

ДЖАНЕТ ЕВАНОВИЧ ДЕСЕТТЕ БОЖИ ЗАПОВЕДИ

Част 5 от „Стефани Плъм“

Превод от английски: Венелин Мечков, 2001

chitanka.info

ГЛАВА 1

Когато бях малка и обличах куклата си Барби, никога не й слагах долни гащи. Погледнеш ли я — същинска изискана дама с високи токове и изящно ушит костюм. Под тях обаче бе чисто гола. Днес работя като агент за издирване на лица, освободени под гаранция. На хората с моята професия им викат още „агент за издирване на укриващи се от правосъдието лица“. Наричат ги също и „търсачи на съкровища“. Дължна съм да откривам тези лица и да ги предавам на правосъдието живи или мъртви. Старая се. Хората с такава професия наподобяват гологъзата Барби. Външността ти излъчва бабаитлък, но си без долни гащи. Добре де, може би не всички мои колеги ще се съгласят с мен, но самата аз често имам усещането, че задникът ми е незащитен. В преносния смисъл на думата естествено.

В момента обаче не се чувствах уязвима. В момента се чувствах отчаяна. Бях закъсняла с плащането на наема, а в Трентън се бяха свършили правонарушителите. Бях се подпряла с длани на бюрото на Кони Росоли, краката ми бяха широко разтворени и — независимо от старанията ми да не допусна това — гласът ми звучеше досущ като на мишката Мини от рисуваните филми.

— Как така да няма непесета? Непесетата никога не се свършват.

— Съжалявам — отвърна Кони. — Освободени под гаранция — колкото щеш. Всички обаче се явяват най-чинно пред съда. Не знам, може би им действат лунните фази.

„Непесе“, или по-точно „НПС“, означава „неявил се пред съда“. Подобно деяние е категорично забранено от нашата съдебна система, но въпреки това мнозина го извършват.

Кони ми подаде един кафяв плик и каза:

— Това е единственото, с което разполагам, но не вярвам да чини много.

Кони е шеф на администрацията на „Винсънт Плъм — Освобождаване под гаранция“. Две години е по-голяма от мен, което означава, че е малко над тридесет. Косата ѝ е тупирана. Не позволява

никому да я ядоса. Освен това, ако гърдите бяха пари, Кони щеше да е Бил Гейтс.

— Вини си умира от кеф — продължи Кони. — Направо гребе пари с лопата. Не се охарчва за търсачи на съкровища. Не му конфискуват паричните гаранции. За последен път го видях в такова настроение, когато мадам Зарецки бе арестувана за сводничество и содомия и предложи обученото си куче като обезпечение на гаранцията, внесена за нея.

Думите ѝ ми подействуваха потискащо, защото Винсънт Плъм е не само мой работодател, но и мой братовчед. В труден момент от живота си го изнудих да ме вземе на работа като агент, а после тази работа започна да ми харесва. Е, ако невинаги, то поне понякога. Това не означава, че храня някакви илюзии относно Вини. През по-голямата част от времето той е изряден бизнесмен. Между нас казано обаче, Вини е цирей в задника на нашия род.

Работата му се състои във внасянето на пари в съда като уверение, че обвиняемият ще се яви своевременно пред него. Ако обаче обвиняемият реши да се покрие, Вини губи парите. Тъй като тази перспектива не го радва, в подобни случаи ме изпраща да издиря обвиняемия и да го довлека пред съда. Хонорарът ми е десет на сто от сумата, внесена като парична гаранция. Получавам ги единствено ако си изпълня задачата успешно.

Отворих плика и зачетох договора. „Ранди Бригс. Арестуван за укривателство. Не се явил на делото.“ Размерът на гаранцията бе седемстотин долара. Това означаваше, че от тях мога да получа седемдесет. Не са много пари за човек, който си рискува живота за издирването на хора, укриващи нещо.

— Чудя се дали да приема — казах на Кони. — Този човек има нож.

Тя погледна собствения си екземпляр от протокола за арестуването на Бригс и каза:

— Тук пише, че ножът бил малък. И не бил остър.

— Колко малък?

— Двадесет и четири сантиметра.

— Ти на това малък нож ли му викаш?

— Никой друг не ще да се заеме с тази работа — отвърна Кони. — Рейнджъра не се залавя за нищо, по-малко от десет бона.

Рейнджъра е мой наставник и следотърсач от световна класа. Освен това никога не оставя впечатлението, че е приритал за пари, за да си плати наема. Рейнджъра има други източници на доходи.

Погледнах снимката, прикрепена към делото на Бригс. Не изглеждаше страшен. Четиридесет и няколко годишен, с тясно лице и оплешивяващ. Бял. Професия: компютърен програмист на свободна практика.

Въздъгнах смирено и пъгнах плика в чантата си.

— Добре. Ще поговоря с него.

— По всяка вероятност просто е забравил да се яви — каза Кони.
— Нищо работа.

Съгласих се с поглед и излязох. Бе понеделнишка сутрин и пред офиса на Вини нямаше оживено движение. Октомврийското небе бе синьо, доколкото е възможно небето над Ню Джърси да придобие такъв цвят, а въздухът бе свеж и чист откъм бензинови изпарения. Промяната във времето бе приятна, но дишането бе станало досадно лесно.

Зад моя буик модел 1953 година тихо спря нов червен „Файърбърд“. От него излезе Лула, подпря ръце на хълбоците си и поклати неодобрително глава.

— Хей, момиче, още ли караш тази сутенърска кола?

Лула се занимаваше с деловодството на Вини и разбираше много от сутенърски коли, тъй като навремето се бе трудила като проститутка. За жени с нейната външност най-често възпитано се казва, че са едри. Тежеше над сто килограма, бе висока метър и осемдесет и изглеждаше направена цялата от мускули. Тази седмица косата ѝ бе боядисана в оранжев цвят и в съчетание с тъмнокафявата ѝ кожа успешно придаваше на своята собственичка есенен вид.

— Това е ретро кола — казах на Лула.

И двете обаче чудесно знаехме, че ретрото никак не ме интересува. Карах Звяра, защото моята хонда се бе запалила и превърнала в пепел, а нямах пари да си купя друга. И ето, видях се принудена отново да поискам на заем от чичо си Сандър този звяр, вечно зажаднял за бензин.

— Проблемът ти е, че още не си получила възможност за истинска професионална изява — каза Лула. — Тези дни се занимаваме само с дребосъци. На теб, момиче, ти трябва да погнеш

някой сериен убиец или изнасилвач садист, решил да се укрива от съда. Точно от такива типове се печелят сериозни пари.

— Ох, де да извадя късмет да ми се падне такъв! — отвърнах. Късмет — друг път. Само да реши Вини да ме изпрати подир изнасилвачи, веднага напускам и се преквалифицирам в продавачка на обувки.

Лула се понесе към офиса, а аз се тупнах зад кормилото и препрочетох още веднъж делото на Бригс. Ранди Бригс бе посочил един и същ адрес като домашен и служебен: блок „Клавърлийф“ на булевард „Гранд“. Това не бе далеч от офиса — само на километър и половина. Подкарах, на първото кръстовище направих забранен завой от 180 градуса и се понесох по булевард „Хамилтън“ към булевард „Гранд“.

Блок „Клавърлийф“ се оказа само на две преки след кръстовището с „Гранд“. Триетажна сграда със спартанска фасада от червени тухли. С преден и заден вход и малък паркинг откъм гърба. Нямаше украса. Прозорците ѝ бяха с алуминиева дограма, от тази, която през петдесетте години бе модерна, но днес ухае на бедност.

Паркирах колата и влязох в тясно фоайе. От едната страна имаше стълбище, а от другата — асансьор. Стори ми се ненадежден и навяващ клаустрофобия, така че се качих до втория етаж пеша. Бригс живееше в апартамент 2 В. Застанах за миг неподвижно до вратата и се вслушах. Не се чуваше нищо: нито телевизор, нито разговор. Натиснах звънеца и заставах малко встрани, за да не може стопанинът да ме види през шпионката.

Ранди Бригс отвори вратата и подаде глава.

— Да?

Бе досущ като човека от фотографията, с късо подстригана и грижливо сресана коса с пясъчен цвят. Добре обръснат и спретнат, с чисти кафяви панталони и закопчана догоре риза. Точно такъв, какъвто бе изобразен на фотографията. Само че... Само че бе висок един метър. При Ранди Бригс вертикалното измерение бе объркано.

— Ох, дявол да го вземе! — промърморих и наведох поглед към него.

— Какъв ти е проблемът? За пръв път ли виждаш малък човек?
— попита той.

— Досега — само по телевизията.

— Значи днес ти е излязъл късметът.

Подадох му визитната си картичка.

— Представител съм на „Винсънт Плъм — Освобождаване под гаранция“. Пропуснали сте да се явите пред съда в определения от него ден. Ще ви бъдем признателни, ако се договорите с него за нова дата.

— Няма — рече Бригс.

— Моля?

— Никъде няма да ходя. Нищо няма да договарям. Няма да се явявам пред съда. Този арест ми го скроиха.

— В съответствие с изискванията на нашата съдебна система трябва да заявите това на съдията.

— Добре. Иди ми доведи съдията.

— Съдиите не правят частни посещения по домовете.

— Виж какво, имам много работа — каза Бригс и понечи да затвори вратата. — Хайде, че друг няма да я свърши вместо мен.

— Почакайте! Нямаме право да пренебрегвате заповед на съда.

— Хич не ме е еня.

— Вие не ме разбирате. Съдебните власти и „Винсънт Плъм“ ми възложиха да ви отведа пред съда.

— Тъй ли? А как ще го направиш? Ще ме гръмнеш ли? Нямаш право да стреляш по невъоръжен човек. — Бригс протегна ръце. — Да не би да си решила да ми сложиш белезници? Да не си мислиш, че можеш да ме измъкнеш от апартамента ми и от дома ми, без да станеш за посмешище? Велико юначество, няма що: голямата зла търсачка на съкровища тормози един малък човек. Така ни наричат: „малки хора“. Не ни наричат „дребосъци“, „джуджета“ или „ситнежи“. Наричат ни „малки хора“. Станали ти ясно?

Пейджърът на китката ми запищя. Достатъчно бе да отместя поглед към него и — тряс! — Бригс хлопна вратата и я заключи.

— Неудачница! — извика отвътре.

Е, нещата не се бяха развили така гладко, както ми се бе искало. Сега обаче поне имах избор. Можех да разбия вратата и да спукам Бригс от бой, а можеше и да се отзова на повикването на майка ми. Не бях в настроение да извърша нито едното от двете, но все пак предпочетох майка си.

Родителите ми живеят в жилищния квартал на Трентън, известен като Бърг. Заселиш ли се там, няма излизане. И да си в Антарктида, би могъл да се преместиш от едно място на друго, но обитателят на Бърг си остава обитател на Бърг за цял живот. Там къщите са малки и вманиачено спретнати. Телевизорите са големи и шумни. Парцелите са малки, а семействата са големи. В Бърг никой не издребнява на тема закони. Ако кучето ти си свърши работата в нечий чужд двор, на следващата сутрин ще завариш стореното пред вратата си. Животът в Бърг е опростен.

Включих буика на скорост и подкарах по „Хамилтън“ в посока към болницата „Сейнт Франсис“. Родителите ми живеят на две преки зад нея, на улица „Рузвелт“. Къщата им е близък, построен във времената, когато семействата са се нуждаели само от една баня, а съдовете са се миели на ръка.

Когато паркирах, видях майка си, застанала до вратата. До нея бе баба ми Мазур. И двете бяха ниски и слаби, с черти, загатващи за наличието на монголски прадеди, вероятно смахнати грабители.

— Слава Богу, че дойде — каза майка ми, докато слизах от колата. — Какви са тези обувки? Приличат на армейски.

В разговора се включи баба.

— Миналата седмица заедно с Бети Заик и Ема Гец посетихме оня салон за мъжки стриптийзъори. Та там се мотаеха разни мъже с вид на строителни работници и обувките им бяха точно като твоите. И хоп! Докато се усетиш, останаха само по обувки и по ония черни копринени торбички, в които си крият срамотиите.

Майка ми стисна устни, прекръсти се и каза:

— Нищо не си ми казвала за това.

— Ами сигурно съм забравила. С Бети и Ема бяхме тръгнали да играем бинго в църквата, ама се оказа, че там имали тържество Рицарите на Колумб. Тогава решихме да огледаме момчетата в новия клуб. — Баба ме сръга с лакът. — На един му пъгнах цяла петарка в торбичката.

— Господи Боже мой! — разнесе се откъм хола гласът на баща ми, последван от шумоленето на вестник.

Баба Мазур се засели при родителите ми преди няколко години, когато дядо се отпрати да играе покер в небесата. Майка ми прие идването ѝ като възможност да прояви дъщерните си задължения.

Баща ми пък започна да чете списание „Огнестрелни оръжия и боеприпаси“.

— Какво има? Защо ме извика по пейджъра? — попитах. Майка ми сведе поглед и ме поведе към кухнята.

— Вземи си курабийка — рече и постави кутията с курабийки на малката кухненска масичка, покрита с огнеупорна синтетика. — Искаш ли мляко? Яла ли си?

Отворих кутийката и надникнах. Шоколадови курабийки. Любимите ми.

— Разкажи й, разкажи й — каза баба на мама и я сръга. После се обърна към мен. — Да видим ти какво ще кажеш. Това, дето се случи, наистина си го бива.

Присвих вежди и погледнах майка си.

— Имаме семеен проблем — съобщи мама. — Дядо ти Фред е изчезнал. Отишъл уж само до магазина и не се прибрал.

— Кога е станало това?

— В петък.

Задържах курабийката, която вече бях доближила до устата си.

— Та днес е понеделник!

— Нали ти казах. Бас хващам, че са го отвлекли извънземни — каза баба.

Дядо Фред е женен за Мейбъл, първа братовчедка на баба Мазур. Ако ме бяха питали за възрастта му, щях да отговоря, че е някъде между седемдесет години и безкрайността. Когато хората се прегърбят и сбръчкат, всичките ми се струват еднакви. С него се срещнахме единствено на сватби и погребения, а от време на време го зървах и в магазина за месо и деликатеси на Джовикини, където понякога си купуваше двеста грама хляб с оливия. Еди Касапина слагаше хляба върху теглилката, а дядо Фред реагираше.

— Сложил си хляба върху намаслена хартия. Колко тежи тази хартия? Ти да не си решил да ми взимаш пари и за нея? Ще ми я приспаднеш от теглото.

Отхапах от курабийката и попитах:

— Обадохте ли се в полицията?

— Мейбъл веднага го направи — каза мама.

— И?

— И още не са го открили.

Отидох до хладилника и си налях мляко.

— А колата? Откриха ли колата?

— Колата я откриха в паркинга на „Гранд Юниън“. Беше си заключена и чистичка. Нищо ѝ нямаше.

— След този удар през деветдесет и пета така и не се оправи — каза баба. — При него асансьорът вече май не стига до най-горния етаж, не знам дали ме разбираш. Може просто да се е запилял някъде, като онези хора, дето са болни от алцхаймерова болест. Някой дали се е сетил да провери щанда за хлебни произведения в супермаркета? Нищо чудно и сега да стърчи там и да се чуди какво да прави.

Баща ми промърмори откъм хола реплика, свързана с асансьора на баба, а майка ми в отговор отправи свиреп поглед в негова посока.

Цялата работа ми се стори много странна. Дядо Фред бе изчезнал. Подобни неща досега не се бяха случвали в семейството ни.

— Някой отиде ли да го търси?

— Роналд и Уолтър. Обиколиха всички квартали около „Гранд Юниън“, обаче не го откриха.

Роналд и Уолтър бяха синовете на Фред. Вероятно бяха мобилизирали и децата си.

— Та решихме, че ако някой може да свърши тази работа, това ще си ти — каза баба. — Нали това ти е работата? Да откриваш хора.

— Аз издирвам престъпници.

— Баба ти Мейбъл ще ти е много благодарна, ако се заемеш с издирването на Фред — каза мама. — Защо не поговориш първо с нея и тогава да решиш какво да правиш?

— На нея ѝ трябва детектив — казах. — Аз не съм детектив.

— Мейбъл помоли ти да се заемеш с тази работа. Не ѝ се иска с нея да се занимават чужди хора.

Вътрешният ми радар започна да се включва.

— Има ли нещо, което да сте пропуснали да ми кажете?

— Какво да има? — отвърна мама. — Един човек не се е прибрал.

Изпих си млякото и изплакнах чашата.

— Добре. Ще поговоря с баба Мейбъл. Обаче не ви обещавам нищо.

Дядо Фред и баба Мейбъл живеят на улица „Бейкър“, в самия край на Бърг, на три пресечки от дома на родителите ми.

Десетгодишният им понтиак комби бе паркиран пред входа. Бе дълъг почти колкото фасадата на къщата им, прилепена до други къщи. Откакто си спомням, винаги са живели в нея. В течение на петдесет години успяха да отгледат там две деца и пет внучета и непрестанно да се карат.

На почукването ми отговори баба Мейбъл — по-закръглена и омекотена версия на баба Мазур. Бялата ѝ коса бе безупречно сресана. Бе облечена в жълти полиестерни панталони и подходяща блуза на цветя. Носеше големи клипсове. Червилото ѝ бе яркочервено, а веждите ѝ бяха изписани с кафяв молив.

— Добре дошла — каза баба Мейбъл. — Заповядай в кухнята. Днес взех кекс от Джовикини. От хубавия, с бадемите.

В Бърг има условности, които задължително се съблюдават. Длъжна си да почерпиш госта с кекс дори когато мъжът ти е отвлечен от извънземни.

Последвах баба Мейбъл в кухнята и я изчаках да нареже кекса. След това тя наля кафе и седна срещу мен.

— Майка ти сигурно вече ти е разказала за дядо ти Фред — каза тя. — Петдесет и две години, откак сме женени, и хоп — няма го.

— Дядо Фред имаше ли проблеми със здравето?

— Ами! Як е като бик!

— Ами инфарктът?

— Е, имаше и такова нещо, ама днес всеки получава инфаркт. А и този инфаркт на нищо не му попречи. Продължаваше да си спомня за неща, които всеки друг ще забрави. Като тази история с боклука. Кой си спомня за такива неща? Кой въобще им обръща внимание? Какъв шум вдигна за нищо работа!

Знаех, че ще съжалявам за въпроса си, но трябваше да го задам.

— За какъв боклук говориш?

Мейбъл си взе парче кекс.

— Миналата седмица боклукчийския камион го караше нов шофьор. Взех, че пропусна да прибере боклука от нашата къща. Направи го само веднъж, ама Фред забравя ли такива работи? Ами! Фред никога нищо не забравя. Особено когато е свързано с пари. Та в края на месеца поиска от фирмата да ни приспадне два долара от парите, които плащаме за тримесечието. Каза, че е предплатил за пропуснатия ден.

Кимнах с разбиране. Чутото въобще не ме изненада. Някои мъже играят голф. Други мъже решават кръстословици. Единственото хоби на дядо Фред бе скъперничеството.

— Това бе едно от нещата, които Фред трябваше да свърши в петък — каза Мейбъл. — Компанията за извозване на боклука започнала да го разиграва. Отишъл там сутринта, но му казали, че нямало да му дадат пари, ако не представи доказателства за основателността на иска си. Компютрите им били объркали някакви сметки. Та Фред щеше следобеда пак да ходи в компанията.

Всичко това — за два долара. Ако аз бях на мястото на чиновника от компанията, щях да дам на Фред два долара от собствения си джоб, само и само да се отърва от него.

— Коя е компанията? — попитах.

— „Ар Джи Си“. Полицаите ни казаха, че Фред не отишъл там. В петъка трябваше да ходи на много места: до ателието за химическо чистене, до банката, до супермаркета и до „Ар Джи Си“.

— И оттогава не си чула нищо за него, така ли?

— Нищичко. Никой нищо не знае.

— Имаш ли представа къде може да е отишъл?

— Хората казват, че сигурно просто се е запилял някъде. Досуц като безмозъчна кукла.

— Самата ти какво мислиш по въпроса?

Мейбъл присви рамене. Един вид, че не знае какво да мисли. Аз също присвивам рамене, когато не искам да кажа какво мисля.

— Мога да ти покажа нещо, но ще трябва да ми обещаеш, че няма да разказваш за това на никого — каза Мейбъл.

Божичко!

Тя бръкна в едно от кухненските чекмеджета и извади пачка снимки.

— Открих ги в бюрото на Фред, Търсех чековата книжка, а виж какво намерих.

Бяха ми необходими около тридесет секунди втренчване в първата фотография, за да осъзная какво гледам. Фотографията бе направена на сенчесто място и изглеждаше недостатъчно експонирана. В отворен черен пластмасов плик за боклук се виждаше окървавена ръка, отрязана при китката. Прешарих и останалите снимки. Пак същото. На някои от тях чувалът бе разтворен по-широко и се виждаха

и други части от човешко тяло. Една наподобяваше челюст. Друга приличаше на част от туловище. Трета бе може би задната половина на човешка глава. Не можеше да се разбере дали тялото е мъжко, или женско.

Дъхът ми секна и усетих странно бръмчене в главата. Не исках да развалям имиджа си на търсач на съкровища и да припадна, така че се опитах да нормализирам дишането си и казах:

— Трябва да ги дадеш на полицията.

Мейбъл поклати глава.

— Нямам представа за какво са му били на Фред тези снимки. За какво може въобще на човек да му трябват такива снимки?

Никъде върху снимките не бе отбелязана дата.

— Имаш ли представа кога са правени? — попитах я.

— Не.

— Имаш ли нещо против да огледам бюрото на Фред?

— В мазето е — отвърна Мейбъл. — Напоследък Фред прекарваше доста време долу.

Бе очукано бюро от държавна канцелария, вероятно закупено при разпродажба на бракувано имущество. Беше сложено до стената срещу пералната и сушилната машини върху мръсно парче мокет, явно оползотворено при смяната на мокета на горния етаж.

Прегледах чекмеджетата и открих в тях обичайните боклуци. Моливи и химикалки. Чекмедже, пълно с инструкции за ползване и гаранционни карти на различни домашни уреди. Друго съдържаше стари броеве на списание „Нешънъл Джеографик“. Списанията бяха орфани от много прелистване. Опитах се да си представя как Фред се крие от Мейбъл в мазето да чете за изчезващите тропически гори на остров Борнео.

Под едно преспание грижливо бе положен чек за заплащане на услугите на компанията „Ар Джи Си“. Фред вероятно си бе направил фотокопие и бе оставил оригинала тук.

В някои части от страната хората поверяват своите сметки и разплащания на банките и се задоволяват с ежемесечни компютърни разпечатки. Бърг не е сред тези части от страната. Жителите на Бърг нямат вяра в компютрите и банките. Жителите на Бърг обичат хартиите. Роднините ми съхраняват изразходваните си чекови книжки

със същата страст, с която алчният чичо на Патока Доналд трупа монети от двадесет и пет цента.

Не открих други снимки на трупове. Не открих и бележки или фактури, свързани с фотографиите.

— Нали не допускаш, че Фред е могъл да убие този човек? — попита Мейбъл.

Не знаех какво да допускам. Знаех само, че съм потресена.

— Фред няма вид на човек, способен да извърши подобно нещо — казах на Мейбъл. — Имаш ли нещо против да предам тези неща на полицията?

— Щом смяташ, че трябва. Нямах никакви съмнения в това.

Предстоеше ми да проведе няколко телефонни разговора, а домът на родителите ми бе по-близо от моя апартамент. Щеше да ми излезе по-евтино да използвам техния телефон, а не мобифона си, така че се върнах на улица „Рузвелт“.

— Как мина разговорът? — попита баба.

— Нормално.

— Ще се заемеш ли със случая?

— Бабо, това не е случай в същинския смисъл на думата. Става дума просто за изчезнал човек.

— Ще видиш голям зор, дорде го откриеш, ако наистина са го отвлекли извънземни — отвърна баба.

Набрах номера на централата на полицейското управление на Трентън и помолих да ме свържат с Еди Гадзара. С него израснахме заедно, а после той се ожени за моята братовчедка Мънкащата Шърли. Гадзара бе добър приятел, добро ченге и добър източник на полицейска информация.

— Май ще искаш нещо — каза Гадзара.

— Здравей.

— Греша ли?

— Не. Трябва ми малко информация във връзка с един неотдавнашен случай.

— Нямам право да ти давам такива сведения.

— Имаш, разбира се. Освен това става дума за дядо Фред.

— За изчезналия дядо Фред?

— Точно за него.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко, което ми кажеш.

— Почакай малко.

Чух как прелиства хартии. После каза:

— Фред са го обявили за изчезнал в петък и е твърде рано да го включваме в списъка на изчезналите, но за всеки случай си отваряме очите. Особено когато става дума за стари хора. Понякога просто скиторят по улиците и търсят пътя за Оз.

— Според теб Фред сега това ли прави? Търси пътя за Оз?

— Не знам. Колата му е открита на паркинга на „Гранд Юниън“, Заключена. Без следи от опити за насилствено отваряне. Без следи от борба. Без следи от кражба. На задната седалка имало дрехи, взети от химическо чистене.

— А да са открили нещо друго в колата? Хранителни продукти например?

— Не. Няколко е продукти.

— Значи е успял да посети ателието за химическо чистене, но не и супермаркета.

— Тук имам хронология на събитията — каза Гадзара. — Фред е излязъл от дома си в един часа, непосредствено след като обядвал. После отишъл в банката, във „Фърст Трентън Тръст“. От техните записи се вижда, че в два и тридесет и пет изтеглил двеста долара от автоматичната каса на партера. От ателието за химическо чистене, което е на една и съща улица с банката, ни казаха, че Фред си прибрал дрехите някъде към два и четиридесет и пет. Това е всичко, с което разполагаме.

— Губи ни се един час. От Бърг до „Гранд Юниън“ и до банката се стига за десет минути.

— Не знам — каза Гадзара. — Трябвало да се отбие и до компанията „Ар Джи Си — Събиране на смет“, но оттам ни казаха, че въобще не се е мяркал.

— Благодаря ти, Еди.

— Ако искаш да ми се отблагодариш, трябва ни някой да остане при децата в събота вечерта.

На Гадзара винаги му трябваше човек, който да гледа децата. Бяха много умни, но убийствени за всеки детегледач.

— Еди, страхотно бих искала да ти помогна, но в събота съм заета. Отдавна имам ангажимент.

— Добре, добре.

— Освен това, Гадзара, последния път, когато останах да ти гледам децата, те ми отрязаха пет сантиметра от косата.

— Ами не е трябвало да заспиваш. Човек спи ли, когато са го оставили да гледа деца?

— Беше един през нощта!

После се обадох на Морели. Той е цивилен полицаи с умения, неописани в наръчника за полицейска работа. Преди няколко месеца го допуснах до живота си и до леглото си. Преди няколко седмици го изритах оттам. След това пак се срещаме, най-често случайно, и понякога вечеряхме заедно. Случайните срещи винаги преминаваха топло. При вечерите температурата леко се повишаваше и често се стигаше до шумни реплики, които аз окачествявах като спор, а Морели — като кавга.

Нито една от тези срещи не завърши в спалнята. Момичетата, израдли в Бърг, научават някои неща още в съвсем ранна възраст. Едно от тях е, че мъжете никога не плащат за стоки, които могат да получат без пари. Тези думи не ми попречиха да дам на Морели нещо безплатно, но само веднъж, не и постоянно. Друга причина да престана да го правя бе и страхът ми — както се оказа, неоснователен — че съм забременяла. Всъщност трябва да призная, че чувствата ми към бременността бяха смесени. Смес от облекчение и съжаление. Вероятно именно второто ме накара да се замисля по-сериозно за живота си и за връзката си с Морели. Освен това вижданията ни по множество въпроси се различаваха. Тази връзка обаче не бе напълно прекратена. Запази се във вида на нещо като схватка, в която всеки се опитва да отнеме територия от другия. Имаше известна прилика с конфликта между араби и израелци.

Потърсих Морели на домашния му телефон, после на служебния, накрая позвъних и на номера в автомобила му. Не отговори. Навсякъде оставих съобщение, че съм го търсила, и освен това оставих и номера на мобифона си на пейджъра му.

— Какво успя да разбереш? — попита баба, след като свърших с обажданията.

— Нищо особено. Фред е излязъл от къщи в един, а час по-късно е посетил банката и ателието за химическо чистене. През този час трябва да е правил нещо, но не знам какво.

Майка ми и баба ми се спогледаха.

— Какво има? — попитах.

— Вероятно е имал някакъв личен ангажимент — отвърна майка ми. — Не е нещо, което да те интересува.

— Какво криете от мен?

Майка ми и баба ми се спогледаха пак.

— Има два вида тайни — поясни баба. — Едните тайни са тези, които наистина никой не знае. Другият вид са онези, които всъщност не са тайни за никого, но всички се правят, че не ги знаят. Та в случая става дума за втория вид тайни.

— Е, и?

— Става дума за любовниците му — каза баба.

— Любовници ли?!

— Фред винаги е имал любовници — каза баба. — Трябваше да стане политик.

— Какво искаш да кажеш? Че Фред има любовни връзки? Та той е прехвърлил седемдесетте!

— В средата на живота си човек има всякакви кризи — каза баба.

— Седемдесетте години не са средата на живота — отвърнах. — Средата на живота са четиридесетте.

— Зависи кой колко е решил да живее — каза баба след кратка пауза.

Обърнах се към майка си и попитах:

— Ти знаеше ли за това?

Майка ми извади от хладилника две кесии, пълни със студени меса, и ги изсипа в една чиния. После каза:

— Този човек е женкар, откак го помня. Чудя се как клетата Мейбъл го изтърпя.

— Тя пък го удари на пиене — вметна баба.

Направих си сандвич с лебервурст и попитах:

— Допускате ли, че дядо Фред е избягал с някоя от приятелките си?

— По-скоро допускам, че нечий съпруг е очистил Фред и го е закопал някъде — каза баба. — Не виждам никаква логика пинтията Фред да плаща за химическо чистене, ако е решил да избяга с някоя от мацките си.

— Имате ли представа с кои жени се е срещал?

— Можеш ли ги преброи всичките — каза баба и се обърна към майка ми. — Ти какво мислиш, Елън? Допускаш ли, че още се среща с Лорета Уоленовски?

— Чух, че били скъсали — отвърна майка ми.

В чантата ми зазвъня мобифонът.

— Здравсти, малката — каза Морели. — За каква катастрофа става дума?

— Откъде знаеш, че е катастрофа?

— Оставила си ми съобщения на три различни телефона и на пейджъра. Или има някаква катастрофа, или много съм ти притрябвал.

— Трябва да поговорим.

— Сега ли?

— Няма да ти отнема повече от минута.

„Скилет“ е кафене в близост до болницата. Повече би му отивало названието „Мръсната дупка“. Морели ме бе изпреварил и ме чакаше с чаша сода в ръка. Изглеждаш отегчен.

Усмихна ми се. Красива усмивка, в която участваха и очите му. Прегърна ме, придърпа ме към себе си и ме целуна, като поясни:

— Не за друго, а за да не ми стане зян денят.

— Имаме семеен проблем.

— За дядо Фред ли става дума?

— Боже, та ти всичко знаеш! Би трябвало да станеш ченге!

— Вярно — отвърна Морели. — Кажы сега какво искаш.

Подадох му снимките и казах:

— Мейбъл ги е намерила тази сутрин в бюрото на Фред.

Той ги огледа набързо и възкликна:

— Боже мой! Какво е това?

— Приличат ми на части от човешко тяло.

Той леко ме перна по главата със снимките и изръмжа:

— Стига глупави шегички!

— И какво сега? — попитах.

— Трябва да ги дам на Арни Мот. Той отговаря за случая.

— Арни Мот е тъп като галош.

— Така е, обаче отговаря за случая. Ще му кажа, че съм ги получил от теб.

— И какво според теб означава това?

Джо поклати замислено глава, вперил поглед в най-горната снимка.

— Не знам. Обаче ми се струва, че са истински.

Направих забранен завой на „Хамилтън“ и паркирах съвсем близо до офиса на Вини, като наместих буика зад един черен мерцедес С600В. Предположих, че е на Рейнджъра. Сменяше автомобилите си така, както мъжете сменят чорапите си. Колите на Рейнджъра си приличаха по две неща. Винаги бяха скъпи и винаги бяха черни.

Когато нахълтах, през вратата, Кони се обърна към мен и попита:

— Бригс наистина ли е висок само метър?

— Да, наистина е висок само метър и е много опак. Съжалявам, че не си направих труда да прочета физическото му описание, преди да почукам на вратата му. Да се е появило нещо друго?

— Няма нищо — отвърна Кони.

— Денят наистина е страхотен. Сега пък изчезнал дядо ми Фред. Излязъл в петък да свърши някои работи и оттогава не са го виждали. Открили колата му на паркинга на „Гранд Юниън“.

Спестих споменаването на нарязаното на парчета тяло.

— И на един мой дядо веднъж му се случи същото — каза Лула.
— Стигнал пеша чак до Пърт Амбой, преди да го открият. Голяма работа беше.

Вратата на кабинета на Вини бе затворена и Рейнджъра не се виждаше никъде, така че реших, че разговарят, и попитах:

— Рейнджъра да не е вътре?

— Да — отвърна Кони. — Свърши една работа за Вини.

— Работа?

— Само не ме разпитвай — отвърна Кони.

— Сигурно не е била свързана с търсенето на съкровища, нали?

— Не съвсем.

Излязох от офиса и зачаках навън. След пет минути се появи Рейнджъра. Той е американец от кубински произход. Чертите на лицето му са англосаксонски, очите му са латиноамерикански, кожата му има цвета на кафе с мляко, а колкото до тялото му, по-красиво тяло не съм виждала. Черната му коса бе сресана назад и вързана на опашка. Бе облечен с черна тениска, прилепваща плътно до тялото му,

досущ като татуировка, и с черни панталони на специалните полицейски части, напъхани във високи черни обувки.

— Здравсти — казах.

Рейнджъра ме погледна през тъмните си очила и също каза:

— Здравсти.

Загледах влюбено колата му.

— Красив мерцедес.

— Просто превозно средство — отвърна Рейнджъра. — Нищо особено.

— Нищо особено в сравнение с кое? С автомобила на Батман? Кони каза, че сте разговаряли с Вини.

— Аз не разговарям с Вини, маце. С Вини обсъждаме делови въпроси.

— И аз бих искала да обсъдя с теб такъв един... въпрос. Знаеш ли, че те смятам за мой учител в търсенето на съкровища?

— Значи сме Илайза Дулитъл и Хенри Хигинс от Трентън^[1], така ли?

— Точно така. Е, истината е, че напоследък търсенето на съкровища много-много не върви.

— Искаш да кажеш, че освободените под гаранция не нарушават законите.

— Точно така.

Рейнджъра се облегна на автомобила си и скръсти ръце.

— И?

— И реших, че би трябвало да разнообразя малко заниманията си.

— И?

— И реших, че би могъл да ми помогнеш.

— За какво става дума? Да те посъветвам къде да инвестираш парите си?

— Не. Имам предвид печеленето на пари.

Рейнджъра отметна глава и се засмя. После каза:

— Маце, едва ли ще ти допадне разнообразието, което бих могъл да ти предложа.

Присвих очи.

— Добре, добре. Кажете какво имаш предвид.

— Нещо в рамките на закона.

— В рамките на закона има много неща.

— Имам предвид нещо напълно в рамките на закона.

— Трябва да ти обясня разбиранията си за трудова етика — тихо каза той. — Никога не правя неща, които според мен са морално неиздържани. Понякога обаче моралният ми кодекс се отклонява от нормите. Понякога моралният ми кодекс не се покрива със закона. Голяма част от нещата, които върша, се намират именно в сивата зона, простираща се непосредствено отвъд напълно законните занимания.

— Добре де. Ами тогава измисли за мен нещо, което да е хем в общи линии законосъобразно, хем напълно морално издържано.

— Сериозно ли говориш?

— Да. — Всъщност съвсем не бях сигурна в думите си.

— Ще си помисля по въпроса — отвърна Рейнджъра с безизразно лице.

После се качи в колата си и потегли.

Имах безследно изчезнал дядо, който може би бе убил и разфасовал жена и бе прибрал частите от тялото ѝ в чувал за боклук. Бях закъсняла цял месец с плащането на наема. Предстоеше ми да намеря начин да реша и двата проблема.

---

[1] Главни герои от пиесата „Пигмалион“ на Джордж Бърнард Шоу. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 2

Върнах се до „Клавърлийф“ и оставих колата на паркинга. Извадих от багажника черен найлонов колан, на който бяха прикрепени устройство за електрошок, спрей със сълзотворен газ и белезници. После потърсих домоуправителя. След десет минути вече разполагах с ключ от апартамента на Бригс и стоях пред вратата му. Почуках два пъти и изкрещях: „Неспазване на закона!“ Никакъв отговор. Отключих и влязох. Бригс го нямаше.

Търпението е едно от задължителните качества на търсача на съкровища. Не го притежавам. Седнах на един стол срещу вратата и зачаках. Казах си, че ще го чакам толкова, колкото е необходимо, обаче знаех, че се самозалъгвам. Преди всичко, влизането в неговия апартамент не бе съвсем законосъобразно. Освен това бях доста уплашена. Еднометровият му ръст не означаваше, че не може да стреля. Или че няма откачени приятели, високи два метра.

След около час на вратата се почука и видях, че някой е пъкнал бележка.

„Мила ми неудачнице, знам, че си тук — пишеше на бележката. — Ще се прибера едва след като си отидеш.“

Моят жилищен блок удивително прилича на „Клавърлийф“. Същата грозна тухлена фасада. Същото минимално внимание към качеството на строежа. Повечето наематели в моя блок са възрастни, като тук-там се среща и по някой латиноамериканец, колкото за цвят. След като напуснах апартамента на Бригс, се прибрах направо у дома. Във фойето отворих пощенската кутия и прибрах пощата. Не ми бе необходимо да отворям пликовете, за да разбера какво има вътре: все неплатени сметки. Отключих апартамента, хвърлих пощата на кухненския плот и проверих телефонния секретар. Нямаше никакви съобщения. Хамстерът ми Рекс бе заспал в консервената кутия в клетката си. — Здравсти, Рекс. Прибрах се.

В отговор се чу леко шумолене на талаш и толкоз. Рекс не си падаше по лафмоабетите. Отидох до хладилника, за да взема грозде за

хамстера, и на вратата му видях залепена бележка.

„Аз ще имам грижата за вечерята. Ще се видим в шест.“

Бележката не бе подписана, но зърната на гърдите ми веднага се втвърдиха и реших, че е от Морели.

Хвърлих я в кошчето за боклук, извадих от хладилника зърно грозде и го сложих в клетката на Рекс. Този път талашът зашумоля силно. Рекс веднага се появи, скри зърното зад бузата си, примига с лъскавите си черни очички, размърда мустаци и бързо се прибра в кутията.

Взех душ, измих косата си с гел, облякох джинси и риза и легнах на кревата по корем. Когато мисля, обикновено лягам по гръб, обаче не исках Морели да ме завари с развалена прическа.

Първо се сетих за Ранди Бригс. Щеше да ми е приятно да го повлека за краката надолу по стълбите на блока му и тъпата му пъпешообразна глава да закънти по стъпалата — „туп“, „туп“, „туп“...

След това се сетих за дядо Фред и лявото око веднага ме заболя. „Защо това трябваше да се случи точно на мен?“, запитах се, обаче нямаше кой да ми отговори на този въпрос.

Истината е, че Фред не приличаше много на Индиана Джоунс и не виждах от какво друго може да е пострадал, освен от пристъп на алцхаймер. Опитах се да си спомня нещо за него, но открих много малко неща в паметта си. Усмивката му бе винаги широка и неискрена, а изкуствените му зъби тракаха. Имаше и странна походка: върховете на обувките му сочеха навън, като на паток. И толкоз. Това бяха спомените ми за дядо Фред.

Неусетно потънах в дрямка, която внезапно бе прекъсната, защото чух как някой отваря входната врата. Сърцето ми подскочи. Добре си спомнях, че я бях заключила. А сега някой я бе отключил. И отгоре на всичко този някой се намираше в квартирата ми. Затаих дъх. Моля ти се, Господи, този някой да е Морели. Мисълта, че Морели може да се вмъкне без мое разрешение в апартамента ми, не ми бе особено приятна. Все пак бе за предпочитане пред възможността за среща с някой грозен ненормален тип, който да ме стисне за шията и да я държи, докато езикът ми стане лилав.

Станах от леглото и потърсих оръжие. Спрях се на розова обувка с високо токче, остро като шило, оставена ми за късмет от Шарлот Наги. Тихо излязох от спалнята, прекосих хола и надникнах в кухнята.

Бе Рейнджъра. Тъкмо изсипваше съдържанието на голяма пластмасова кутия в една тенджера.

— Божичко, изкара ми акъла! — казах. — Следващия път първо почукай.

— Нали ти оставих бележка? Мислех, че ще ме очакваш.

— Бележката нямаше подпис. Откъде можех да зная, че е от теб?

Рейнджъра ме погледна.

— Имаше възможност да е от някой друг ли?

— Да. От Морели.

— Пак ли ходите?

Уместен въпрос. Погледнах храната. Салата.

— Морели щеше да донесе сандвичи със салам.

— Подобна храна може да те умори, маце.

Бяхме търсачи на съкровища. По нас стреляха. Рейнджъра обаче се страхуваше само от синтетични мазнини и от нитрати.

— И без това нямаме кой знае каква продължителност на живота — казах.

Кухнята ми е много малка и Рейнджъра заемаше твърде голяма част от нея. Пресегна се покрай мен и взе две купи за салата от шкафа над кухненския плот. После каза:

— Продължителността не е важна. Важно е качеството на живота. Важното е да постигнеш душевна и телесна чистота.

— Ти постигнал ли си ги?

— Точно в момента, не. — Рейнджъра присви очи.

Хм.

Той напълни една от купите и ми я подаде.

— Значи ти трябва пари?

— Да.

— Пари могат да се спечелят по много начини.

Втренчих поглед в салатата и я поразбърках с една вилица.

— Така е.

Рейнджъра изчака да го погледна и чак тогава каза:

— Сигурна ли си, че си готова да ги заработиш?

— Не. Всъщност нямам представа какво имаш предвид. Нямам представа с какво въобще се занимаваш. Просто си търся страничен доход, за да си оправя положението.

— Да имаш някакви задръжки или предпочитания?

— Не трябва да е нищо, свързано с наркотици или с продажба на нерегистрирано оръжие.

— Приличам ли ти на човек, който продава наркотици?

— Не. Прощавай, дрънкам глупости.

Рейнджъра си взе салатата.

— Сега се занимавам с ремонти.

Това ми хареса.

— Какво имаш предвид? Нещо като вътрешен дизайн?

— Да, можеш да го наречеш и дизайн.

Опитах салатата. Бе много вкусна, но нещо ѝ липсваше. Картофи, пържени в масло. Или големи резени мазно сирене. И бира. Напразно потърсих с поглед втора кесия. После надникнах в хладилника. И там нямаше бира.

— Правя следното — продължи Рейнджъра. — Изпращам екип, който да направи ремонта, а после оставям в сградата един-двама души, за да се грижат за дълговременното поддържане.

Вдигна поглед от чинията.

— Ти нали си във форма? Занимаваш ли се с джогинг?

— Разбира се. Непрекъснато — отвърнах. Въобще не се занимавам с джогинг. Разбиранията ми за спорт не отиват, по-далеч от разходката из някой търговски център.

— Лъжеш ме. — Рейнджъра се навъси.

— Е, понякога си мисля за джогинг.

Рейнджъра дояде вечерята си, сложи купата в машината за миене на съдове и каза:

— Е, в пет ще мина да те взема.

— В пет? Та това време за ремонт ли е?

— Аз така съм свикнал.

В главата ми проблесна съмнение.

— Няма ли да ми кажеш нещо?

— Работата е банална. Няма нищо особено — отвърна той и си погледна часовника. — Трябва да тръгвам. Имам делова среща.

Не изпитах желание да се замисля за естеството на деловата му среща.

Включих телевизора, но не открих нищо подходящо за гледане. Нямахме хоккей. Нямахме и комедии. Взех си чантата и извадих големия плик с фотокопия. Не знам защо, но преди срещата с Морели направих цветни фотокопия на снимките. Събираха се по шест бройки на стандартна страница и разполагах с четири страници. Поставих ги върху масата в хола.

Не бяха приятни за гледане.

Когато всички кадри се поставеха един до друг, можеше да се направят някои изводи. Бях напълно уверена, че тялото е само едно и че не е на стар човек. Не се виждаха побелели коси, а кожата бе стегната. Трудно бе да се определи дали тялото е на жена, или на млад мъж. Някои от снимките бяха направени в едър план, а други — поотдалеч. Не се създаваше впечатлението, че частите са подредени по специален начин. В някои случаи обаче си личеше, че чувалът се разтваря, за да се види по-голяма част от съдържанието му.

Добре, Стефани, постави се на мястото на фотографа. Защо са ти такива снимки? Трофеи ли са? Едва ли, защото лице не е показано. Има двадесет и четири кадъра, така че е използвана цялата лента. Ако исках да запазя спомен от това чудовищно деяние, щях да заснема лицето. А снимка на лицето е необходима и като евентуално доказателство, че някоя поръчка е свършена. Ако искаш да докажеш убийство, трябва да заснемеш лицето. Каква друга възможност оставаше? Може би някой е желал да документира нещо, без да докосва веществените доказателства? Възможно е било дядо Фред да е попаднал на чувал с части от човешко тяло и веднага да е отишъл да си вземе фотоапарата. А после? После прибрал снимките в чекмеджето на бюрото си и изчезнал по време на покупки.

Само тази мисъл ми дойде наум, а тя никак не бе убедителна. Снимките можеше да са били направени и преди пет години. Не бе изключено някой да ги е оставил на съхранение при Фред или просто да си е направил с него зловеща шег.

Прибрах фотокопията в плика и взех чантата си. Реших, че една обиколка из квартала около „Гранд Юниън“ ще е безполезна, но че така или иначе трябва да я направя.

Паркирах до търговския център, взех си фенерчето и тръгнах пеша, като обходих главни и второстепенни улици, надничах зад храсти и кофи за боклук и виках дядо Фред. Като малка имах котка, казваше се Кетрин. Веднъж се появи в нашия дом и отказа да го напусне. Започнахме да ѝ носим храна пред прага на задната врата, докато Кетрин неусетно се намести в кухнята. Нощем обикаляше квартала, а денем спеше на леглото ми, свита на кълбо. Една нощ излезе и не се върна. Дни наред обикалях улици и дворове, надничах зад храсти и кофи за боклук и я виках, както правех сега. Майка ми тогава ми каза, че котките изчезват така неочаквано, когато усетят, че им е дошло време да умират. Не ѝ повярвах.

Към четири и половина сутринта се изгърколих от леглото, домъкнах се до банята и стоях под душа, докато ми се отворят очите. След известно време кожата ми започна да настръхва и реших, че съм готова. Избърсах се с хавлиена кърпа, а колкото до прическата си, задоволих се с тръскане на глава. Нямах представа какви дрехи се обличат, когато се занимаваш с вътрешен дизайн, и заради това облякох това, което обличам поначало: джинси и тениска. За всеки случай, ако наистина се стигнеше до вътрешен дизайн, взех колан и яке.

Излязох през задната врата и установих, че Рейнджъра вече ме чака на паркинга. Караше лъскав черен рейндж роувър със затъмнени странични стъкла. Колите на Рейнджъра винаги бяха чисто нови и покупката им трудно можеше да бъде обяснена. На задната седалка имаше трима души. Двама от тях бяха чернокожи, третият — с неопределен произход. И тримата бяха с къси прически на морски пехотинци. И тримата бяха облечени с черни панталони на специалните части и с черни тениски. И тримата бяха много мускулести. Едва ли щеше да се събере общо у тях дори и грам тлъстина. Нещо не ми приличаха на дизайнери.

Седнах до Рейнджъра и закопчах предпазния колан.

— Екипът дизайнери на задната седалка ли е?

Рейнджъра се усмихна в утринния мрак и бавно потегли.

— Май само аз съм облечена по-различно — казах.

Рейнджъра спря на светофара при „Хамилтън“ и каза:

— Отзад съм ти приготвил яке и бронезилетка.

— Значи не става дума за вътрешен дизайн?

— Маце, дизайни всякакви.

— А бронези...

— От кевлар е.

Кевларът е устойчив на куршуми.

— Ужас — казах. Много мразя да стрелят по мен. — Знаеш, че никак не обичам да стрелят по мен.

— Просто предпазна мярка — отвърна Рейнджъра. — Вероятно няма да има престрелки.

— Вероятно?

Прекосихме мълчаливо центъра на града. Рейнджъра мисловно бе на своя територия и се занимаваше със собствените си мисли. Тримата на задната седалка не създаваха впечатлението, че някога въобще са имали мисли. Аз пък се чудех дали на следващия светофар да не отворя вратата и да не побягна с все сили към къщи. Колкото и смешно да изглежда, продължавах да търся с поглед Фред. Бе се отпечатал върху мозъка ми. Същото ми се бе случило и с котката Кетрин. Бе изчезнала преди петнадесет години, обаче и досега не преставах да се вглеждам в черните котки. Вероятно съм останала с чувството, че тогава не съм си свършила работата докрай.

— Къде отиваме?

— В един блок на улица „Слоун“. Трябва да се почисти едно жилище.

Улица „Слоун“ е успоредна на улица „Старк“, от която я делят само две преки. Улица „Старк“ е най-страшната улица в града, пълна с наркотици, с отчаяние и с полуразрушени къщи. Гетото се оформя в южно направление и улица „Слоун“ започва да се превръща в демаркационна линия между тези, които спазват законите, и онези, които не ги спазват. Борбата за отбраняване на линията и за недопускане на наркотрафикантите и проститутките до „Слоун“ не прекъсва дори и за миг. В последно време се смята, че „Слоун“ вече е изгубила битката.

Рейнджъра измина още три преки, спря и ни посочи с поглед сграда от жълти тухли от другата страна на улицата.

— Ей това е нашата сграда. Отиваме на третия етаж.

Сградата бе четириетажна и на всеки етаж имаше по два или три малки апартамента. На равнището на партера бе цялата нашарена с графитите на улични банди. Прозорците бяха тъмни. Нямахме улично

движение. Вятърът търкаляше боклуците и ги струпваше пред входовете.

— Сигурен ли си, че това, което вършим, е законосъобразно? — попитах.

— Нае ни собственикът — отвърна Рейнджъра.

— Това почистване предполага ли да се разкарат хора, или предвижда само отстраняването на вещи?

Рейнджъра ме погледна.

— Изваждането на хора и на имуществото им от дадено жилище предполага съдебна процедура — продължих. — Трябва да представиш заповед за...

— Съдебната процедура е много бавна — отвърна Рейнджъра. — А междуременно децата от тази сграда са подложени на терор от хората, които идват да се дрогират в апартамент 3 С.

— Правим го за благо на обществото — каза един от мъжете на задната седалка.

— Точно тъй, за благо на обществото — потвърдиха другите двама.

Стиснах юмруци и започнах да хапя долната си устна.

Рейнджъра слезе от рейндж роувъра и отвори задната врата. Раздаде на всички бронезилетки, а после и по едно черно яке с надпис „ОХРАНА“ с големи бели букви на гърба.

Облякох бронезилетката и останах да наблюдавам как останалите прикрепят на кръста си черни найлонови колани и пистолети в кобури.

— Така... Я да се опитам да отгатна... Познах — каза Рейнджъра. — Забравила си да си вземеш пистолет.

— Дизайнерите не носят пистолети.

— В този квартал носят.

Междуременно мъжете се бяха подредили пред мен.

— Господа — каза Рейнджъра, — представям ви госпожица Плъм.

Мъжът с неопределен произход ми подаде ръка.

— Лестър Сантос.

Последва го вторият.

— Боби Браун.

Последният бе Танка. Не бе трудно да се разбере как се е сдобил с това име.

— По-добре е да си нямам неприятности — казах на Рейнджъра. — Страхотно ще се разстроя, ако ме арестуват. Много мразя да ме арестуват.

— Недей така бе, момиче — ухили се Сантос. — Не обичаш да стрелят по теб. Не обичаш да те арестуват. Та ти не знаеш как да се веселиш.

Рейнджъра закопча якето си и тръгна към блока. Бодрата ни група го последва.

Влязохме в сградата и изкачихме два етажа. Рейнджъра отиде до апартамент 3 С и залепи ухо на вратата. Останалите се притиснахме до стената. Никой не обели дума. Рейнджъра и Сантос държаха пистолети. Браун и Танка — фенерчета.

Присвих се в очакване Рейнджъра да избие вратата с ритник. Вместо това той извади от джоба си ключ и го пъкна в ключалката. Вратата започна да се отваря, но се оказа, че отвътре е подсигурена с верижка. Рейнджъра направи две крачки назад и се хвърли с цялата си тежест върху нея, като я удари с рамо на височината на верижката. Вратата се отметна и Рейнджъра влезе пръв. След него — и всички останали. Без мен. Някой запали лампите, Рейнджъра изкрещя: „Охрана!“ и след това настъпи пълен хаос. Върху дюшеци, нахвърляни направо на пода, се раздвижиха полуголи хора. Жените пищяха, мъжете псуваха.

Екипът на Рейнджъра мина последователно през всички стаи, сложи на всички присъстващи белезници и после ги накара да застанат до стената. Бяха шестима.

Един от мъжете, сякаш обезумял, размахваше ръце, за да не му поставят белезниците, и крещеше:

— Нямате право, келеши! Този апартамент е мой! Това е частна собственост! Някой да извика шибаната полиция! — След това извади от панталоните си сгъваем нож и го щракна.

Танка го хвана за врата, вдигна го във въздуха и го изхвърли през прозореца.

Всички замръзнаха и впериха тъпи погледи в разбитото стъкло. Отворих уста и сърцето ми сякаш застина.

Рейнджъра въобще не изглеждаше смутен. Само каза:

— Ще трябва да се смени стъклото.

После чух стон и надникнах през прозореца. Човекът с ножа лежеше на площадката за евакуация при пожар и се опитваше да се изправи.

Притиснах ръка до сърцето си и с удоволствие установих, че пак е започнало да бие.

— На пожарната площадка е! Слава Богу, помислих си, че е паднал от три етажа!

Танка също надникна през прозореца.

— Права си. На площадката е. Маmicата му!

Апартаментът бе малък. Малка спалня, малка баня, малка кухня и малък хол. Кухненските шкафове бяха пълни с всякакъв боклук: опаковки и кутии от готови храни, празни кутии от сода, чинии със засъхнали остатъци от храна и евтини ожулени тенджери. Плотът бе покрит със следи от загасени цигари. Мивката бе задръстена от използвани спринцовки, корички хляб, мръсни кърпи и друг боклук, труден за идентифициране. До стената в хола имаше два лежасали скъсани дюшека. Никъде не се виждаха лампиони, маси или столове. Нито други признаци, че апартаментът е обитаван от цивилизовани хора. Навсякъде бе пълно с мръсотия и боклук. Такова бе положението и с останалите помещения. Застоялият въздух вонеше на пикоч, марихуана, немити човешки тела и на още нещо, още по-отвратително.

Сантос и Браун събраха обитателите на жилището като стадо и ги подкараха по стълбите.

— Какво ще стане с тях? — попитах Рейнджъра.

— Боби ще ги закара до клиниката за наркомани. Там си ги знаят.

— Арести няма ли да има?

— Ние не се занимаваме с арести. Освен ако някой не е НПС.

Танка отиде при колата и се върна с материалите, необходими за дизайна. В този случай те се състояха от ръкавици за еднократна употреба, чували за изнасяне на смет и голяма кутия, където да съберем спринцовките.

— Сигурно вече си разбрала в какво се състои работата — каза Рейнджъра. — Изхвърляме от апартамента всичко, което не е заковано за пода, а утре хазаинът ще изпрати някой да го почисти и постегне.

— Кое може да попречи на наемателя да се върне?

Рейнджъра само ме погледна.

— Прав си, глупав въпрос — побързах да кажа.

Приключихме с метенето още преди обяд. Сантос и Браун заеха позицията върху два сгъваеми стола във фойето на партера. Те щяха да бъдат първата охранителна смяна. Танка понесе дюшеците и торбите към кофите за боклук. Рейнджъра и аз останахме да заключим апартамента.

Рейнджъра намести козирката на шапката си на специалните части на ВМС така че да закрие очите му, и попита:

— Е, какво мислиш за охранителната работа? Искаш ли да се включиш в екипа? Би могла да поемеш нощната смяна в компанията на Танка.

— А той ще изхвърля ли още хора през прозореца?

— Не мога да знам, маце.

— И аз не знам дали ме бива за тази работа.

Рейнджъра свали шапката си, нахлупи ми я на главата и прибра косата ми зад ушите ми, като задържа ръцете си доста дълго.

— Трябва да вярваш в правилността на нещата, които вършиш.

Това можеше да бъде проблем. Самият Рейнджър можеше да бъде проблем. Започваше да ми се струва прекалено привлекателен. В личния ми каталог Рейнджъра не се намираше в раздела „потенциални любовници“. Бе включен в графата „откачени наемници“. Търсенето на близост с Рейнджъра наподобяваше търсенето на оргазъм в Деня на Страшния съд.

Поех си дълбоко дъх и казах:

— Ами, може и да опитам една смяна. Да видим какво ще се получи.

Когато Рейнджъра спря пред блока ми, все още не бях свалила шапката. Свалих я и му я подадох.

— Да не си забравиш специалната шапка.

Рейнджъра ме погледна иззад тъмните си очила. Очите му не се виждаха. Мислите му оставаха скрити. Гласът му бе тих.

— Задръж я. Отива ти.

— Такава шапка трябва да се заслужи.

— Ами, заслужи я, маце — усмихна се той.

Прекоших двойно остъклената врата и влязох във фойето. Тъкмо щях да се кача по стълбището, когато вратата на асансьора се отвори и оттам се подаде госпожа Бестлър.

— Асансьорът пътува нагоре — каза тя. — Придвижете се към дъното на кабината.

Госпожа Бестлър бе осемдесет и три годишна и живееше на третия етаж. Когато ѝ ставаше скучно, си играеше на асансьорен оператор.

— Добро утро, госпожо Бестлър. Втори етаж — казах.

Тя натисна копчето и ме стрелна с поглед.

— Май идваш от работа. Днес успя ли да заловиш лоши хора?

— Помогнах на един приятел да си почисти апартамента.

Госпожа Бестлър се усмихна.

— Знам, че си много добро момиче. — Асансьорът спря и вратата се отвори. — Втори етаж! — каза високо госпожа Бестлър. — Дамски костюми. Последна мода. Дамско бельо.

Влязох вкъщи и тръгнах право към телефонния секретар, защото червена светлинка примигваше.

Имаше две съобщения. Първото бе от Морели, който ме канеше на вечеря. Няма как, търсен човек съм.

„Ще те чакам в шест в «Пино».“ — каза Морели.

Поканите на Морели винаги предизвикваха у мен смесени реакции. Първата бе пристъп на сексуален глад, предизвикан от гласа му. Втората бе присвиване на стомаха, когато си задавах въпроса за какво ли ме търси. След малко присвиването преставаше и на негово място се появяваха любопитство и очакване. Винаги съм оптимист.

Второто съобщение бе от Мейбъл.

„Току-що дойде един човек да търси Фред — каза Мейбъл. — Имал някакво вземане-даване с Фред и искаше да го открие веднага. Обясних му, че не мога да му помогна, и му казах, че ти си се заела с издирването му, така че да не се тревожи. Реших, че не е зле да знаеш това.“

Обадих ѝ се и я попитах кой е този човек и как изглежда.

— Беше горе-долу висок колкото мен, а косата му е кестенява — каза Мейбъл.

— Бял ли е?

— Да. А, да не забравя. Не си каза името.

— Какво вземане-даване имаше предвид?

— Не знам, не ми обясни.

— Добре. Обади ми се, ако пак те потърси.

Проверих в офиса дали има нови НПС и ми отговориха, че нямам късмет. Позвъних на най-добрата си приятелка Мери Лу, но разговор не се получи, тъй като най-малкото ѝ дете бе болно, а кучето преди малко изяло един чорап и после го повърнало върху мокета в хола.

Бях се втренчила в консервената кутия на Рекс, когато телефонът иззвъня.

— Открих — каза баба. — Открих едно име, което ще ти свърши работа. Тази сутрин бях във фризьорския салон и там се срещнах с Хариет Шнабле. Беше дошла да си оправи косата. Та Хариет ми каза, че по време на една игра на бинго научила, че Фред напоследък се бил обаждал на Уини Блак. Хариет не е от тези, които си измислят разни неща.

— Ти тази Уини Блак познаваш ли я?

— Срещала съм я в клуба на възрастните. Понякога пътува до Атлантик Сити с автобус. Познавам не само нея, но и мъжа ѝ Аксел. Мисля, че напоследък Фред така си урежда срещи с приятелките си, в клуба на възрастните. Много от тези жени са наистина разгонени, не знам дали ме разбираш. Открих даже и адреса на Уини — каза баба. — Обадох се и на Айда Лукач. Тя е председател на клуба и от нея нищо не остава в тайна.

Записах си адреса и благодарих на баба.

— Лично аз се надявах да са го отвлекли извънземни — каза баба, — макар и да не знам за какво им е един стар пръдльо като Фред.

Оставих новата си шапка върху кафявия буркан с курабийки и смених джинсовите дрехи с бежов костюм и обувки с високи токове. Не познавах Уини Блак и реших, че една по-професионална външност няма да ми навреди. Понякога хората реагират по-отзивчиво на вида на костюм, отколкото на джинси. Взех си чантата, заключих апартамента и пак се срещнах с госпожа Бестлър в асансьора.

— Той откри ли те? — попита госпожа Бестлър.

— Кой?

— Потърси те един мъж. Много възпитан човек. Преди десетина минути го оставих на твоя етаж.

— Никой не е звънил. Щях да го чуя. Почти през цялото време бях в кухнята.

— Много странно. — Вратата на асансьора се отвори на партера и госпожа Бестлър се усмихна. — Първи етаж. Дамски чанти. Дамски бижута.

— Този мъж как изглеждаше? — попитах.

— Бе наистина огромен, мила, огромен. И тъмнокож. Афроамериканец.

Не бе човекът, за когото ми се бе обадила леля Мейбъл. Онзи бе бял и нисък.

— С дълга коса ли беше? Събрана на опашка?

— Не. Почти нямаше коса.

Огледах набързо фойето. Никъде не се виждаше едър мъж. Излязох и огледах паркинга. И там нямаше никого. Моят посетител бе изчезнал. Много жалко. Много щях да се зарадвам на някоя причина да не посетя Уини Блак. Предпочитах да разговарям с преброител, с продавач на прахосмукачки или с религиозен фанатик, отколкото с госпожа Уини Блак. Самият факт, че скъперникът дядо Фред си имаше приятелка, не ми бе приятен. Най-малко пък изпитвах желание да я видя. Не исках да виждам Уини Блак и да си я представям как се търкаля в кревата с Фред с патешката походка.

Уини живееше в малко бунгало на улица „Лоу“. Фасада от бяла дървения, сини кепенци и червена врата. Много патриотична разцветка. Паркирах, отидох до входната врата и позвъних. Нямах си представа как да започна разговора с тази жена. Вероятно с нещо от типа на „Прощавайте, вие да не би да се чукате с дядо ми Фред?“

Тъкмо щях да позвъня втори път, когато вратата се отвори и пред мен застана Уини Блак.

Имаше приятно кръгло лице и приятно закръглено тяло. Нямаше вид на жена, способна да прелъсти нечий дядо.

Представих ѝ се и ѝ подадох визитната си картичка.

— Търся Фред Шуц — казах. — От петък е изчезнал. Надявам се да мога да получа някаква информация от вас.

Приятното ѝ изражение се изпари.

— И аз чух, че бил изчезнал, но не знам с какво мога да ви помогна.

— Кога го видяхте за последен път?

— В деня, в който е изчезнал. Отби се вкъщи и го почерпих с кафе и торта. Беше рано следобед. Поседя около час. Мъжа ми го

нямаше. Бе излязъл да оправи гумите на крайслера.

Мъжът ѝ излязъл да му оправят гумите. Стоп. Да не допусна някоя грешка.

— Фред изглеждаше ли уплашен или разтревожен? Даде ли с нещо да се разбере, че може да изчезне?

— Беше някак си... разсеян. Каза, че се занимавал с някаква важна работа.

— Каза ли нещо повече за нея?

— Не. Останах обаче с чувството, че тази работа е свързана с компанията за извозване на смет. Имал някакви проблеми със сметката. Компютърът изтрил името му от списъка на клиентите. Та Фред каза, че щял да им види сметката. Точно така се изрази: че ще им види сметката. И така и не отишъл до компанията.

— Откъде знаете, че не е отишъл до компанията?

Уини сякаш бе изненадана от този въпрос.

— Всички така казват. В Бърг няма тайни.

— Има още нещо — продължих. — В бюрото на Фред открих едни снимки. Той някога говорил ли ви е за някакви снимки?

— Не. Не си спомням. За какви снимки става дума? За семейни ли?

— За снимки на чувал за боклук. На някои от снимките се вижда съдържанието му.

— Не. Ако ми бе показал такова нещо, щях да го запомня.

Надникнах над рамото ѝ към спретнатата ѝ малка къщичка. Съпругът ѝ не се виждаше.

— Аксел къде е?

— Отиде в парка с кучето.

Върнах се при буика и след две преки открих парка. Бе добре поддържана тревна площ с размери една на две преки. В него имаше пейки, цветя и големи дървета. В единия ъгъл имаше детска площадка.

Откриването на Аксел Блак се оказа лесна работа. Седеше на една пейка, потънал в мислите си, а кучето му бе застанало до него. Бе дребно улично куче, ококорено, и приличаше много на Аксел. Разликата бе, че Аксел имаше очила, а кучето бе окосмено.

Паркирах колата и се доближих до двойката. И двамата не помръднаха, дори когато застанах точно пред тях.

— Аксел Блак? — попитах.

Той едва тогава ме погледна.

— Да?

Представих се и му дадох визитната си картичка.

— Търся Фред Шуц — казах. — Във връзка с това се срещам с възрастни граждани, които може би са го познавали.

— Сигурно вече са ви разказали едно друго за него — каза Аксел. — Истински чешит. По-голям скъперник не съм виждал. Готов да се кара за всяка стотинка. Не си спомням да е участвал в някаква благотворителност. Отгоре на всичко се мисли и за Ромео. Не минава ден, без да досажда на някоя жена.

— Май нямате особено високо мнение за него.

— Няма и защо да го имам — отвърна Аксел. — Не му желая злото, обаче не крия, че не ми е симпатичен. Голям пинтия.

— Имате ли представа какво може да му се е случило?

— Може би е изгубил чувство за мярка в ухажването на някоя жена.

Помислих си дали няма предвид Уини. И дали не е прегазил Фред с крайслера си, а после да го е натикал в багажника и да го е хвърлил в реката.

Това обаче не обясняваше снимките. От друга страна, те може да нямаха никаква връзка с изчезването на Фред.

— Е, ако се сетите за нещо, ще ви бъда благодарна, ако ми го съобщите.

— Добре — съгласи се Аксел.

Следващите хора в списъка ми бяха Роналд и Уолтър, синовете на Фред. Роналд бе цехов надзирател във фабриката за преработка на свинско. Уолтър и жена му Джийн бяха собственици на магазин за полуфабрикати на улица „Хауард“. Реших, че няма да е зле да поговоря с тях. Ако не за друго, за да има какво да отговоря на майка, когато ме попита какво съм направила за откриването на дядо Фред.

Уолтър и Джийн бяха кръстили магазина си „Спирката“. Точно от другата страна на улицата имаше денонощен супермаркет, така че щяха отдавна да са фалирали, ако в „Спирката“ човек можеше не само да си купи хляб, но и да си опита късмета, като заложи двадесет долара на някои от крантите, които участваха в конните състезания във Фрихолд.

Влязох. Уолтър седеше зад касовия апарат и четеше вестник. Бе ранен следобеден час, така че магазинът беше празен. Уолтър остави вестника, изправи се и попита:

— Откри ли го?

— Не. Съжалявам.

Той си пое дълбоко дъх.

— Боже мой, страхувах се да не ми кажеш, че е мъртъв.

— Според теб мъртъв ли е?

— Не знам какво да мисля. Отначало реших, че просто се е изгубил, че пак е получил удар или нещо от този род. Сега обаче не знам какво да мисля. Не мога да намеря никакво обяснение.

— Чувал ли си Фред да си е имал проблеми с компанията за извозване на смет?

— Татко имаше проблеми с всички — отвърна Уолтър.

Сбогувах се с него, качих се в буика и подкарах към фабриката. Спрях на паркинга за посетители, влязох и помолих жената на гишето да предаде една бележка на Роналд.

След няколко минути той дойде и каза:

— Търсиш ме във връзка с татко, нали? Много е мило от твоя страна, че реши да ни помогнеш. Просто не мога да повярвам, че още не се е прибрал.

— Ти имаш ли някакво обяснение?

— Нямам обяснения, които да ми е приятно да споделям.

— Жените ли имаш предвид?

Роналд поклати глава и каза:

— Той наистина е женкар. От тези, които никога не си закопчават гащите. Не знам дали вече може да запали двигателя, но все още опитва. За Бога, та той е на седемдесет и две години!

— Чувал ли си да е имал някакви разправии с компанията за извозване на смет?

— За нея, не. Знам обаче, че от една година се съди със застрахователната компания.

ГЛАВА 3

Подкарах към центъра. Бе почти пет и държавните служители бяха започнали да задръстват пътищата. Това е едно от хубавите неща на Трентън. Ако имаш желание да правиш неприлични жестове, няма да изпиташ недостиг от бюрократи, към които да ги адресираш.

Отбих се за малко в апартамента си, колкото да се доразкрася. Добавих си малко вечерен грим, сресах се така, че косата ми да бухне, и излязох.

Заварих Морели на бара. Бе с гръб към мен и потънал в мисли, подпрял се с лакти на тезгяха и свел лице към бирата си. Бе с джинси, спортни обувки и зелена разкопчана памучна риза, навлечена върху тениска. Една жена, седнала в другия край на бара, следеше с поглед отражението му в огледалото. Днешните жени са такива. Наблюдават и умуват. Когато бе по-млад и с по-меки черти, жените не се задоволяваха с наблюдение. Когато бе по-млад, майките в целия щат предупреждаваха дъщерите си да се пазят от Джо Морели. Когато бе по-млад, дъщерите в целия свят никак не обръщаха внимание на предупрежденията на майките си. Напоследък чертите на Морели се бяха поизострили. Очите му вече не бяха така отзивчиви към непознати, включително жени. И така, на жените се налагаше да се задоволяват с наблюдение и с предположения какво ли би било да си в компанията на Джо Морели.

Аз, разбира се, имах представа какво означава да си в компанията на Джо Морели. Бе вълшебен.

Седнах до него и дадох на бармана знак да донесе една бира.

Морели ме изгледа одобрително. Зениците му се бяха разширили в слабата светлина на бара.

— Бизнес костюм и обувки с високи токчета — каза той. — Значи си била или на опело, или си кандидатствала някъде за работа, или си се опитвала да излъжеш някоя мила стара госпожа да ти даде информация, която не би следвало да ти дава.

— Предположение номер три.

— Така... Нека да продължа... Това има някаква връзка с дядо ти Фред.

— Пак позна.

— Извади ли късмет?

— Не точно. Знаеш ли, дядо ми ходел по жени! И си имал приятелка!

— Фред Шуц? — ухили се Морели. — За Бога, това ме настройва оптимистично.

Въздъгнах.

Взехме си бирите от бара и отидохме на една маса.

— На мястото на Мейбъл щеше да ми е приятно, че този човек си прекарва времето другаде — каза Морели. — Не ми се вижда много забавен.

— Особено откакто е започнал да колекционира снимките на разчленени тела.

— Дадох ги на Арни. Не му стана приятно. Струва ми се, че се надяваше Фред да се прибере на автостоп по булевард „Клокнър“.

— Арни ще направи ли нещо по въпроса?

— Сигурно пак ще говори с Мейбъл. Освен това ще пусне снимките в системата, за да види дали оттам няма да излезе нещо.

— Ти вече пусна ли ги в системата?

— Пуснах ги. Не се получи нищо.

В „Пино“ нямаше нищо модерно. В определени часове на деня барът бе пълен с ченгета, разтоварващи се след края на смяната. В други часове масите бяха препълнени с гладни семейства от Бърг. В интервала между тези часове „Пино“ приютяваше няколко редовни пияници, а в кухнята царуваха хлебарки, големи колкото котараци. Аз обаче се хранех редовно там, защото независимо от хлебарките Антъни Пино правеше най-хубавата пица в Трентън. Може би и в целия Джърси.

Морели поръча, отпусна се в стола си и попита:

— Ти приятелка ли си ми?

— Какво имаш предвид?

— Да бъдем заедно.

— Нали сме заедно.

— Не. Поканих те на вечеря, за да те попитам дали си съгласна да отидем някъде заедно.

Отпих от бирата си.

— Странен въпрос.

— Става дума за сватба.

Стреснах се и възкликнах:

— Да не би да става дума за моята сватба?

— Не, освен ако в живота ти не се е случило нещо, за което да не знам.

Въздъгнах облекчено.

— Слава Богу. Защото за миг се разтревожих.

Морели изглеждаше раздразнен от думите ми.

— Какво искаш да кажеш? Че ако те бях помолил да се омъжиш за мен, щеше да реагираш по същия начин?

— Ами, да.

— Аз пък реших, че искаш да се омъжиш. Че заради това престанахме да спим заедно. Защото не искаш да водиш полов живот, без да си омъжена.

Наведох се към него и присвих едната си вежда.

— Ти самият искаш ли да се жениш?

— Не. Не искам да се женя. Нали вече минахме през всичко това.

— В такъв случай защо би трябвало да те интересува реакцията ми?

— За Бога — каза Морели, — ще си поръчам още една бира.

— Та за каква сватба става дума?

— В събота се омъжва братовчедка ми Джули и трябва да съм с дама.

— Оставяш ми само четири дни, за да се подготвя за сватба? Четири дни няма да ми стигнат. Ще ми трябва нова рокля и нови обувки. Ще трябва да си договоря час в козметичния салон. Как мога да се справя с всичко това само за четири дни?

— Добре де, майната му, няма да ходим — каза Морели.

— Е, бих могла да мина и без козметичния салон, обаче определено ще ми трябва нови обувки.

— С високи токове — добави Морели. — С високи и остри токове.

Поразклатих халбата и попитах:

— Да не би да съм последният човек, за когото си се сетил?

— Въобще не съм се замислял за друга. Ако майка ми не ми се беше обадила тази сутрин, въобще нямаше да се сетя за сватбата. Много съм зает с един случай.

— Искаш ли да поговорим за него?

— Това е последното нещо, за което ми се говори.

— Тогава да поговорим за дядо Фред. Имаш ли нещо против?

— За плейбоя, а?

— Да. Така и не ми става ясно как е могъл да изчезне.

— Всеки ден изчезват хора — каза Морели. — Качват се на автобус и започват нов живот. Или скачат от мост и после приливите ги отнасят някъде. Понякога други хора им помагат да изчезнат.

— Говоря ти за седемдесетгодишен човек, който е толкова стиснат, че не дава пари и за автобусен билет. Би трябвало да извърви много километри, преди да намери мост. Оставил е дрехите от химическото чистене в колата. Изчезнал е в момента, когато излязъл да пазарува.

И двамата замълчахме за малко, докато ни сервираха пиците.

— Току-що е бил излязъл от банката — каза Морели, когато отново останахме сами — Стар човек. Лесна жертва. Възможно е някой да е спрял колата си до него и да го е натикал вътре.

— Няма следи от борба.

— Това не означава, че не е имало борба.

Замислих се над думите му и се заех с пицата. И на мен ми бе минала през ума подобна мисъл, и никак не ми бе приятна.

Предадох на Морели разговора си с Уини Блак.

— Тя знае ли нещо за снимките?

— Не.

— Да не забравя — каза Морели. — Искам да ти кажа нещо за Бенито Рамирес.

Вдигнах поглед от пицата. Бенито Рамирес бе професионален боксьор тежка категория от Трентън, Обичаше да причинява болка на хората и не му бе достатъчно да прави това само на ринга. Обичаше да бие жени. Обичаше да слуша как го молят за милост, докато ги изтезава. В някои случаи изтезанията бяха завършвали със смърт, обаче винаги се намираха хора, на които се приписваха посмъртно най-лошите престъпления на Рамирес. Той бе замесен в първия ми случай като търсач на съкровища и моята роля за прибирането му зад

решетките се бе оказала от основна важност. Не можаха обаче да го приберат достатъчно рано, така че Лула пострада. Бе я изнасилил и пребил и ѝ бе нанесъл страхотни рани. След това бе оставил голото ѝ и окървавено тяло на моята пожарна площадка, за да го намеря.

— Та какво става с Рамирес? — попитах Морели.

— Пуснали са го.

— Откъде?

— От затвора.

— Какво? Как така са го пуснали от затвора? Та той насмалко не уби Лула. Да не говорим, че е замесен в цяла поредица други убийства. Че и мен се опита да тероризира.

— Пуснали са го под гаранция, сега се занимава с общественополезен труд и посещава психиатър. — Морели лапна парче пица. — Адвокатът му наистина е добър.

Морели съобщи всичко това уж равнодушно, обаче знаех, че не е така. Просто си бе сменил лицето. Бе си поставил полицейското лице, което не разкрива никакви чувства. Лицето с твърдия поглед, което не издава нищо.

Дадох си вид, че ям. Че не съм разтревожена от тази новина. Всъщност ми се гадеше.

— Кога стана това? — попитах Морели.

— Вчера.

— И сега е в града?

— Както винаги. Тренира в гимнастическия салон на Старк.

Огромен мъж, бе казала госпожа Бестлър. Афроамериканец. Любезен. Разучаващ моята етажна площадка. Боже мой, та това можеше да е Рамирес!

— И най-малкото подозрение да имаш, че се върти някъде около теб, веднага ми се обади — каза Морели.

Бях лапнала поредната хапка пица, но някак си ми бе трудно да я преглътна.

— Разбира се.

Приключихме с пицата и продължихме с кафе.

— Може би няма да е зле да пренощуваш при мен — каза Морели. — Просто в случай, че Рамирес реши да те открие.

Знаех, че Морели мисли не само за безопасността ми, но и за други неща. Предложението му ме изкуши. Веднъж обаче вече се бях

возила на този автобус и пътуването не водеше доникъде.

— Не мога — отвърнах. — Тази вечер съм на работа.

— Бях останал с чувството, че нямаш бърза работа.

— Става дума за работа, свързана не с Вини, а с Рейнджъра.

Морели се намръщи и каза:

— Няма да задавам въпроси.

— Не е нищо противозаконно. Става дума за охранителна дейност.

— Рейнджъра винаги се занимава с охранителна дейност — каза Морели. — Осигурява дори охраната на малки държави от Третия свят.

— Тази работа няма нищо общо с търговията на оръжие. В рамките на закона е. Охраняваме една жилищна сграда на улица „Слоун“.

— „Слоун“? Ти с всички ли си? „Слоун“ е на самата граница на военната зона.

— Точно заради това сградата се нуждае от охрана.

— Добре. Нека обаче Рейнджъра си намери някой друг. Повярвай ми, никак не ми се иска да си представя как си търсиш място за паркиране на „Слоун“ посред нощ.

— Няма да ми се налага да търся място за паркиране. Танка ще дойде да ме вземе.

— Танка ли?!

— Много е едър.

— Боже мой, точно на мен ли трябваше да се случи това? — възкликна Морели. — Да се влюбя в жена, която работи с човек с прякор Танка.

— Та ти влюбен ли си в мен?

— Разбира се, че съм влюбен в теб. Просто не искам да се оженя за теб.

Излязох от асансьора и го заварих седнал до входната ми врата. Разбрах, че е посетителят на Мейбъл. Бръкнах в чантата си и потърсих спрея. За всеки случай. Порових се в чантата си минута или две. Открих червила, ролки за коса и устройството за електрошок. Спрея обаче го нямаше.

— Търсите или ключовете си, или спрея — каза човекът и се изправи. — Позволете ми да ви услужа.

Бръкна в джоба си, извади туба спрея и ми я подхвърли.

— Заповядайте.

След това отвори входната врата.

— Как успяхте да направите това? Вратата ми беше заключена.

— Дар Божи — каза той. — Реших, че ще спестим време, ако претърся апартамента ви, преди да се приберете.

Разтърсих спрея, за да се убедя, че е изправен.

— Не си разваляйте настроението — каза той. — Нищо не съм повредил. Макар че, трябва да си призная, ми бе забавно да проверя чекмеджето, в което си държите бельото.

Инстинктът ми ми подсказа, че се шегува. Без съмнение бе претърсил апартамента, обаче не ми се вярваше да е ровил в бельото ми. Истината е, че нямах много бельо, пък и това, което имах, не бе нещо по-така. При все това се почувствах поругана и с удоволствие щях да го напръскам със спрея, но не посмях. Не бях сигурна дали ще подейства. В края на краищата бе негов.

— Е, няма ли да ме поканите? Не искате ли да научите кой съм? Не искате ли да разберете защо съм тук?

— Ами кажете ми.

— Не тук. Искам да вляза и да седна. Изкарах уморителен ден.

— Хич не се и надявайте. Ще разговаряме тук.

— Не ми се вярва. Искам да вляза. По-цивилизовано е. Все едно че сме приятели.

— Не сме приятели. И ако не ми обясните какво искате, ще ми се наложи да ви напръскам със спрея.

Бе висок приблизително колкото мен, около метър и седемдесет, и имаше телосложението на пожарен кран. Трудно бе да се определи възрастта му. Може би към четиридесетте. Черната му коса бе оредяла. Веждите му бяха сякаш подхранвани със стероиди. Бе облечен с опърпани спортни обувки, черни джинси и тъмносива риза.

Въздъхна дълбоко, измъкна изпод ризата пистолет и каза:

— Няма да е разумно да използвате спрея, защото ще ми се наложи да ви застрелям.

Стомахът ми се смъкна с около два сантиметра, а сърцето ми започна да тупти. Сетих се за снимките и за това как някои хора не

само ги убиват, но и ги нарязват на парчета. Фред ги разбираше тези неща. Сега ги разбирах и аз. Нищо неразумно нямаше в предположението, че срещу мен е насочил пистолета си човек, запознат със съдържанието на фотографирания чувал за боклук.

— Ако ме застреляте, ще излязат всичките ми съседи — казах.

— В такъв случай ще ми се наложи да застрелям и тях.

Реших, че не желая да застрелва никого, най-малко мен, така че влязохме в апартамента.

— Така е много по-добре — каза той, отиде в кухнята, отвори хладилника и си извади бира.

— Тази бира откъде е?

— От мен. Да не би да мислите, че я е донесла някоя добра фея? Госпожице, трябва да си купувате по-редовно храна. Начинът ви на живот е нездравословен.

— Кой сте вие?

Той мушна пистолета в колана си и протегна ръка.

— Аз съм Бънчи.

— Що за име е това?

— Така ми викат от малък.

— Обаче имате и истинско име, нали?

— Да, но не е необходимо да го знаете. Всички ме наричат Бънчи.

След като бе прибрал пистолета, бях започнала да се чувствам по-добре. Дори достатъчно добре, за да проявя любопитство, така че попитах:

— Та какво е вашето вземане-даване с Фред?

— Фред ми дължи пари.

— Разбирам.

— И си ги искам.

— Пожелавам ви късмет.

Той изгълта половината бира и каза:

— Подходът ви не ми харесва.

— Фред защо ви дължи пари?

— От време на време Фред обича да залага на кончета.

— Да не би да сте букмейкърът на Фред?

— Адски сте права.

— Не ви вярвам. Фред не обичаше хазарта.

- Откъде знаете?
- Освен това не приличате на букмейкър.
- Как според вас изглеждат букмейкърите?
- По-различно. Имат по-солиден вид.
- Разбрах, че търсите Фред. Аз също го търся. Може би ще е добре да го потърсим заедно.
- Не възразявам.
- Е, видяхте ли колко лесно се разбрахме?
- А сега ще си тръгнете ли?
- Да, освен ако не желаете да остана да гледаме заедно телевизия.
- Не изпитвам такова желание.
- Пък и моят телевизор е по-хубав от вашия — каза той.

В 12.30 вече бях пред входа и чаках Танка. Бях успяла да подремна и почти бях във форма. Бях с черни джинси, черна тениска, военноморската шапка на Рейнджъра и черното яке с надпис „ОХРАНА“. По настояване на Рейнджъра на колана си имах пистолет, а чантата си заредих с другите необходими неща: електрошоковото устройство, спрея и белезниците.

В този час на нощта паркингът изглеждаше странно. Автомобилите на старите бяха дълбоко заспали и покривите и багажниците им отразяваха светлината на халогенните лампи. Паветата сякаш бяха от живак. Кварталът с малки еднофамилни къщи зад блока бе потънал в мрак и тишина. От време на време се чуваше движението на автомобили към „Сейнт Джеймс“. В ъгъла проблеснаха фарове и след миг се появи автомобил. Сърцето ми за миг се сви, когато допуснах, че това може и да не е Танка, а Бенито Рамирес. Проявих самообладание, не забравих, че на бедрото си имам пистолет, и започнах да си внушавам, че съм лоша и опасна жена, с която е по-добре човек да си няма работа. „Лошо ти се пише, келеш“ — казах си наум. Всъщност се самозалъгах. Ако това все пак се окажеше Рамирес, по всяка вероятност щях да се напикая от страх и да се прибера с писък в блока.

Колата бе черна и лъскава, линкълн. Спря пред мен и шофьорът отвори прозореца.

Беше Танка.

— Готова ли си за малко рокендрол? — попита ме.

Седнах до него, закопчах предпазния колан и казах:

— Ти много ли рокендрол очакваш тази вечер?

— Никакъв. Да си на тази смяна е все едно да наблюдаваш как расте тревата.

Това ме успокои. Предстоеше ми да мисля за много неща и не изпитвах никакво желание да видя Танка в действие. Още по-малко пък исках да видя себе си в действие.

— Да познаваш случайно букмейкър на име Бънчи?

— Бънчи? Не. Не съм чувал за такъв. Тукашен ли е?

— Не знам.

Пътуването през града мина спокойно. На завоя при жилищния блок на улица „Слоун“ бе паркирана кола. И тя бе черен лъскав линкълн. Танка паркира зад нея. От двете страни на сградата и на улицата имаше още паркирани коли.

— Едно от условията ни е никой да не паркира пред входа на сградата — каза Танка. — Така е по-спокойно. Наемателите ползват паркинга зад сградата. Пред входа се допускат само автомобили на охраната.

— А ако някой все пак поиска да паркира тук?

— Разубеждаваме го. Меко казано.

Двамата мъже от предната смяна бяха във фоайето. И двамата бяха облечени в черни дрехи и с якетата с надпис „ОХРАНА“, Когато ги приближихме и отключихме вратата, единият тръгна към нас. Танка влезе и се огледа.

— Произшествия има ли?

— Никакви. Цялата вечер премина спокойно.

— В колко часа направихте последната обиколка?

— В дванадесет.

Мъжете прибраха вещите си — голям термос, книга и спортна чанта — и излязоха. Задържаха се за миг на улицата, а после се качиха в своя линкълн и потеглиха.

До едната стена на фоайето имаше масичка и два сгъваеми стола, разположени така, че охранителите да имат обзор едновременно към вратата и стълбището. На масичката имаше две уоки-токита.

Танка заключи вратата, взе едното и го прикрепи към колана си.

— Ще огледам обстановката. Ти стой тук и си отваряй очите. Ако някой доближи вратата, извикай ме.

Отдадох му чест.

— Чудесно — рече той. — Това ми харесва.

Седнах и вперих поглед във вратата. Никой не се появи. Погледнах стълбите. И там нямаше никого. Огледах маникюра си. Имаше какво да се желае по него. Погледнах часовника си. Бяха изминали две минути. След още 478 минути щях да се прибера у дома.

Танка изтрополи откъм стълбището и се намести в другия стол.

— Всичко е наред.

— Ами сега?

— Сега ще чакаме.

— Какво ще чакаме?

— Нищо.

След два часа Танка продължаваше да е удобно отпуснат на стола си. Ръцете му бяха скръстени, а очите му бяха станали като цепки, обаче бдително следяха вратата. Обмяната на веществата му се бе забавила, досущ като на влечуго. Гръдният му кош не се движеше. Тялото му не помръдваше. Сто и двадесет килограма сигурност бяха застинали в хибернация.

Аз пък вече се бях отказала от опитите си да не заспя на стола и се бях изпружила на пода. Там можех да си подремна, без да се измъчвам.

Чух как столът на Танка изпука. Чух как той се наведе напред. Отворих едното си око.

— Да не би да е време за още една обиколка?

Танка се бе изправил.

— До вратата има човек.

Приседнах, за да го видя и аз, и изведнъж се разнесе трясък. Първо се чу гърмеж на пистолет, а после звън на стъкло. Танка отстъпи крачка, препъна се в масата и се сгромоляса на пода.

Бандитът нахлу във фойето с пистолет в ръка. Бе човекът, когото Танка бе изхвърлил през прозореца. Наемателят на апартамент 3 С. Бе побледнял и имаше погледа на безумец.

— Пусни пистолета! — изкрещя ми той.

Погледнах го и, естествено, продължих да държа пистолета си.

— Да не би да си решил да ме застреляш? — попитах го. Гласът ми звучеше кухо.

Човекът бе облечен с дълъг шлифер. Разтвори го широко, за да мога да видя множество пакети, прикрепени към тялото му с анкерпласт.

— Знаеш ли какво е това? Това е взрив. А не си ме послушала, а съм взривил всичко.

Чух тежко тропване и разбрах, че пистолетът се е изхлузил от ръката ми и е паднал на пода.

— Трябва да вляза в апартамента си — каза човекът. — И то веднага.

— Заключен е.

— Ами отключи го.

— Нямам ключ.

— Боже мой! — рече той. — Ами тогава строши шибаната врата с ритник.

— Кой, аз ли?

— Виждаш ли тук някой друг?

Погледнах Танка. Не мърдаше.

Човекът с шлифера махна с пистолета си към стълбите.

— Тръгвай.

Заобиколих го и тръгнах по стълбището. Застанах пред вратата на апартамент 3 С и се опитах да я отворя. Така е, беше си заключена.

— Ритни вратата — каза човекът с шлифера.

Ритнах я.

— Боже мой! Това не е ритник! Ти не знаеш ли как се рита вратата? Не гледаш ли телевизия?

Отстъпих две крачки и се засилих към вратата. Ударих я е рамо и отскочих назад. На вратата ѝ нямаше нищо.

— А когато Рейнджъра го направи, се получи — казах.

Човекът с шлифера бе плувнал в пот, пистолетът в ръката му бе започнал да трепери. Обърна се към вратата, прицели се с две ръце и натисна два пъти спусъка. Чу се звук, предизвикан от сблъсъка на метал с метал. След това ритна вратата на височината на бравата и тя с трясък се отвори. Той скочи вътре, запали осветлението и започна да оглежда всичко.

— Къде са ми нещата?

— Почистихме целия апартамент.

Човекът се втурна в банята, после в стаята, накрая в хола. Отвори вратите на всички кухненски шкафове.

— Нямате право! — изкрещя той. — Нямате право да пипате нещата ми!

— Нямаше много неща.

— Имаше много неща! Знаеш ли какво държах тук? Чиста стока. От най-чистата. Божичко, само да знаеше колко се нуждая сега от мъничко!

— Ами какво ще кажеш да те откарам до клиниката? Там ще ти помогнат.

— Не ща никаква клиника. Искам си стоката.

Наемателката на апартамент 3 А отвори вратата и попита:

— Какво става тук?

— Приберете се и заключете вратата — отвърнах ѝ. — Имаме малък проблем.

Вратата се хлопна и веднага след това се чу щракването на ключалката.

Човекът с шлифера продължаваше да тича из апартамента и, не преставаше да вика:

— Боже! Боже! Боже!

На стълбището се появи друга жена. Крехка и прегърбена. Сигурно беше на повече от сто години. Късата ѝ бяла коса стърчеше на кичури. Бе облечена с протрит розов пенъоар и обута в големи мъхнати чехли.

— Въобще не мога да мигна при цялата тази шумотевица — рече тя. — От четиридесет и три години живея в тази сграда и досега такива безобразия не са ставали. Този квартал едно време беше порядъчен.

Човекът с шлифера се обърна, насочи пистолета си към жената и стреля. Куршумът се заби в стената до нея.

— Намерил си кого да плашиш — рече старата дама, измъкна от гънките на пенъоара си никелиран деветмилиметров пистолет и се прицели, като го държеше с двете си ръце.

— Недейте! — изкрещях. — Не стреляйте! По тялото му има...

Твърде късно. Старата дама продупчи човека и викът ми потъна в последвалия взрив.

Дойдох в съзнание на носилка с колелца. Намирах се във фойето на блока, което бе пълно с хора, главно полицаи. Някъде на фокус се появи и лицето на Морели. Отваряше уста, но не казваше нищо.

— Какво има? — извиках. — Говори!

Той поклати глава, махна с ръце и по движенията на устата му разбрах, че казва: „Откарайте я“. Един санитар започна да бутва носилката и от фойето се озовах на чист въздух. Колелцата задрънчаха за малко по тротоара, после ме вкараха в линейка. Ярките й мигащи светлини разцепваха нощното небе.

— Хей, почакайте. Нищо ми няма — казах. — Чувствам се добре. Развържете ме.

Изписаха ме от болницата късно на следващата сутрин. Вече се бях облякла и се разхождах нетърпеливо из стаята, когато в нея нахълта Морели с документите за изписването в ръка.

— Решиха да те пуснат. Ако бяха питали мен, щях да кажа да те преместят на горния етаж, в психиатрията.

Изплезих му се, защото се чувствах изключително зрял човек. Грабнах чантата си и избягахме от стаята, преди да дойде медсестрата със задължителния стол на колела.

— Имам много въпроси — казах на Морели. Той ме поведе към асансьора.

— И аз имам няколко въпроса. Кажи ми например какво, по дяволите, се случи?

— Нека първо аз ти задам въпроси. Искам да знам какво се случи с Танка. Никой нищо не ти казва. Да не би случайно...

— ... да е убит? За нещастие, не. Бил е със защитна жилетка. Куршумът го е съборил и при падането си ударил главата, но иначе му няма нищо. А ти къде беше, когато са стреляли по него?

— На пода. Подрямвах си.

Морели се усмихна.

— Да видя дали съм те разбрал правилно. Излиза, че не си отнесла куршума, защото си заспала в работно време, така ли?

— Ами нещо такова. Аз се изразих по-красиво. А какво стана с човека с бомбата?

— Досега в близост до това, което е останало от апартамента — а то не е много, — откриха обувка и тока за колан. А, и на улица

„Старк“ намериха няколко зъба.

Вратата на асансьора се отвори и се качихме.

— За зъбите се шегуваш, нали?

Морели се усмихна и натисна копчето.

— Някой друг да е пострадал?

— Не. На възрастната госпожа ѝ се е разминало с падане по задник, както и на теб. Впрочем, ще можеш ли да потвърдиш думите ѝ, че е стреляла при самоотбрана?

— Да. Наркоманът стреля по нея, преди тя да го взриви. Би трябвало куршумът да се открие в стената, стига тя да е още там.

Излязохме от фоайето, прекосихме улицата и спряхме при комбито на Морели.

— Къде да те закарам? — попита той. — У вас? У майка ти? У нас? Ако още си уплашена, ще ми е приятно да останеш при мен.

— Благодаря ти, обаче трябва да се прибера у дома. Искам да взема душ и да се преоблека.

След това исках да продължа да търся Фред. Изпитвах силно желание да тръгна по стъпките му. Искях да заста на паркинга, където бе изчезнал, и да усетя психическите му вибрации. В интерес на истината, такива вибрации не бях усещала никога, но все някога трябваше да се започне.

— Между другото, познаваш ли букмейкър на име Бънчи?

— Не. Как изглежда?

— Италианец, среден на ръст. На около четиридесет години.

— Това нищо не ми говори. Откъде го познаваш?

— Ходил е при Мейбъл, а след това посети и мен. Твърди, че Фред му дължал пари.

— Фред ли?

— Ако Фред е искал да залага на конни състезания, защо не е правил това при сина си?

— Вероятно не е искал никой да разбере, че се занимава с това.

— Прав си. Трябваше да се сетя.

— Разговарях с доктора ти — каза Морели. — Според него трябва да почиваш поне два дни. Каза също, че пищенето в ушите ти постепенно ще отслабне.

— Вече поотслабна.

Морели ме погледна.

— Ти май не си решила да почиваш, познах ли?

— Би трябвало да ми обясниш какво разбираш под почивка.

— Да си стоиш у дома, да гледаш телевизия.

— Може и да погледам.

Морели вкара колата в паркинга на моя блок, спря и каза:

— Когато се почувстваш добре, трябва да се отбиеш до участъка и да дадеш писмени показания.

— Добре — казах и слязох от колата.

— Да се кача с теб? — предложи Морели.

— Няма нужда. Добре съм. Благодаря ти все пак.

Морели отново се усмихна.

— Да не би да те е страх в хола да не загубиш самоконтрол и да не ме помолиш да остана при теб и да се любим?

— Обичаш да мечтаеш, Морели.

Когато се прибрах, червената светлинка на телефонния секретар мигаше усилено. А на дивана спеше Бънчи.

— Ти какво правиш тук? — изкрещях му. — Ставай! Ставай и се разкарвай! Това да не ти е хотел „Риц“? Даваш ли си сметка, че това е противозаконно проникване в чуждо жилище?

— Хайде де, не се вълнувай чак толкоз — каза той и седна. — Къде беше? Започнах да се тревожа за теб. Тази нощ не си беше вкъщи.

— Ти да не си ми майка, че да ми задаваш такива въпроси?

— Тревожа се за теб, и толкоз. Би трябвало да се радваш, че имаш приятел като мен. — Той започна да търси нещо с поглед. — Да виждаш някъде обувките ми?

— Не си ми приятел! А обувките ти са под масичката.

Бънчи ги придърпа и започна да се обува.

— Та къде беше?

— Бях заета. Припечелвах нещо странично.

— Навярно е било интересно припечелване. Обади се майка ти и каза, че разправяли, че си била взривила някого.

— Разговарял си с майка ми, така ли?

— Не, просто тя остави съобщение на телефонния ти секретар.

— Той продължи да се озърта. — Да виждаш някъде пистолета ми?

Бързо отидох в кухнята, за да прослушам съобщенията.

„Стефани, обажда се майка ти. Ричи, синът на Една Глук, ѝ казал, че си взривила някого. Кажи ми, това вярно ли е? Чуваш ли ме?“

Бънчи не ме бе излъгал. Колкото до проклетия устат Ричи, да върви по дяволите.

Пуснах второто съобщение. Нечие дишане. И третото съобщение бе същото.

— Какъв е проблемът с дишането? — пожела да узнае Бънчи. Бе пъхнал ръце в джобовете си, а избелялата му смачкана риза висеше на него като на закачалка.

— Някой е объркал номера.

— Е, ако имаш някакъв проблем, ще ми се обадиш, нали? Да знаеш, че умея да откривам решения на такива проблеми.

В последното не се съмнявах. Не приличаше на букмейкър, но колкото до твърдението му, че умее да решава такива проблеми, веднага му повярвах:

— За какво си дошъл?

Той прегледа съдържанието на кухненските шкафове, явно в търсене на храна, но не откри нищо интересно. Едва ли си падаше по бисквити за хамстери.

— Искях да разбера дали си научила нещо. Дали си попаднала на някакви следи или нещо от този род.

— Не, Досега нищо не открих.

— Мислех си, че от теб се очаква да бъдеш първокласен детектив.

— Въобще не съм детектив. Занимавам се с издирването на лица, които не са се явили своевременно пред съда.

— Да де. Търсач на съкровища.

— Точно така, търсач на съкровища.

— Това е чудесно. Значи работата ти е да откриваш хора. Точно това се опитваме да постигнем и сега.

— Колко пари ти дължи Фред?

— Достатъчно, за да имам основание да си ги потърся. Недостатъчно, за да накарат един човек да избяга и да се крие. Да знаеш, че не съм лош човек. Не съм от тези, дето трошат хорските колена, задето не са си платили дълга навреме. Е, понякога може и да потроша нечие коляно, обаче това става от дъжд на вятър.

Погледнах го отчаяно.

— Знаеш ли какво според мен няма да е зле да направиш? — каза Бънчи. — Иди в банката му и провери дали е теглил пари. Аз тази работа не мога да я свърша, защото имам външността на човек, способен да троши хорските колене. Ти, обаче, си хубаво момиче. Не може да нямаш и някоя приятелка, която да работи в банката. На хората ще им е приятно да ти направят услуга.

— Добре, ще си помисля. А сега се махай.

Бънчи се затътри към вратата. Свали едно вехто кожено яке от закачалката на стената и се обърна към мен. Изражението му бе сериозно.

— Намери го.

Някак си не се доизказа. Очевидното продължение бе „или лошо ти се пише“.

След като той излезе, заключих вратата. Веднага трябваше да си купя нова брава. Не можеше някой да не произвежда брави, които да не могат да се отварят лесно.

Обадих се на майка си и ѝ обясних, че не съм взривила никого. Че един човек сам се е взривил с помощта на стара дама, облечена в розов пенъоар.

— Би могла да си намериш хубава работа — каза майка ми. — Би могла да се запишеш в курсовете, дето ги рекламират по телевизията, и да станеш компютърен оператор.

— Мамо, трябва да излизам.

— Защо не се отбиеш за вечеря? Тъкмо съм сложила във фурната един хубав гювеч.

— Не знам дали ще мога.

— А за десерт съм направила кекс с ананас.

Изтрих съобщенията с дишането и се опитах да си внуша, че някой е объркал телефонния номер. Сърцето ми обаче ми подсказваше кой е дишаният.

Проверих още веднъж дали вратата е заключена. Проверих и дали прозорците са добре затворени и дали някой не се крие в килера или под леглото. Взех си горещ душ, увих се в хавлиена кърпа, излязох от банята и... насмалко не се сблъсках с Рейнджъра.

ГЛАВА 4

Отскочих, притиснах хавлията към гърдите си и изкрещях:

— Какво правиш тук?

Рейнджъра плъзна поглед по хавлията и накрая го спря върху лицето ми.

— Дойдох да ти върна шапката, маце. — Сложи шапката на ВМС на главата ми и я намести върху влажната ми коса. — Забрави я във фойето.

— А, да. Благодаря.

Рейнджъра се усмихна.

— Какво има? — попитах.

— Отива ти.

Присвих очи.

— Нещо друго?

— Довечера ще дежурим ли заедно с Танка?

— Ама ти още ли охраняваш онази сграда?

— Сега в нея има голяма дупка, маце. Не трябва да допускаме оттам да влизат лоши хора.

— Тази смяна май ще е по-добре да я пропусна.

— Няма проблеми. Имам и други занимания за теб.

— Тъй ли? Какви например?

Рейнджъра присви рамене.

— Нека видим каква работа ще изникне. — После посегна зад гърба си и извади пистолет. Моят пистолет. — И това се търкаляше във фойето.

И тикна пистолета в хавлията, точно между гърдите ми, като докосна тялото ми с кокалчетата на пръстите си.

Дъхът ми секна и за миг ми се стори, че хавлията ми ще се подпали.

Рейнджъра отново се усмихна. Аз пък отново присвих очи.

— Ще държим контакт — каза Рейнджъра. И изчезна.

Внимателно измъкнах пистолета от хавлията и го сложих на буркана с курабийки в кухнята. После отидох до вратата и повторно огледах бравата. Боклук. Все пак отново заключих. Не знаех какво повече мога да направя.

Отидох в спалнята, оставих хавлията и облякох спортен сутиен и бикини. Денят нямаше да е подходящ за копринено дантелено бельо. Щеше да е уморителен спортен ден.

След половин час вече излизах, облечена в джинси и риза. Влязох в големия син звяр, закопчах колана и изкарах колата от паркинга. След две преки влязох в „Хамилтън“ и забелязах, че една кола се движи плътно зад мен. Извърнах се и погледнах шофьора. Бънчи. Стиснах сърдито устни и в отговор получих усмивка и ръкомахане. Този човек бе сякаш нереален. Бе насочвал пистолет срещу мен и вероятно имаше някакво отношение към трупа в чувала за боклук, обаче ми бе трудно да изпитам истински страх от него. Искрено казано, бе дори симпатичен... макар и по доста досаден начин.

Спрях до тротоара, дръпнах ръчната спирачка, слязох от колата и се запътих към него.

— Какво правиш? — изкрещях в прозореца му.

— Следя те.

— Защо?

— Защото не искам да пропусна нищо. Ако случайно извадиш късмет и откриеш Фред, и аз искам да присъствам.

— Не знам как да ти го обясня, но между нас казано, никак не ми се вярва Фред да е във форма да ти върне парите, когато и ако го откроя.

— Допускаш, че е станал храна за рибите?

— Напълно е възможно.

Бънчи присви рамене.

— Можеш да ме сметнеш за луд, обаче съм оптимист.

— Ти си знаеш. Обаче иди да си проявяваш оптимизма другаде. Не ми е приятно да ме следиш. Досадно е.

— Няма да ти досаждам. Дори няма да разбереш, че съм тук.

— Караш на двадесет сантиметра от колата ми. Как няма да разбере, че си тук?

— Не поглеждай в огледалото.

— Освен това според мен не си букмейкър. Никой не те познава. Разпитах някои хора за теб.

Той се усмихна, сякаш думите ми бяха много забавни.

— Така ли? И какъв съм според теб?

— Не знам.

— Като узнаеш, кажи ми.

— Задник.

— Не вярвам на майка ти да ѝ стане приятно, ако разбере, че говориш такива мръсотии.

Качих се в буика и отидох в офиса.

— Виждаш ли оня човек, дето е паркирал зад мен? — попитах Лула.

— Оня с доджа с лайняно кафявия цвят?

— Казва се Бънчи и твърди, че бил букмейкър.

— Никак не ми прилича на букмейкър — рече Лула. — И що за име е това — Бънчи?

Кони също надникна през прозореца и каза:

— И аз не го познавам. Обаче ако е букмейкър, бизнесът му не върви добре.

— Каза, че Фред му дължи пари и че ме следи, та да види дали ще успея да го открия.

— Това помага ли ти? — пожела да научи Лула.

— Никак. Искам да се отърва от него.

— За постоянно? Имам един приятел...

— Не! Само за остатъка от деня.

Лула отново погледна Бънчи.

— Ако му спускам гумите е изстрели, дали ще отвърне на стрелбата?

— По всяка вероятност, да.

— Не ми е приятно, когато стрелят по мен — каза Лула.

— Помислих си, че можем да си разменим колите за малко.

— Какво? Да заменя моя файърбърд за тоя кит? Недей така! Приятелството си е приятелство, ама чак толкова...

— Добре, добре. Нищо не съм казала.

— Почакай де! Не бързай да се цупиш — рече Лула. — Знаеш ли, ще взема да поговоря с него. Понякога много ме бива да убеждавам.

— Да не си решила да го заплашваш?

— Аз никого не заплашвам. Ти за каква ме взимаш?

Кони и аз проследихме как Лула излиза от офиса и се запътва към колата. Добре си я познавахме.

Бе облечена в канарено жълта стегната минипола и с блуза, която ѝ бе поне с два размера по-малка. Косата ѝ бе оранжева, а червилото — яркорозово. Клепачите ѝ бяха боядисани в златно.

Чухме как казва: „Здрасти, красавецо“ на Бънчи, а след това започна да говори тихо и не чухме нищо повече.

— Може би няма да е зле да се опиташ да се измъкнеш, докато Лула го разсейва — каза Кони. — Може би ще успееш да се измъкнеш с буика тихичко, без той да забележи.

Прецених, че възможността Бънчи да не ме забележи е нищожна, но все пак реших да опитам. Бързо отидох до колата, отключих я и седнах зад кормилото. Отпуснах ръчната спирачка, затаих дъх и завъртях ключа. Раздаде се рев. Осемцилиндров автомобил не се измъква тихичко.

Бънчи и Лула се обърнаха едновременно към мен. Видях, че Бънчи казва нещо на Лула. Тя пък го сграбчи за ризата и ми изкрещя:

— Бягай! Държа го!

Бънчи я плесна по ръката, но Лула се напъха цялата в колата през прозореца и навън остана да стърчи единствено големият ѝ жълт задник, досущ като на Мечо Пух, когато се заклецил в заешката дупка. Бе хванала Бънчи за шията и когато минах покрай тях, видях как го млясна по устата.

Когато пристигнах, Мейбъл бе в кухнята и правеше чай.

— Нещо ново във връзка с разследването? — попита тя.

— Разговарях с човека, който търси Фред. Каза, че бил негов букмейкър. Ти знаеше ли, че Фред залага на конни състезания?

— Не. — Тя задържа известно време пликчето с чай в ръката си. — Комар? — каза тя бавно, сякаш ѝ бе трудно да произнесе думата. — Нямах си представа.

— Може и да лъже — казах.

— Защо ще лъже?

Уместен въпрос. Ако Бънчи не беше букмейкър, какъв бе тогава? Каква бе истинската му роля в тази история?

— Що се отнася до снимките, имаш ли някаква представа кога са могли да бъдат направени? — попитах я.

Тя наля още вода в чайника.

— Навярно сравнително неотдавна, защото преди това въобще не ги бях виждала. Не обичам да ровя в бюрото на Фред, обаче от време на време ми се налага да потърся нещо. Никога не съм виждала там снимки. Фред не се занимава с фотографии. Снимки правехме много отдавна, когато децата бяха малки. Сега пък Роналд и Уолтър ни носят снимки на внуците. Ние вече нямаме и фотоапарат. Миналата година застрахователната компания ни поиска снимки на покрива, та за целта взехме едно от онези фотоапаратчета за еднократно ползване.

Оставих я да се занимава с чая и излязох. Огледах улицата. Засега всичко бе наред. Бънчи не се виждаше.

Следващата ми спирка бе търговската улица, където Фред пазаруваше. Паркирах близо до мястото, където бяха открили колата му. Часът бе приблизително същият. И времето бе подобно: двадесет и един градуса и слънчево. Имаше достатъчно хора, така че едно боричкане нямаше да остане незабелязано. Нямаше да остане незабелязан и човек, лутащ се безцелно. Аз обаче търсех нещо друго.

Клонът на „Фърст Трентън“ бе разположен в самия край на улицата. Отвън имаше гише за автомобилисти, но пълният комплект от банкови услуги се предлагаше вътре. Една от касиерките в банката бе Леона Фримън, моя втора братовчедка по майчина линия. Бе две години по-голяма от мен и ме бе изпреварила в семейния живот. Имаше четири деца, две кучета и добър съпруг.

Влязох. Нямаше много хора. Леона ми махна иззад гишето.

— Здравей, Стефани!

— Здравсти, Леона, как си?

— Нормално. А ти как си? Трябват ли ти пари? Имам много!

Усмихнах се.

— Професионална шега — каза Леона.

— Ти разбра ли, че Фред е изчезнал?

— Да, чух. Беше тук точно преди това да се случи.

— Ти видя ли го?

— Да, разбира се. Взе си пари от машината, а след това отиде да разговаря с Шемпски.

Алън Шемпски бе наш съученик. Добро момче, извървяло пътя си по служебната стълбица и днес вицепрезидент на банката. Това обаче бе нещо ново. Никой не бе споменал, че Фред е говорил с Шемпски.

— Фред какво е искал от Алън?

Леона присви рамене.

— Не знам. Разговаря с него десетина минути. Не се спря да каже „здрости“ или нещо от този род обаче. Фред си е такъв. Не е от най-общителните, знаеш го.

Шемпски си имаше отделен кабинет. Вратата му бе отворена, така че си подадох главата и казах:

— Чук, чук.

Алън Шемпски за миг ме погледна удивено и чак след малко се сети коя съм. После каза:

— Прощавай. Мислех си за нещо. Какво има?

— Търся дядо Фред. Разбрах, че непосредствено преди да излезне разговарял с теб.

— Да. Мислеше да тегли заем.

— Заем ли? Какъв заем?

— Личен.

— Каза ли за какво са му парите?

— Не. Искаше да узнае каква е лихвата и за колко време се урежда цялата работа. Общи приказки. Предварителна информация. Нищо не сме оформяли писмено. Стоя тук пет-шест минути, най-много десет.

— Изглеждаше ли разтревожен?

— Не останах с такова впечатление. Всъщност не изглеждаше по-разтревожен от обичайното. Не е от най-приветливите хора, знаеш го. Да не би семейството му да те е хванало да го търсиш?

— Да. — Дадох на Шемпски визитната си картичка. — Ако се сетиш за нещо, което ти се стори важно, обади ми се.

Заем. Замислих се дали не бе искал да тегли пари, за да се заплати с Бънчи. Не смятах, че Бънчи е букмейкър. Нямах обаче да се учудя, ако се окажеше изнудвач.

Ателието за химическо чистене бе по средата на улицата, непосредствено до „Гранд Юниън“. Познавах жената зад тезгяха по физиономия, но не и знаех името. Понякога и аз носех дрехите си тук.

Сети се за Фред, но не можа да си спомни нищо друго. Прибрал си дрехите и толкоз. Въобще не разговаряли. Имало много хора и не обърнала особено внимание на Фред.

Върнах се при буика и постоях известно време, като се оглеждах и се опитвах да си представя какво е могло да се случи. Фред бе паркирал пред „Гранд Юниън“, за да напазарува. След това внимателно бе подредил почистените дрехи на задната седалка. След това бе затворил и заключил колата. А какво бе правил след това? След това бе изчезнал. От едната страна на търговския център минаваше шосе с четири платна. Отвъд него беше жилищният комплекс и кварталът с единични къщи, където вече бях търсила Фред.

Офисът на „Ар Джи Си“ бе до реката, от другата страна на „Бруд“. Промислен район, пълен със складове и малки фабрички. Местността не бе особено красива. Чудесно подходеше на компания за събиране на отпадъци.

Качих се в колата и подкарах на запад. След десет минути и седем светофара се озовах на улица „Уотър“ и започнах да следя номерацията на мрачните тухлени сгради. Платното бе разбито и пълно с дупки. Паркингите на компаниите бяха обградени с вериги. Тротоарите бяха празни. Прозорците бяха тъмни и безжизнени. Не бе необходимо да се вирам в номерата. Открих с лекота „Ар Джи Си“, тъй като пред нея имаше огромна табела с името на компанията, а в двора ѝ бяха паркирани много камиони за събиране на смет. Непосредствено до сградата имаше пет места за паркиране, предназначени за посетители. До едно бяха свободни. Нямахте нищо изненадващо. Районът не миришеше точно на розова градина.

Паркирах и влязох в сградата. Приемната бе малка. Под, постлан с балатум, мъртвешко бледи зелени стени и плот, разрязващ стаята на две. В едната половина на помещението имаше две бюра и два шкафа.

Една жена стана от бюрото си и дойде при плота. На него имаше табела с надпис:

МАРТА ДИЙТЪР — ПРИЕМНА.

Реших, че именно тази жена трябва да е Марта.

— Какво обичате? — попита Марта.

Представих се като роднина на Фред и ѝ казах, че го търся.

— Спомням си, че разговарях с него — каза тя. — Тръгна си за вкъщи, за да вземе копие от чека, и повече не се върна. Въобще не ми дойде наум, че може да му се е случило нещо. Помислих си, че просто се е отказал. При нас идват много хора, които се опитват да получат нещо срещу нищо.

— Сигурно.

— Точно така е. И точно заради това му казах да донесе копие от чека. Най-досадни са възрастните хора. Доходите им са фиксирани и са готови на какво ли не, за да спестят някой долар.

Мъжът на второто бюро стана и дойде при нас.

— Може би аз ще мога да ви помогна — каза той. — Аз съм деловодителят и това е мой проблем. Истината е, че такива неприятности сме имали и преди. Виновен е компютърът. Просто не можем да го научим да разпознава някои клиенти.

Марта почука с пръсти по плота и възрази:

— Не е виновен компютърът. Просто има хора, които са готови да ни измамат. Хора, които смятат, че е съвсем в реда на нещата да ни пооскубят.

Мъжът стеснително се усмихна и ми подаде ръка.

— Лари Липински. Ще имам грижата въпросът да се уреди.

На Марта не ѝ стана приятно от думите му, така че каза намръщено:

— Според мен е редно първо да видим чека.

— За Бога! — каза Липински. — Човекът е изчезнал. Сигурно чекът е бил у него. Как може да искаш да ти го покажат?

— Семейство Шуц са ни клиенти от години. Не може да не са останали техни чекове от предишни тримесечия — каза тя.

— Не ми се вярва — рече Липински. — Дай да не се занимаваме с това. Според мен е виновен компютърът. Спомняш ли си какво стана миналия месец? Имахме абсолютно същия проблем.

— Компютърът не е виновен.

— Виновен е.

— Не е.

— Виновен е.

Бързо се измъкнах от офиса. Не исках да ставам свидетел на кавги и разправии. Ако Фред бе мислил да види сметката някому, едва

ли бе имал предвид точно тази двойка.

След половин час бях отново в офиса на Вина. Вратата му бе заключена, а пред бюрото на Кони нямаше клиенти. Лула и Кони обсъждаха приготвянето на руло „Стефани“.

— Гнусна работа — каза Лула, като оглеждаше сандвича на Кони. — Кой е чул на руло „Стефани“ да се слага майонеза? На руло „Стефани“ се слага винаги кетчуп. И никога не се слага никаква шибана майонеза. Това да не е пак някаква италианска измишльотина?

Кони ѝ показа среден пръст и викна:

— Ей това е италианска измишльотина.

Взех си царевичен чипс от кесията на бюрото на Кони и попитах:

— Какво стана? Вече сериозно ли ходите с Бънчи?

— Защо не? Бива си го по целувките — отвърна Лула. — В началото му беше малко трудно, но после май му хареса.

— Отивам при Бригс — казах. — Искаш ли да ми правиш компания?

— Разбира се — каза Лула и навлече пуловера си. — Все още е по-забавно, отколкото да вися тук. Днес ми е доста скучно. Ще отидем с моята кола и аз ще карам. Уредбата на твоя буик пици на поразия, а аз съм свикнала на „долби“. Искам да слушам приятна музика. Искам да съм на кеф, когато ми се наложи да сритам някого в задника.

— Никого няма да ритаме. Работата ни е деликатна.

— И за деликатна работа съм готова — каза Лула.

Излязохме и отидохме при колата ѝ. Закопчихме коланите, тя включи компактдиска и басовите тонове почти ни изхвърлиха във въздуха.

— Какъв ти е планът? — попита Лула, когато спря в паркинга на Бригс. — Трябва да имаме план.

— Планът ми е да почукаме на вратата му и да го излъжем.

— Чиста работа — каза Лула. — Много обичам да лъжа. Мога така да те излъжа, че да ми повярваш.

Коридорът бе празен и от апартамента на Бригс не се чуваше никакъв звук.

Притиснах се плътно до стената, за да не може Бригс да ме види през шпионката, а Лула почука два пъти на вратата му.

— Добре ли изглеждам? — попита ме. — Сега гледам благо. Сега погледът ми казва: „Хайде, келеш, отвори“.

Ако аз бях срещнала благия поглед на Лула през шпионката си, щях да се скрия под кревата. Други хора може би биха реагирали иначе.

Вратата се отвори и Бригс погледна озадачено Лула. Беше сложил верижката.

— Здравсти — каза Лула. — Аз съм съседката от долния етаж. Нося ви за подпис жалба, задето искат да ни вдигат наемите.

— Да ни вдигат наемите? Нищо не съм чул за такова нещо. Никой нищо не ми е казал.

— И да не са ти казали, пак ще ги вдигат.

— Мамицата им! — възкликна Бригс. — Вечно измислят разни дивотии. Защо ли още живея тук?

— Да не би да е заради малкия наем? — попита Лула.

Чу се откачането на верижката и след това вратата широко се отвори.

— Хей! — каза Бригс, когато двете с Лула влязохме. — Нямате право да нахълтвате така. Измамихте ме.

— Виж какво — отвърна Лула. — Ако искаме, можем да нахълтаме. Имаме това право.

— Нямате — каза Бригс. — Обвинението е скалъпено. Ножът ми бе церемониален. Гравиран.

— Церемониален — повтори Лула. — Като те гледам какъв си ми дребосък, на теб наистина ти отива само церемониален нож.

— Точно така е — потвърди Ранди. — Обвинението е скалъпено.

— Това, разбира се, е без значение — каза Лула. — Трябва да дойдеш с нас.

— Точно сега съм зает с много важен проект и нямам време.

— Хм — рече Лула. — Нека ти обясня как работим. Първо, хич не ни пука от нищо.

Бригс присви устни, скръсти ръце на гърдите си и каза:

— Не можете да ме принудите да дойда с вас.

— Можем, можем — възрази Лула. — Можем, защото си дребосък. Ако поискаме, можем да те накараме и химна да ни изпееш. Обаче няма да го правим, защото сме професионалистки.

Извадих белезници от задния си джоб и щракнах едната халка на китката на Бригс.

Той впери поглед в белезниците, сякаш бяха вирус, разяждащ плътта, и попита:

— Това пък какво е?

— Не се тревожи — успокоих го. — Така е предвидено в правилника.

Бригс започна да пищи.

— Я стига! — нахока го Лула. — Какво си се разпищял като девойче? Ще вземеш да ме изкараш от нерви.

Бригс започна да се мята из стаята, като махаше с ръце и продължаваше да пищи.

— Хвани го — каза Лула. Бригс пищеше.

Посегнах към белезниците, обаче Бригс се изплъзна.

— Я стой мирно — викнах му.

Бригс профуча покрай Лула, която бе застинала като паметник, и избяга.

— Дръж го! — изкрещях. — Не му давай да избяга!

Хукнахме след него.

Той изскочи през вратата и се шмугна в паркинга.

— Мамицата му — каза Лула. — Чувам как тропка с малките си крачета, ама не го виждам. Скри се някъде между колите.

Разделихме се с Лула, като тя пое проверката на една пътека, а аз на друга. От време на време спирахме и се вслушвахме с надеждата да чуем тропота на малки крачета.

— Въобще не го чувам — каза Лула. — Сигурно върви на пръсти.

Вече бяхме тръгнали да се връщаме, когато видяхме как Бригс заобикаля ъгъла на блока и се устремява към вратата.

— Верицата му! — викна Лула. — Сега ще се заключи в апартамента!

Пресякохме паркинга на бегом, нахълтахме в сградата и хукнахме по стълбището, като взимахме по две стъпала наведнъж. Когато стигнахме до апартамента на Бригс, вратата вече беше заключена.

— Знаем, че си вътре — изкрещя Лула. — Отвори!

— Може да крякате колкото си искате, ама през тази врата няма да влезете — каза Бригс.

— Няма да влезем, друг път — отвърна Лула. — Ще разбием ключалката с изстрел, ще влезем и ще те скъсаме от бой.

Никакъв отговор.

— Ей? — каза Лула.

Залепихме ухо на вратата и чухме включването на компютър. Бригс се бе върнал към заниманията си.

— Най мразя хитрите джуджета — каза Лула и извади от чантичката си пистолет. — Я се отмести. Сега ще отворя тази шибана врата.

Продупчването на вратата на Бригс изглеждаше много примамливо занимание, но едва ли вървеше да се започва стрелба в жилищен блок заради човек, който струва само седемстотин долара.

— Ще минем без стрелба — казах. — Ще отида да взема ключа от домоуправителя.

— Няма да свърши работа — каза Лула. — Сто на сто пак е сложил верижката.

— Онзи ден Рейнджъра изби една врата с рамо.

Лула погледна вратата и каза:

— И аз бих могла да го направя. Само дето току-що си купих тази рокля с тънки презрамки и не бих искала да се натъртя.

Погледнах си часовника.

— Почти пет е, а обещах на родителите си да вечерям у тях.

— Ами тогава да оставим тази работа за друг път.

— Сега си отиваме, обаче ще се върнем — извиках през вратата на Бригс. — И да пазиш белезниците. Четиридесет долара съм дала за тях.

— Знаеш ли, можем да разбием ключалката с изстрел заради това, че укрива крадено имущество — каза Лула.

— Винаги ли носиш пистолет? — попитах я.

— Че кой не носи?

— Преди два дни са пуснали Бенито Рамирес.

Лула насмалко не се препъна по стълбите.

— Не е възможно!

— Джо ми каза.

— Божеее... Що за лайняни закони имаме...

— Та внимавай.

— За какво да внимавам? Нали той вече ме накълца с ножа. Ти внимавай.

Отворихме вратата на блока и застинахме.

— Виж ти кой бил тук — каза Лула.

Беше Бънчи. Бе паркирал зад нашата кола. Изглеждаше недоволен.

— Как ли е успял да ни проследи? — попита Лула. — Нали нарочно не взехме твоята кола?

— Сигурно ни е проследил още от офиса.

— Не го видях. А при това се оглеждах.

— И аз не го видях.

— Бива си го — каза Лула. — Може и да ни отвори работа.

— Харесва ли ти яденето? — попита мама. — Да не съм го направила твърде сухо?

— Чудесно е — отвърнах. — Както винаги.

— Рецептата за граха я взех от Роуз Молиноуски. Приготвя се с гъбена супа и трохи.

— Когато има панихида или кръщение, Роуз винаги приготвя тази манджа — каза баба. — Това е фирмената ѝ манджа.

Баща ми вдигна поглед от чинията си.

— Фирмена манджа?

— Това го научих от рекламния телевизионен канал. Всички големи дизайнери си имат фирмени манджи.

Баща ми поклати глава и пак се наведе над чинията си. Баба си сипа още малко и попита:

— Как върви издирването? Имаш ли вече някаква новина за Фред?

— Стигнах до задънена улица. Разговарях със синовете му и с приятелката му. Минах по стъпките му. Говорих и с Мейбъл. Нищо не открих. Изчезнал е безследно.

Баща ми промърмори нещо от типа на „щастливец“ и продължи да яде.

Майка ми го погледна отчаяно. Баба си сипа още малко грах и каза:

— Трябва ни екстрасенс. От телевизията разбрах къде можеш да ги откриеш. Всичко знаят. Не минава ден, без да открият някой мъртвец. Показаха двама, които обясняваха как помагат на полицията да открива серийни убийци. Докато ги гледах, реших, че ако аз съм сериен убиец, ще накълцвам телата на малки парченца, за да дам зор на екстрасенсите. А може да се направи и друго: да се източи цялата кръв от телата и да се събере в голяма кофа. После закопаваш някъде кокошка и разливаш кръвта, така че да направи следа до нея. Екстрасенсът има да се чуди, когато полицията разрови мястото и изкопае кокошка. — Баба си сложи още сос и попита: — Как мислите, този номер би ли минал?

Всички бяхме застинали с вилици във въздуха.

— Е, никога не бих заровила жива кокошка — поясни баба.

След тези думи нямаше какво да се коментира и усетих, че покъсно, докато дояждах второто парче кекс, само кимам разсеяно.

— Много измъчен вид имаш — каза баба. — Сигурно той взрив ти е взел силите.

— Не можах да се наспя.

— Не искаш ли малко да си подремнеш, докато с баба ти разтребим? — попита майка ми. — Можеш да поспиш в стаята за гости.

При други обстоятелства щях да благодаря за поканата, да се извиня и да се прибера у дома. Този път обаче само две къщи понадолу Бънчи ме чакаше в своя додж. Накратко, идеята да се прибера къщи не ми допадна. Допадна ми мисълта да накарам Бънчи да бодърства колкото се може по-дълго.

Родителите ми имат три спални. Баба Мазур спи в спалнята на сестра ми, а моята спалня се използва като спалня за гости. Естествено, аз съм единствената гостенка, която я използва. Всички приятели и роднини на родителите ми живеят в радиус от осем километра от техния дом и нямат причини да прекарват нощта у тях. Аз също живея в радиус от осем километра, обаче понякога при произшествия ми се налага да търся временно убежище.

— Може и да подремна мъничко — казах. — Наистина съм уморена.

Когато се събудих, слънчевите лъчи проникваха в процепа между завесите. За миг се почувствах обърквана и се уплаших, да не би да

закъснея за училище. Чак после се сетих, че от много години вече не ходя на училище и че съм спала цяла нощ.

Измъкнах се от леглото, както си бях облечена, и слязох в кухнята. Майка ми готвеше зеленчукова супа, а баба седеше до кухненската маса и четеше вестник — предимно некролозите.

Когато влязох, баба вдигна поглед към мен и каза:

— Ти вчера ходи ли в боклукчийската компания, за да провериш за Фред?

Налях си кафе, седнах срещу нея и казах:

— Да.

— Тук пише, че онази жена, Марта Дийтър, дето работила в приемната на „Ар Джи Си“, снощи била застреляна. Открили тялото ѝ в паркинга на блока, където живеела. — Баба ми подаде вестника. — И снимка са публикували.

Ококорих се и втренчих поглед в снимката. Да, това бе Марта. Както бе започнала да се кара с колегата си, повече щеше да ѝ отива да я заварят с отпечатъци от пръсти на шията, а не с куршум в мозъка.

— Пише, че утре вечер ще изложат тялото ѝ за поклонение — каза баба. — Според мен е редно да отидем. Все пак работеше в нашата боклукчийска компания.

Католическата църква устройва игри на бинго само два пъти седмично, така че баба и приятелките ѝ обогатяват светския си живот с ходене на погребения.

— Няма заподозрени — казах, докато преглеждах статията. — Според полицията става дума за грабеж. Портмонето ѝ е изчезнало.

Когато излязох, кафявият додж продължаваше да е паркиран на улицата. Бънчи бе заспал зад кормилото. Бе отметнал глава назад и устата му бе отворена. Почуках на прозореца и той подскочи и се събуди.

— Майната му — рече. — Колко е часът?

— Ти цяла нощ ли изкара тук?

— Не си ли личи?

Личеше си. Имаше по-неугледен вид от обичайния. Под очите му имаше тъмни кръгове, брадата му бе набола, а косата му изглеждаше сякаш сресана с електрошоково устройство.

— Значи тази нощ не си убивал никого?

Бънчи ме погледна изненадано.

— Не си спомням. Кой го е отнесъл?

— Марта Дийтър. Работеше в „Ар Джи Си“. Фирмата за извозване на смет.

— Защо да я убивам?

— Нямам представа. Просто прочетох във вестника, че са я убили, та реших да те попитам.

— От питане глава не боли — отвърна Бънчи.

Прибрах се в апартамента си и видях, че лампичката на телефонния секретар примигва.

„Здрасти, маце — каза Рейнджъра. — Имам работа за теб.“

Второто съобщение бе от Бенито Рамирес.

„Здравей Стефани — каза той. Тихо. Членоразделно, както винаги. — Наложих ми се известно време да отсъствам. Знаеш защо. — Настъпи пауза и си представих очите му. Твърде малки за неговото лице и изпълнени с безумен блясък. — Наминах към вас, обаче ти не си беше вкъщи. Няма страшно. Ще дойда друг път.“

След това се чу весел кикот, сякаш момичешки, и апаратът изключи.

Изтрих посланието на Рейнджъра и запазих посланието на Рамирес. Май щеше да ми се наложи да поискам от съда да му забрани да се доближава до мен. По правило не хващам много вяра на този род съдебни решения, но ако Рамирес продължаваше да ми досажда, може би щях да успея да анулирам пускането му под гаранция.

Набрах номера на телефона в колата на Рейнджъра и попитах:

— За каква работа става дума?

— Шофьорска. В пет часа един шейх ще пристигне в Нюарк.

— Какво пренася? Наркотици? Оръжие?

— Нищичко. Идва на гости при роднини в Бъкс Каунти. Ще изкара един уикенд. Сигурно няма да му остане време даже да се изсекне.

— Така. А сега ми кажи какъв е номерът.

— Няма номера. Обличаш черен костюм и бяла риза. Посрещаш го на летището и го ескортираш до местоназначението му.

— Това ми звучи приемливо.

— Ще вземеш един линкълн. Иди в гаража на ъгъла на Трета улица и булевард „Маршал“. Бъди там в три часа и потърси Еди.

— Нещо друго?

— Гледай да си добре облечена.

— Нали ми каза да съм с костюм.

— Казвам ти да си носиш пистолет.

— Аха.

Затворих телефона и се заех със снимките на Фред. Пак разстлах цветните фотокопия върху масата. На две чувалът бе завързан. Предположих, че Фред го е заварил в такъв вид. Направил е две снимки и след това го е отворил. Не ми стана ясно обаче дали е знаел какво има вътре още преди да го отвори, или е бил изненадан от съдържанието.

Отидох на горния етаж при госпожа Бестлър, която имаше слабо зрение, и я помолих да ми услужи с лупата си. Върнах се в апартамента си, доближих фотокопията до прозореца и започнах да ги разглеждам с лупата. Не ми бе от особена полза, но по едно време реших, че със сигурност става дума за жена. Късо подстригана тъмна коса. Никакви бижута на дясната ръка. В чувала, изглежда, бяха натикани и смачкани вестници. В полицейската лаборатория можеха и да открият нещо, което да им помогне да датират фотографиите. Чувалът с тялото на жената бе до други чували. Успях да наброя четири. Бяха върху асфалт. Може би бяха боклук, натрупан пред някой магазин. Твърде малък магазин, за да се нуждае от собствена кофа. Наоколо ги имаше колкото искаш. А може би чувалите бяха на семейство, изхвърлящо много боклук.

В дъното се виждаше част от сграда. Не можеше да се определи каква е. Бе в сянка и не на фокус. Стори ми се, че мазилката е от хоросан.

Снимките не ми казаха нищо повече.

Взех душ, хапнах набързо и реших да се обадя на Мейбъл.

ГЛАВА 5

Излязох от къщи с предпазливост, по-голяма от обичайната, тъй като трябваше да си отворям очите за Рамирес. Стигнах до буика почти разочарована от това, че никой не ме нападна. От една страна, щеше да е хубаво срещата с него да приключи колкото се може по-скоро. От друга... Я по добре да не мисля какво може да стане от друга страна.

Бънчи също го нямаше. Към него изпитвах смесени чувства. Досаждаше ми и нямах представа що за човек е, но нямаше да ми навреди да е наблизко, ако Рамирес решеше да ме нападне. Предпочитах Бънчи пред Рамирес. Не знаех защо. Нищо чудно именно Бънчи да бе касапинът.

Измъкнах се от паркинга и поех на автопилот към дома на Мейбъл, като се опитах да подредя задачите си. Трябваше да неутрализирам Рамирес, да изясня случая с Фред, да превозя някакъв шейх... Стана ми неприятно за жената от боклукчийската фирма. Да не забравя, за събота вечер ми трябваша нови обувки. Подредих отново всички задачи. На първо място естествено идваха обувките. Е, добре, може и да не бях най-добрият търсач на съкровища в света. Не бях и страхотна готвачка. Нямах си приятел, да не говорим за съпруг. Не бях и образец на човек, преуспял във финансово отношение. Всичко това никак не ми липсваше, щом знаех, че от време на време мога да изглеждам страхотно. В съботната вечер щях да изглеждам страхотно. И така, трябваша ми нови обувки и нова рокля.

Заварих Мейбъл пред вратата. Вероятно продължаваше да очаква Фред.

— Радвам се, че дойде — каза тя. — Просто не знам какво да мисля.

Сякаш можех да ѝ помогна с нещо.

— Понякога очаквам Фред просто да отвори вратата, както прави винаги. Друг път пък решавам, че вече няма да се върне. Отгоре на всичко ми трябва нова перална машина и нов сешоар. Всъщност трябват ми от години, но нали Фред винаги много внимава с

разходите... Дали все пак да не отскоча до „Сиърс“ да видя какво предлагат? От гледане глава не боли, нали си съгласна?

— Според мен ще направиш добре, ако отскочиш до магазина.

— Знаех си, че на теб може да се разчита — каза Мейбъл. — Искаш ли чай?

— Благодаря, не. Но имам още въпроси към теб. Искам да се опиташ да си представиш къде би могъл да отиде Фред — някъде, където да има четири-пет чувала с боклук, наредени един до друг в деня, когато събират сметта. Чувалите би трябвало да са сложени върху асфалт. А някъде зад тях би могло да има светла хоросанова стена.

— Пак си гледала снимките, нали? Чакай да си помисля. Фред си имаше разписание. Когато преди две години се пенсионира, реши да се заеме с покупките. В началото пазарувахме заедно, обаче той много ме измъчи. Заради това решихме с покупките да се занимава Фред, а аз през това време да си стоя вкъщи и да гледам телевизионни сериали. До „Гранд Юниън“ ходеше всеки ден. Понякога се отбиваше и при Джовикини. Не ходеше често при него, защото мислеше, че Джовикини го лъже в кантара. Ходеше при него само когато му се прияждаше специален колбас! Понякога си купуваше оттам и хляб с оливия.

— Миналата седмица ходи ли при Джовикини?

— Не знам. Миналата седмица единственото изключение бе разговорът с боклукчийската фирма. Той обикновено не излизаше сутрин, но беше много ядосан заради този пропуснат ден.

— А вечер излизаше ли?

— Понякога в четвъртък ходехме в клуба да поиграем карти. И празненства сме посещавали. Например коледното.

Разговаряхме до прозореца на хола. По улицата мина боклукчийският камион на „Ар Джи Си“, но спря чак пред следващата къща.

— Не прибраха боклука! — възкликна Мейбъл. — Изнесла съм го, а не го прибраха! — Отвори вратата и излезе, но камионът вече бе изчезнал. — Как могат да си позволяват такова нещо? — завайка се тя. — Сега какво ще правя с този боклук?

Взех телефонния указател, намерих номера на „Ар Джи Си“ и го набрах. Обади се Лари Липински.

— Лари, обажда се Стефани Плъм. Помните ли ме?

— Разбира се — отвърна Лари. — В момента обаче съм зает.

— Прочетох за Марта...

— А, да, за Марта. За това ли ми се обаждате?

— Не, за боклука. Лари, вашият камион току-що мина пред къщата на баба ми, но не прибра боклука.

В слушалката се чу дълбока въздишка. После Лари каза:

— Защото не си е платила сметката.

— Нали вчера се разбрахме за това? Казахте, че ще имате грижата въпросът да се уреди.

— Вижте, госпожице. Опитах се да го уредя. Никъде обаче не открих следи от плащане. Започнах да мисля, че Марта е била права и че вие се опитвате да ни измамите.

— Лари, чуйте...

Лари затвори.

— Тъпанар! — изкрещях в слушалката.

Мейбъл изглеждаше шокирана.

— Извинявай, не можах да се сдържа — казах й. Слязох в мазето, взех чека за „Ар Джи Си“ и го прибрах в чантата си.

— Утре ще се занимая с тази история — казах й. — Бих могла да уредя въпроса и днес, но няма да ми стигне времето.

Мейбъл закърши ръце.

— Този боклук ще се размирише, ако остане на слънце. Какво ще си помислят съседите?

— Няма проблеми, не се тревожи.

Тя плахо се усмихна.

Отидох до тротоара, извадих грижливо завързания чувал за боклук от кофата и го прибрах в багажника на колата си. След това отидох до „Ар Джи Си“, оставих боклука на тротоара срещу офиса им и си тръгнах.

Аз оправна жена ли съм, или не?

Докато шофирах, продължих да мисля за Фред. Да допуснем, че той е видял някой да прави същото. Да кажем, не съвсем същото. Да допуснем, че е видял някой да изважда чувал с боклук от багажника на колата си и да го оставя на тротоара до боклука на някой друг. Да допуснем, че поради една или друга причина е решил да полюбопитства какво има в този чувал.

Тези предположения ми се сториха правдоподобни. Подобно нещо можеше да се случи. Не ми стана ясно обаче защо при това положение Фред не се е обадил на полицията. Дали пък не е познавал човека, който е оставил чувала? Защо, освен това, е трябвало да прави снимки?

А сега да си представим нещо друго. Да предположим, че някой е видял Фред да оставя чувала. Този някой е проверил съдържанието му, открил е тялото, направил е снимки и се е опитал да изнуди Фред. Кой би могъл да направи такова нещо? Бънчи например. Възможно е след това Фред внезапно да е откачил от уплаха и да е побягнал.

Кое не бе наред в последната хипотеза? Не можех да си представя Фред да нареже жена с електрически трион. А и човек трябваше да е много тъп, за да се опитва да шантажира Фред, защото той нямаше пари.

Полата на черния ми костюм бе пет сантиметра над коленете. Сакото достигаше началото на бедрата. Прилепналото ми бяло поло бе напъхано в полата. Бях с черен чорапогащник и черни обувки с високи токове. В черната ми кожена чанта имаше пистолет. За този случай си бях направила труда да го заредя. Току-виж се появил Рейнджъра, за да провери дали съм изпълнила указанията му.

На паркинга заварих Бънчи. Бе спрял точно зад моя буик.

— На погребение ли отиваш? — попита той.

— Не. Ще поработя малко като шофьор. Трябва да возя един шейх. Ще ми се наложи целия следобед да съм извън града, а се тревожа за баба Мейбъл. Тъй като ти доставя удоволствие да седиш на едно място и да не правиш нищо, би могъл да заемеш позиция пред дома й.

Реших, че съм му намерила работа — просто да си уплътни времето.

— Ти какво искаш от мен? Да охранявам хората, които ми дължат пари?

— Да.

— Това не е прието. А ти защо, по дяволите, си се заела с шофьорска работа? Нали се предполага, че трябва да търсиш дядо си?

— Трябват ми пари.

— Трябва ти да намериш Фред.

— Добре, кълна ти се, че ти казвам самата истина... Не знам къде мога да открия Фред. Тръгвам по разни следи, обаче не ме отвеждат доникъде. Може би ще ми помогнеш, ако ми обясниш какво всъщност търсиш.

— Търся Фред.

— Защо?

— Я по-добре тръгвай, че ще закъснееш — каза Бънчи.

Гаражът на ъгъла на Трета улица и булевард „Маршал“ бе безименен. Вероятно в телефонния указател бе регистриран по някакъв начин, обаче на фасадата не се виждаше никакъв надпис. Обикновена сграда от червени тухли с павиран паркинг, ограден с вериги. На три места в сградата имаше сервизи, гледащи към паркинга. Вратите им бяха отворени и вътре се виждаха работещи мъже. На паркинга имаше дълга бяла лимузина и два черни линкълна. Паркирах буика до единия от тях, заключих го и прибрах ключовете в чантата си.

Доближи се мъж, приличащ на Антонио Бандерас в почивен ден, огледа буика и каза:

— Хубава кола. Отдавна не ги произвеждат. — Погали задната броня. — Бижу, същинско бижу.

— Аха — съгласих се. Бижуто харчеше четиринадесет литра на сто километра и бръмчеше като хладилник. Да не казвам, че никак не отиваше на имиджа ми. На имиджа ми отиваше бърза, източена и черна кола, а не нещо раздуто и синьо. Е, можеше и да е червена. Отиваше ми и плъзгащ се покрив. И добра стереоуредба. Отиваха ми и кожени седалки...

— Слез на земята, маце — каза Бандерас.

Това и направих.

— Знаеш ли къде мога да намеря Еди?

— Застанала си пред него, маце. Аз съм Еди.

Подадох ръка.

— Аз съм Стефани Плъм. Изпраца ме Рейнджъра.

— Колата е готова и те чака. — Той отиде до по-близкия линкълн, отвори вратата откъм шофьора и извади от сенника голям бял плик. — Тук се намира всичко, което ти трябва. Ключът е в контакта. Резервоарът е пълен.

— За тази работа трябва ли ми професионална книжка?

Той ме погледна учудено.

— Добре, добре — казах. Вероятно нямах основания да се тревожа. В окръг Мърсър такива книжки не се взимаха лесно. А и не бях една от избраниците. Ако ме спряха и се установеше, че се занимавам незаконно с таксиметрова дейност, по всяка вероятност щяха да ме арестуват с такова удоволствие, че да забравят да проверят каква книжка имам.

Взех плика и седнах зад волана. Наместих седалката и прегледах документите. Информация за полета, указания за паркиране, име, кратко описание и фотография на Ахмед Фахед. Възрастта му не бе посочена, но на снимката изглеждаше млад.

Измъкнах линкълна от паркинга и потеглих. При Ист Брънзуик излязох на платената автострада, плъзнах се по нея с голямата си черна кола с климатична инсталация и се вживях в ролята на професионален шофьор. Реших, че тази професия всъщност не е лоша. Днес возиш шейх, а утре може да повозиш и Том Круз. Занимание, определено по-приятно от измъкването на компютърен маниак от апартамента му. За съжаление, отрязаните глава и дясна ръка не излизаха от ума ми, така че не можех да кажа, че съм в добро настроение.

Влязох в летището и отидох при терминала на пристигащите самолети. Пътникът ми идваше от Сан Франциско с редовен полет. Паркирах в района, запазен за лимузини, влязох в терминала и започнах да следя мониторите, за да разбере от коя врата ще се появи пътникът.

Фахед се появи половин час по-късно. Носеше обувки за двеста долара и джинси, които му бяха големи. Тениската му прикриваше малка пивоварна. Червената му памучна риза бе измачкана и разкопчана, с ръкави, навити до лактите. Бях очаквала да видя истински шейх, с наметалото му и всичко останало. За мой късмет той бе единственият надут арабин, излизащ от изхода за първа класа, така че не ми бе трудно да го открия.

— Ахмед Фахед? — попитах.

Той отговори на въпроса ми с едва забележимо присвиване на веждите.

— Аз съм вашият шофьор.

Той ме огледа от глава до пети.

— Къде ти е пистолетът?

— В чантата ми.

— Баща ми винаги ми поръчва телохранител. Страх го е да не ме отвлекат.

Този път аз присвих вежди. Той сви рамене.

— Ние сме богати хора. Богатите ги отвличат.

— Не ми се вярва да ви отвлекат в Джърси — казах му. — Отвличането тук е свързано с много главоболия. Трябва да наемаш хотелски стаи, да плащаш сметките за храна и така нататък. Шантажирането е по-доходно занимание.

Той заби поглед в гърдите ми и попита:

— Правила ли си го с шейх?

— Моля?

— Днес може да ти излезе късметът.

— Разбрах. А ти пък би могъл да отнесеш един куршум. На колко години си впрочем?

Той понавири брадичка.

— На деветнадесет.

На мен ми се струваше по-скоро петнадесетгодишен, обаче не знам точно как се развиват арабите.

— Имаш ли багаж?

— Два куфара.

Поведох го към багажния сектор, прибрах двата му куфара, натоварих ги на количка и ги закарах до паркинга. Изчаках пътникът ми да се настани на задната седалка се включих в претовареното движение.

Колата пълзеше едва-едва и след две минути Ахмед се изнерви и викна:

— Защо едва-едва пълзим?

— Колите са твърде много, а пространството не достига — отговорих.

— Ами направи нещо.

Погледнах го в огледалото.

— Какво имаш предвид?

— Не знам. Просто направи нещо.

— Това не е хеликоптер. Не мога да излятя.

— Добре — каза той. — Имам една идея. Какво ще речеш, ако направим това?

— Какво?

— Това.

Обърнах се към него.

— Какво по-точно?

Беше си извадил пишката, размахваше я и ми се усмихваше.

Страховно! Петнадесетгодишен шейх, а вече сексманиак и ексхибиционист.

— С него мога да правя най-различни неща — каза.

— Не и в моята кола. Прибери си го, или ще кажа на баща ти.

— Баща ми би се гордял с мен. Я го виж, голям е като на кон.

Извадих от чантата си сгъваем нож и го отворих.

— Прибери го, или ще стане колкото на хамстер.

— Мръсна американска курва.

Въздъгнах.

— Това е непоносимо — каза той. — Мразя задръстванията. Мразя и колите. И въобще много мразя да седя, без да правя нищо.

Фахед не бе единственият, раздразнен от трафика. Други шофьори също се нервираха. Някои мъже псуваха полугласно и разкопчаваха яките си. Други барабаняха, нетърпеливо с пръсти. Един зад мен натисна клаксона.

— Ще ти дам сто долара, ако ми разрешиш аз да карам — каза Фахед.

— Не.

— Хиляда.

— Не.

— Пет хиляди.

Погледнах го в огледалото.

— Не.

— Забелязах, че насмалко не се поддаде на изкушението — каза той и се усмихна видимо доволен.

Дявол да го вземе!

Час и половина по-късно успяхме да достигнем разклонението за Ню Брънзуик.

— Искам да пийна нещо — каза Фахед. — В тази кола няма нищо за пиене. Свикнал съм винаги да имам нещо за пиене подръка. Намери някое място, където да мога да пия нещо газирано.

Не знаех дали подобно нещо е предвидено в протокола, но в края на краищата, той плащаше. Тръгнах по Автострада 1 и започнах да

търся с поглед заведения за бързо хранене. Първото, на което попаднахме, бе заведение на „Макдоналдс“. Бе време за вечеря и платното, предназначено за автомобилисти, не бе по-малко претоварено от автострадата.

— Искам кока-кола — каза той. Бе се настанил удобно и си личеше, че няма намерение да се реди на опашка заедно с останалите жители на Ню Джърси.

„Не губи самообладание — казах си. — Човекът е свикнал да му слугуват.“

— Нещо друго да искаш?

— Пържени картофи.

Чудесно. Взех си чантата и прекосих паркинга. Отворих вратата и си избрах една опашка. Пред мен имаше само двама души. Прегледах менюто. Пред мен имаше вече само един човек. Наместих чантата на рамото си и погледнах през прозореца. Колата не се виждаше. Нещо под сърцето ми подаде сигнал за тревога. Огледах отново колите. Моята на се виждаше никъде. Бързо излязох навън. Колата я нямаше.

Майната му!

Първото ми опасение бе, че са го отвлекли. Бяха ме наели като шофьор и телохранилел на шейх, а пък го отвлякоха. Това опасение не продължи дълго. Никой не би искал да се занимава с това лигаво хлапе. Това малко мръсниче просто бе подкарало колата.

Имах две възможности. Да се обадя на полицията. И да се обадя на Рейнджъра.

Първо позвъних на Рейнджъра.

— Имам лоши новини. Изгубих шейха.

— Къде го изгуби?

— В северен Брънзуик. Изпрати ме в един „Макдоналдс“ да му купя кола и докато се усетя, изчезна.

— Сега къде си?

— Още съм в „Макдоналдс“. Къде другаде да бъда?

— Стой там. След малко ще ти се обадя.

Връзката прекъсна.

— Кога? — попитах замлъкналата слушалка. — Кога?

След десет минути телефонът позвъни.

— Няма проблеми — каза Рейнджъра. — Намерих шейха.

— Как го намери?

— Потърсих го на телефона в колата.

— Бяха ли го отвлекли?

— Беше нетърпелив. Каза, че му омръзнало да те чака.

— Мръсен малък чекиджия!

Няколко души около мен застинаха и започнаха да ме гледат.

Обърнах се към телефона и продължих по-тихо:

— Извинявай, просто не можах да се сдържа.

— Разбирам те, маце.

— Сакото ми остана у него.

— Боунс ще го прибере, когато вземе колата. Трябва ли някой да те закара у вас?

— Ще се обадя на Лула.

— Трябваше да ми се обадиш — каза Лула. — Ако не бе решила сама да си развяваш мършавия задник, това нямаше да се случи.

— Работата ми се стори съвсем лесна. Трябваше просто да се вземе едно хлапе от летището и да се закара някъде.

— Виж какво, минаваме покрай търговския център — каза Лула. — Бас държа, че малко пазаруване ще те разведри.

— И без това наистина трябва да си купя обувки.

— Виждаш ли, че имаме причини да се отбием. Бог е решил, че тази вечер трябва да пазаруваш.

Влязохме в центъра откъм „Мейсиз“ и се насочихме право към щанда за обувки.

— Стой! — каза Лула. — Виж тези! — Свали един чифт лъскави черни обувки от щанда. Бяха остри, с петнадесетсантиметрови токове и изящна каишка за глезена. — Страхотни са! — каза Лула.

Наистина бяха страхотни. Поисках размера си от продавачката и ги пробвах.

— Тези обувки са само за теб — каза Лула. — Трябва да ги вземеш! Взимаме ги — рече на продавачката. — Опакувайте ги.

След десет минути вече смъкваше рокли от един щанд.

— Леле! Ето я!

Роклята, която бе избрала, бе едва забележима — просто парче лъскава черна тъкан.

— Истинска рокля за надървяне — каза Лула.

Предположих, че е права. Погледнах цената и ахнах.

— Това не мога да си го позволяя!

— Поне трябва да я пробваш. Може и да не ти стои добре и тогава няма да съжаляваш, че не можеш да я купиш.

Доводът ѝ бе разумен, така че взех роклята и отидох в пробната. Изчислих набързо парите, които можех да ползвам с кредитната си карта, и смръщих вежди. Ако успеех да заловя Ранди Бригс, през следващия месец да се храня само при майка си и да си направя сама маникюра за сватбата, почти щях да мога да си позволя роклята.

— Страхотна е! — каза Лула, когато излязох от пробната с черните обувки и черната рокля. — Мамицата си трака!

Застанах пред огледалото. Роклята наистина бе страхотна и мамичката си тракаше. Ако успеех през следващите два дни да сваля два килограма, можеше и да ми стане.

— Добре. Взимам я — казах.

— Ще отбележим покупката с малко пържени картофи — каза Лула, след като платих. — Аз черпя.

— Не мога да си позволя пържени картофи. Кача ли още грам, няма да успея да се вмъкна в нея.

— Пържените картофи са зеленчук — каза Лула. — От тях не седебелее. Освен това ще трябва да прекосим целия център, докато стигнем до ресторантите, така че ще се пораздвижим. Ако искаш да знаеш, ще сме толкова отпаднали след това вървене пеша, че ще трябва да си поръчаме и малко хрупкаво панирано пилешко.

Когато излязохме от центъра, вече се бе стъмнило. Бях разкопчала копчето на полата си, за да мога да поема пърженото пиле и пържените картофи. Освен това новите ми дрехи почти ме бяха хвърлили в паника.

— Я виж, някой ни е оставил писмо — каза Лула, когато стигнахме до нейния файърбърд. — Само да не е глоба. Много мразя такива работи.

Надникнах над рамото ѝ и прочетох текста.

„Видях те в магазина — пишеше на бележката. — Не бива да изкушаваш мъжете с подобни рокли.“

— Предполагам, че е за теб — каза Лула. — Аз не съм с рокля.

Огледах набързо паркинга и казах:

— Отключи колата и да се махаме по-бързо оттук.

— Само манияците пишат, такива неща — каза Лула.

— Права си, но това го е написал някой, който е знаел къде ни е колата.

— Може да е бил някой, който ни е видял още при пристигането ни. Някой келеш, който е очаквал жена му да излезе от „Мейсиз“.

— Или някой, който ме е проследил още от Трентън.

Не мислех, че е Бънчи. През цялото време се оглеждах за колата му. Освен това бях сигурна, че той ще остане да следи Мейбъл, както му заръчах.

С Лула се спогледахме и май стигнахме до една и съща мисъл — Рамирес. Бързо се качихме във файърбърда и заключихме вратите.

— Вероятно не е бил той — каза Лула. — Ти нали щеше да го забележиш?

Вечер моят квартал е тих. През тези часове всички възрастни хора са в апартаментите си и гледат стари сериали от типа на „Зайнфелд“ и „Полицейски гафове“.

Лула ме остави пред задната врата на блока малко след девет и както винаги не се чу никакъв звук. Потърсихме с поглед автомобилни фарове и се вслушахме с надеждата да чуем стъпки или шум на двигател. Пълна тишина.

— Ще те изчакам, докато влезеш — каза Лула.

— Няма нужда.

— Нищо, нищо. Ще те изчакам.

Тръгнах по стълбището, надявайки се физическите усилия да ми помогнат да се справя с пърженото пиле и пържените картофи. Когато съм уплашена, винаги се колебая кое да избира — стълбището или асансьора. На стълбището имам повече възможности за маневриране, но се чувствам някак си изолирана. Освен това, когато вратите към пожарната стълба са затворени, стълбището става звукоизолирано. Почувствувах облекчение, когато стигнах до вратата на апартамента си, без да заваря Рамирес.

Влязох у дома и поздравих хамстера Рекс. Оставих покупките на кухненския плот, с два ритника във въздуха се освободих от обувките си и после свалих чорапогащника. Направих бърз оглед на стаите и не

открих в тях огромни мъже. Слава Богу. Върнах се в кухнята, за да чуя съобщенията, оставени на телефонния секретар, и изпищях, защото някой почука на вратата. С ръка на сърцето, надникнах през шпионката.

Рейнджъра.

— Никога не чукаш — казах му, когато отворих вратата.

— Винаги чукам. Работата е там, че ти никога не отговаряш.

Малкият шейх каза, че си била много скучна.

— Задраскай и шофирането от списъка.

Рейнджъра впери поглед в мен.

— Искаш ли да го застрелям?

— Не, моля те! — отвърнах.

Идеята обаче не бе лоша.

Рейнджъра огледа обувките и чорапогащника, които се търкаляха на пода.

— Да не би да прекъсвам нещо?

— Не. Току-що се прибрах. С Лула ходихме на покупки.

— Разтоварваща терапия, така ли?

— Да. Обаче трябваше да си купя и нова рокля. — Показах му я.

— Лула ме убеди да я купя. Как я намираш?

Очите на Рейнджъра потъмняха, а устата му се сви в полуусмивка. Усетих как се изчервявам и изпуснах роклята на пода.

Рейнджъра се наведе и ми я подаде.

— Е, струва ми се, че разбрах какво мислиш за нея — казах, докато оправях кичур коса на челото си.

— Ако беше разбрала, нямаше да стоиш тук — каза Рейнджъра.

— Щеше да си се барикадирала в спалнята с пистолет в ръка.

Олеле!

Рейнджъра погледна бележката, оставена на кухненския плот, и каза:

— Виждам, че и някой друг споделя мнението ми за роклята.

— Открихме тази бележка на предното стъкло на колата на Лула, когато излязохме от търговския център.

— Имаш ли представа кой е авторът?

— Имам няколко предположения.

— Ще ги споделиш ли с мен?

— Може да е някой, който ме е видял в центъра.

- Или?
- Или може да е Рамирес.
- Имаш ли причини да смяташ, че е Рамирес?
- Да. Като я докоснах, кожата ми настръхна.

ГЛАВА 6

— Разправят, че Рамирес бил станал религиозен — каза Рейнджъра. Бе се подпрял на кухненския плот, ръцете му бяха скръстени на гърдите.

— Значи може би не смята да ме изнасилва или осакатява. Може би е решил просто да спаси душата ми.

— Така или иначе, трябва да носиш пистолет.

Рейнджъра си тръгна и прослушах единственото съобщение, оставено на телефонния секретар.

„Стефани, ти ли си? Обажда се майка ти. Нали не си забравила, че обеща утре вечер да придружиш баба си на поклонение? Добре ще е да дойдеш по-рано и да вечеряш с нас. Ще приготвя вкусен агнешки бут.“

Новината за бута бе приятна, но предпочитах да науча нещо за Фред. Да чуя например, че се е случило нещо много забавно: Фред се прибрал.

На вратата пак се почука. Надникнах през шпионката и видях Бънчи.

— Знам, че ме наблюдаваш — каза той. — Знам, че освен това сега умуваш дали да не се въоръжиш с пистолета и спрея и с електрическото устройство за изтезания. Така че по-добре ги вземи, че ми омръзна да стърча тук.

Открехнах вратата, без да свалям верижката.

— Пусни ме — каза Бънчи.

— Какво искаш?

— Защо Рамбо го пускаш, а мен — не?

— Защото с него работим заедно.

— И с теб работим заедно. Изкарах едно нощно бдение вместо теб.

— Случи ли се нещо?

— Няма да ти кажа, ако не ме пуснеш.

— Чак толкова не ме интересува.

— Интересува те, интересува. Любопитна си.

Бе прав. Наистина бях любопитна. Откачих верижката и отворих.

— И какво се случи? — попитах.

— Нищо. Тревата израсна с няколко милиметра. — Той извади бира от хладилника. — Да знаеш, баба ти е истинско пиянде. Трябва да я свържеш с анонимните алкохолици или с нещо от този род. — След това забеляза роклята на плота. — Леле мале! Това твое ли е?

— Ще ходя на сватба.

— Трябва ли ти кавалер? Когато се пооправя, не изглеждам зле.

— Имам си кавалер. Отдавна се познаваме...

— Как се казва?

— Морели. Джо Морели.

— Ох, знам го! Не мога да повярвам, че ходиш с Морели. Този човек е неудачник. Не ми се сърди, но той издънва всекиго, с когото общува. Не би трябвало да имаш никакво вземане-даване с него. По-добре си намери някой друг.

— А ти откъде го познаваш?

— Познаваме се служебно. Той е ченге, а пък аз съм букмейкър.

— Питам го за теб, но той ми каза, че не те познава.

Бънчи отметна глава и се засмя. За пръв път го чух да се смее. Смехът му бе приятен.

— Сигурно знае някое от другите ми имена — каза Бънчи. — Или не иска да се издава, за да не би и аз да кажа нещо за него.

— И какви са ти другите имена?

— Те са тайни — рече. — Ако ти ги кажа, ще престанат да бъдат тайни.

— Излизай! — казах му и му посочих вратата.

Морели ми се обади в девет сутринта на следващия ден и каза:

— Само искам да ти напомня, че сватбата е утре. Ще мина да те взема към четири. И не забравяй, че още не си написала показания за престрелката на улица „Слоун“.

— Не съм забравила.

— Да си научила нещо ново за Фред?

— Не, нищо. Нищо, което да заслужава да се спомене. Слава Богу, че не си изкарвам хляба с това занимание.

— Слава Богу — съгласи се Морели.

Реших, че се усмихва. Затворих телефона и се обадох на своя приятел Лари от „Ар Джи Си“.

— Виж сега, Лари, намерих чека — казах му. — Беше на бюрото на дядо ми. Покрива разходите за прибиране на сметта за три месеца. Напълно е изряден.

— Добре. Донесете чека и ще оправим работата.

— До колко часа работите?

— До пет.

— Ще дойда, преди да затворите.

Прибрах нещата си в чантата, заключих апартамента и се понесох по стълбите към фойето. Излязох от сградата и тръгнах към колата. Държах ключа в ръка и тъкмо се наках да отключи колата, когато усетих нечие присъствие зад себе си. Обърнах се и се озовах лице в лице с Бенито Рамирес.

— Здравей, Стефани, радвам се да те видя — каза той. — На Шампиона много му липсваше, докато го нямаше тук. Шампиона много мисли за теб.

Шампиона, известен също като Бенито Рамирес, много обичаше да говори за себе си в трето лице.

— Какво искаш?

Той се усмихна с усмивката си на болен човек.

— Знаеш какво може да иска Шампиона.

— Не е ли по-добре ти да ми го обясниш?

— Шампиона иска да е твой приятел. Исква да ти помогне да откриеш Исус.

— Ако продължаваш да ми досаждаш, ще издействам забрана да се доближаваш до мен.

Усмивката не слезе от устата му, но очите му бяха студени и зли. Парчета стомана, плувачи в празно пространство.

— Никой не може да удържи един Божи човек, Стефани.

— Махай се от колата ми.

— Къде отиваш? — попита Рамирес. — Защо не придружиш Шампиона? Шампиона ще те поразходи. — Докоси бузата ми с опакото на ръката си. — Шампиона ще те отведе да видиш Исус.

Бръкнах в чантата си и извадих пистолета.

— Не се доближавай до мен.

Рамирес тихо се усмихна и отстъпи една крачка.

— Когато настъпи часът да видиш Бога, няма да можеш да избягаш.

Отключих колата, седнах зад волана и оставих Рамирес да стърчи на паркинга. Спрях на светофар на две преки от булевард „Хамилтън“ и едва тогава разбрах, че по бузите ми се стичат сълзи. Майната им. Избърсах ги и изкрещях:

— Не те е страх от Бенито Рамирес!

Разбира се, подобно твърдение бе глупаво и безсъдържателно. Рамирес бе чудовище. Всеки дори само с капчица разум би се боял от него. А аз не просто се боях. Бях ужасена и се бях разплакала.

В офиса пристигнах във вече прилична форма. Ръцете ми бяха престанали да треперят и носът ми не течеше. Все още ми се гадеше, но не мислех, че ще повърна. Възприемах уплахата си като признак на слабост и това не ми бе приятно. Особено след като бях решила по собствена воля да се заема с работа, подобна на полицейската. Трудно е да я вършиш както трябва, когато трепериш от страх. Единственото, с което можех да се гордея, бе, че не бях разкрила уплахата си пред Рамирес.

Кони — нанасяща кървавочервен лак върху нокътя на палеца си, ме попита:

— Ти провери ли за Фред из болниците и моргите?

Сложих чека върху фотокопирната машина, затворих капака и натиснах копчето.

— Проверявам всяка сутрин.

— Какво друго правиш? — попита Лула.

— Мейбъл ми даде снимка на Фред. Чудех се дали да не я взема и да не обиколя с нея всички магазини в търговския център. Че и къщите от улиците зад „Гранд Юниън“.

Никак не ми се вярваше, че е нямало поне един човек, който да види как Фред излиза от паркинга.

— Това не ми звучи забавно — каза Лула.

Взех копието на чека и го прибрах в чантата си. След това надписах папка с името на Фред, сложих в нея оригиналния чек и я прибрах в шкафа за папки, в раздела на Шуц. Разбира се, щеше да ми е

по-лесно, ако я бях прибрала в бюрото си. Работата е там, че нямам бюро.

— Какво става с Ранди Бригс? — попита Лула. — Днес няма ли да го посетим?

Вече се чудех дали единственият начин да изкарам Ранди Бригс от апартамента му не е да подпаля блока.

Вини подаде глава от кабинета си.

— Някоя от вас да спомена Бригс?

— Аз не съм. Аз нищо не казах — рече Лула.

— Това е съвсем лесен случай — каза Вини. — Защо още не сте докарали този човек?

— Работя по случая.

— Така е, и тя не носи никаква вина — каза Лула. — Много е хитър.

— Давам ви срок до осем сутринта в понеделник — каза Вини. — Ако този задник Бригс в понеделник сутрин не се окаже в гълъбарника, ще дам случая на друг.

— Вини, да познаваш букмейкър на име Бънчи?

— Не. А можеш да ми повярваш, че познавам всички букмейкъри по източното крайбрежие. — Вини се прибра и хлопна вратата.

— Сълзотворен газ — каза Лула. — Ще го измъкнем само със сълзотворен газ. Ще му хвърлим флакон със сълзотворен газ през шибания прозорец и след това ще го гледаме как излиза от апартамента на бегот, целият разплакан и сопотив. Знам откъде можем да вземем. А и Рейнджъра сигурно има.

— Моля ти се! Не ща никакъв сълзотворен газ!

— Ами тогава как ще го хванеш? Много ли ти се иска Вини да прехвърли случая на Джойс Барнхарт?

Само Джойс Барнхарт ми трябваше. Майната й! По-скоро щях да се обеса, отколкото да позволя на Джойс Барнхарт да залови Ранди Бригс. Джойс Барнхарт е човешки мутант и мой архивраг. Вини я нае на временна работа преди два месеца срещу услуги, за каквито не ми се иска да мисля. Тогава тя се опита да ми отнеме един от моите случаи. Реших да не допускам това да се повтори.

С Джойс бяхме съученички. Тя непрестанно лъжеше и хитруваше, и се опитваше да сваля гаджетата на своите приятелки. Не

е неуместно да спомена, че не бях омъжена и година, когато заварих Джойс да се чука на масата в хола с моя изпотен и запъхтян бивш съпруг.

— С Бригс ще се разберем с добро — казах.

— Чудесно! — рече Лула. — Ще е голям майтап. Държа да го видя.

— Не. Ще отида сама. Сама ще се справя.

— Сигурна съм, че ще можеш. Но ако дойда и аз, ще е още по-весело.

— Не, не и не!

— Много си инат тези дни — каза Лула. — Докато си имаше приятел, беше по-различна, не знам дали ме разбираш. Не знам защо разкара Морели. Поначало не обичам ченгета, но този човек е симпатяга.

Знаех какво има предвид. Чувствах се разнебитена и несигурна в себе си. Преметнах чантата си през рамо.

— Ако ми потрябва помощ, ще ти се обадя.

— Добре — отвърна Лула.

При блока „Клавърлийф“ всичко бе спокойно. На паркинга нямаше движение. В унилото фоайе също нямаше движение. Качих се по стълбището и почуках на вратата на Бригс. Никакъв отговор. Отдръпнах се малко встрани, за да не може да ме види през шпионката, и набрах номера му по мобифона си.

— Здравсти — рече Бригс.

— Обажда се Стефани. Не затваряйте. Трябва да поговорим.

— Няма за какво да разговаряме. Зает съм и имам много работа.

— Вижте, знам, че това явяване пред съда не ви устройва. Знам също, че е несправедливо, защото обвинението срещу вас е неоснователно. Така или иначе обаче ще трябва да се явите.

— Няма.

— Тогава направете го заради мен.

— От къде на къде ще го правя заради вас?

— Защото съм добър човек, който просто си върши работата. А ми трябва пари, за да заплатя чифт обувки, които току-що купих. Освен това, ако не ви заведе, Вини ще прехвърли вашия случай на Джойс Барнхарт. А аз ненавиждам Джойс Барнхарт.

— Защо ненавиждате Джойс Барнхарт?

— Защото я залових да се чука със съпруга ми, който сега ми е бивш съпруг, на масата в хола. Представяте ли си? На масата в хола!

— Я виж ти... — каза Бригс. — И тя ли е търсач на съкровища?

— Някога работеше в „Мейсиз“, но сега работи за Вини.

— Мръсница.

— Така е. Та какво ще кажете? Няма ли да ми позволите да ви отведа? В това няма да има нищо лошо, уверявам ви.

— Майтап ли си правите с мен? Няма да позволя на неудачница като вас да ме отведе. Какво ще кажат хората?

И затвори телефона.

Неудачница — аз? Моля? Неудачница? Добре. Сам си е виновен. Като не разбира от добро... Този келеш сам си го изпроси.

— Отвори вратата! — изкрещях.

Вратата на отсрещния апартамент се отвори и оттам се подаде женска глава.

— Ако не престанете, ще се обадя на полицията. Тук не сме свикнали с такива безобразия.

Извърнах се и я изгледах.

— Ах, Боже мой! — каза тя и хлопна вратата. Ритнах два пъти вратата на Бригс и после забарабаних по нея с юмруци.

— Ще излезеш ли?

— Неудачница — отвърна той. — Ти си просто тъпа неудачница. Не можеш да ме накараш да направя нищо, което не ми се прави.

Извадих пистолета от чантата си и стрелях в ключалката. Куршумът се плъзна покрай метала и се заби в касата. Боже мой, май Бригс бе прав. Наистина бях жалка неудачница. Не можех дори да разбия брава с куршум.

Слязох при буика и извадих щангата от багажника. Качих се при Бригс и започнах да удрям с щангата по вратата. Успях да направя в нея две вдлъбнатини, и толкоз. Разбиването на вратата с щанга щеше да отнеме доста време. Челото ми се обля с пот, която започна да капе върху тениската ми. В другия край на етажната площадка се събра малка тълпа.

— Трябва да мушнеш щангата между вратата и касата — каза един възрастен човек. — Да я използваш като лост.

— Не й давай съвети, Хари — обади се една жена. — Не виждате ли, че е смахната. Хич не й вдъхвайте смелост.

— Просто исках да помогна — обясни Хари.

Послушах съвета му, тикнах желязото между вратата и касата и натиснах. От касата се отчупи парче дърво, под което лъсна метал.

— Видя ли, че става? — каза Хари.

След това отчупих още няколко парчета дърво, вече в близост до бравата. Тъкмо щях да тикна щангата още веднъж в процепа, когато Бригс откряна вратата и ме погледна.

— Ти да не си откачила? Кой ти дава право да трошиш хорските врати?

— Виж какво ще направя сега — казах му. Нагласих щангата и после натиснах с цялата си тежест. Верижката се откъсна и вратата зейна.

Не се доближавай до мен! — извика Бригс. — Въръжен съм.

— Ти майтап ли си правиш? Та това е вилица.

— Да, ама е остра. Мога да ти извадя окото.

— Днес нямаш късмет, дребосъко.

— Мразя те — каза Бригс. — Разрушаваш живота ми.

Отдалеч се разнесе воят на полицейски сирени. Чудесно. Само полицията ми трябваше. Оставаше да се домъкне и пожарната. И ловците на бездомни кучета. А защо не и двама репортери?

— Няма да ти позволя да ме задържиш — каза Бригс и замахна с вилицата. Отскочих встрани и тя направи дупка в джинсите ми.

— Хей, тези джинси са почти нови — викнах.

Той отново се хвърли срещу мен с викове: „Мразя те! Мразя те!“ Този път успях да измъкна вилицата от ръката му. Той се блъсна в ръба на масата и я събори, като разби поставената върху нея лампа.

— Виж какво направи с лампата ми! — изпищя Бригс, наведе глава и ме нападна като бик. Отместих се и той връхлетя върху библиотечния шкаф. Оттам започнаха да падат книги, разни дреболии се разбиха върху полирания дървен под.

— Престани! — извиках. — Ще разрушиш жилището си! Стегни се!

— Теб ще стегна — изръмжа той, отново се втурна към мен и ме блъсна.

И двамата паднахме на пода. Бях поне с трийсет килограма по-тежка, обаче той бе побеснял и не успях да го обездвижа. Затъркаляхме се по пода, като ругаехме и дишахме тежко. Бригс успя да се откопчи

от мен и хукна към вратата. Сграбчих го за крака тъкмо в последния момент, когато излизаше на стълбището. Той изпищя и падна по лице, след което двамата се затъркаляхме надолу, докато не стигнахме етажната площадка. Там отново се вкопчихме един в друг. Той започна да ме дращи и скубе, опита да бръкне в окото ми. Изгубихме равновесие и отново се затъркаляхме по стъпалата.

Спряхме на следващата площадка. Опитах се да си поема дъх. Под мен лежеше замаяният Бригс. Примигах и на фокус се появиха двама полицаи. Бяха се навели над нас и се хилеха.

Едно от ченгетата бе Карл Костанца. Бяхме учили заедно и си бяхме останали приятели, макар и не особено близки.

— Чувал съм, че предпочиташ да си отгоре — каза Карл. — Не ти ли се струва обаче, че малко прекаляваш?

— Махнете я от мен — изпъшка Бригс. — Не мога да дишам.

— Той не заслужава да диша — казах. — Скъса ми джинсите.

— Да... — съгласи се Карл и ме вдигна от Бригс. — Това е много тежко престъпление.

Познах и другото ченге, партньора на Костанца. Казваше се Еди. Фамилното му име не помнех. Всички го знаеха като Голямото куче.

— Божичко! Какво си направила с този клет малък човечец? — попита Голямото куче, като едва сдържаше смеха си. — Май си го спукала от бой.

Бригс вече се бе изправил. Краката му трепереха. Ризата му бе разкопчана и бе изгубил едната си обувка. Лявото му око бе започнало да се подува, а от носа му течеше кръв.

— Нищо не съм му направила! — извиках. — Опитах се да го задържа, а той откачи.

— Точно така — потвърди Хари от горната площадка. — Аз съм свидетел. Малкото проклето човече само се удари. Госпожицата не го докосна с пръст. Е, естествено, когато не се бореха.

Карл погледна белезниците, които все още висяха от китката на Бригс, и попита:

— Тази гривна твоя ли е?

Кимнах.

— Предполага се, че трябва да му закопчаеш и двете ръце.

— Много смешно.

— Документи имаш ли?

— Горе са, в чантата ми.

Качихме се по стълбището. Голямото куче остана да пази Бригс.

— Боже мой! — възкликна Костанца, когато видя вратата. — Това ти ли го направи?

— Не искаше да ме пусне да вляза.

— Куче! — извика Костанца. — Заклучи го в колата и ела. Искам да ти покажа нещо.

Подадох документите на Костанца и казах:

— Иска ми се, ако е възможно, за тази работа много-много да не се шуми...

— Боже мой! — възкликна Голямото куче, когато видя вратата.

— Това е работа на Стефи — поясни гордо Костанца.

Голямото куче ме потупа дружески по рамото.

— Виждам, че славата ти на страховит ловец на съкровища е съвсем заслужена.

— Според мен всичко е наред — каза Костанца. — Честито. Свършила си голяма работа.

Голямото куче оглеждаше касата на вратата.

— Знаеш ли, тук има куршум.

Костанца ме погледна.

— Ами нали нямах ключ...

Костанца запуши ушите си с ръце.

— Нищо не съм чул.

Изкуцуках в апартамента на Бригс, намерих комплект ключове на един гвоздей в кухнята и заключих вратата. Прибрах обувката му от стълбището, занесох му я заедно с ключовете и казах на Карл, че след малко ще дойда.

Когато отидох при буика, там ме чакаше Бънчи.

— Страхотна работа! — каза той. — Съдрала си от бой този малък човек. Кой, по дяволите е той, самият дявол?

— Компютърен оператор, задържан за укривателство. Всъщност не е лош човек.

— Представям си какво можеш да направиш на някой, който не ти е симпатичен.

— Ти как ме откри? Защо не беше на паркинга, когато ми трябваше?

— Започнах да те следя от момента, когато излезе от офиса. Тази сутрин се успях, така че се опитах да отгатна къде мога да те открия, и извадих късмет. С Фред какво става?

— Още не съм го открила.

— Нали не си се отказала?

— Не, не съм се отказала. Виж, трябва да тръгна. Трябва да получа документ, че съм предала задържания.

— Гледай да не караш много бързо. Предадите ми нещо не са в ред. Карам ли с повече от шейсет, започват много да дрънчат.

Проследих го с поглед, докато отиваше към колата си. Вече бях сигурна, че знам какъв е и че определено не е букмейкър. Не знаех обаче защо продължава да се мъкне подир мен.

Костанца и Голямото куче вкараха Бригс през задната врата и го отведоха при дежурния.

Дежурният го изгледа иззад бюрото си, после ме попита:

— Дявол да го вземе, Стефани, какво си направила с клетия човек? Днес да не би да не си на кеф?

Покрай нас мина Джуниак и каза на Бригс:

— Извадил си късмет. Тя иначе хората обикновено ги взривява.

Бригс не оцени чувството му за хумор и измърмори сърдито:

— Обвинението срещу мен бе скалъпено.

Получих разписката за залавянето на Бригс и след това отидох на горния етаж, където се помещаваше звеното „Престъпления против личността“, и оставих показанията си за престрелката на улица „Слоун“. Позвъних на Вини и му казах, че съм заловила Ранди Бригс, така че тази вечер Америка ще може да спи спокойно. След това потеглих към „Ар Джи Си“. Бънчи плътно ме следеше.

Пристигнах на улица „Уотър“ малко след три. Бяха се натрупали ниски и плътни облаци с цвета и вида на сланина. Имаха усещането, че упражняват натиск върху покрива на буика и забавят мисленето ми, като затрудняват работата на мозъчните синапси. Оставих мислите си да текат безконтролно. Първо се сетих за дядо Фред, после за Джо Морели, накрая за Чарли Чан. Чарли Чан си живееше живота. На него всичко му бе ясно.

На две преки от „Ар Джи Си“ отново се върнах към действителността и забелязах, че на улицата става нещо. Пред входа на „Ар Джи Си“ имаше ченгета. Много ченгета. Плюс камионетката на

съдебния лекар, а това не вещаеше нищо добро. Паркирах на половин пряка от „Ар Джи Си“ и продължих пеша. Бънчи продължи да ме следи като вярно куче. Не извадих късмет. Малка група униформени служители на компанията се бяха скупчили встрани. Вероятно току-що се бяха прибрали с камионите си.

— Какво става? — попитах един от тях.

— Застреляли са нашия човек.

— Кого?

— Липински.

Вероятно ми е проличало, че съм смаяна, защото човекът също ми зададе въпрос.

— Познавахте ли го?

— Не. Дойдох да оправя сметките на баба си. Как точно се е случило?

— Самоубийство. Аз го открих — отвърна друг от мъжете. — Днес се прибрах рано с камиона, така че дойдох да си взема заплатата. Влязох и го заварих с изтекъл мозък. Сигурно е лапнал дулото. Божичко, цялата стая бе пълна с кръв и мозък! Не мислех, че Липински има толкова много мозък.

— Защо сте сигурен, че става дума за самоубийство?

— Защото бе оставил писмо и го прочетох. Пише, че е очистил Марта Дийтър. Че се скарали заради някакви пари и я застрелял. После се опитал да представи случилото се като грабеж. Съвестта започнала да го гризе, така че решил да напусне този свят.

Боже мой!

— Глупости на търкалета — каза Бънчи. — Тази работа никак, ама никак не ми се вярва.

Постоях още малко. Полицейският фотограф си тръгна. Повечето останали полицаи също си тръгнаха. Служителите на компанията също започнаха един по един да си тръгват. Накрая си тръгнах и аз, последвана от Бънчи. След като се бе произнесъл за глупостите на търкалета, той се бе умълчал. И бе станал много сериозен.

— Двама служители на „Ал Джи Си“ са мъртви — казах му. — Защо?

Погледите ни за миг се срещнаха, след което той поклати глава и тръгна.

Взех набързо душ, изсуших си косата и облякох къса джинсова пола и червена тениска. Огледах косата си, реших, че малко повече грижи няма да ѝ навредят, така че използвах машина. И тя не ѝ помогна много и заради това реших да подчертая грима на очите си и да добавя фон дьо тен. Стефани Плъм е майстор на отклоняване на вниманието. Щом косата ти не струва, сложи си по-къса пола и повече грим.

Преди да изляза не забравих да прегледам жълтите страници и да намеря нова компания за извозване на сметта на баба Мейбъл.

Бънчи ме чакаше във фойето. Бе се облегал на стената и продължаваше да има много сериозен вид. А може би просто бе уморен.

— Добре изглеждаш — каза. — Наистина добре. Обаче си си сложила прекалено много грим.

Баба ме чакаше на вратата.

— Чу ли за оня мъж от боклукчийската компания? Пръснал си мозъка. Обади ми се Лавърн Станковски. Синът ѝ, Джои, през това време бил при камиона. Такова чудо не бил виждал. Целият офис бил опръскан с мозък. А задната част на главата на човека останала залепена на стената.

Баба, обути по чехли, ме последва.

— Лавърн каза, че тялото щял да го обработи Стива. Представям си какъв зор ще види. Ще му потрябва цяло кило крем, за да запуши всички дупки. Помниш ли Рита Гънт?

Рита Гънт почина на деветдесет и две години. През последните няколко години от живота си бе много отслабнала и заради това близките ѝ бяха помолили Стива да я направи малко по-пълна за последното ѝ показване пред хора. Стива навярно се бе постарал, но така или иначе Рита бе погребана с глава, наподобяваща картоф.

— Ако някой рече да ме убива, не искам да е с куршум в главата — каза баба.

Баща ми се бе настанил в любимото си кресло в хола. С крайчеца на окото си забелязах, че надникна иззад вестника си.

— По-добре да ме отровят — каза баба. — Така няма да ми развалят прическата.

— Да... — каза баща ми замислено.

От кухнята излезе майка ми. Миришеше на печено агнешко и червено зеле, а лицето ѝ, влажно от парата на фурната, сияеше.

— Да си научила нещо за Фред?

— Нищо ново, мамо — отвърнах.

— На тези боклукчии работата им не е читава — каза баба. — Някой е започнал да ги избива. Бас държа, че и Фред е убил.

— Лари Липински е оставил предсмъртно писмо — казах ѝ.

— Може да е фалшификат — отвърна баба. — Да са го фалшифицирали, за да отпратят хората по погрешна следа.

— Аз пък досега си мислех, че Фред са го отвлекли извънземни — каза баща ми иззад вестника си.

— Това би обяснило всичко — каза баба. — Не ми се вярва обаче извънземните да са очистили и боклукчиите.

Майка ми отправи предупредителен поглед към баща ми, преди да се върне в кухнята и каза:

— Искам всички да сте на масата преди агнешкото да е изстинало. И не ми се слушат повече приказки за извънземни и за трупове.

— Това е от критическата възраст — каза баба. — Майка ти стана много раздражителна, откакто навлезе в критическата възраст.

— Това вече съм го чувала — каза мама. — И въобще не съм раздражителна.

— Казах ѝ да започне да взима хормонални хапчета каза баба. — Чудя се дали да не започна и аз да ги взимам. Мери Джо Клик започна да ги взима и после ми каза, че някои части на тялото ѝ, които били съвсем сбръчкани, започнали отново да се наливат с месо. — Баба се огледа. — И аз не бих имала нищо против да се поналея тук-там.

Седнахме на масата. На Коледа и Великден в такива случаи се казват молитви. Тъй като денят не бе празничен, баща ми напълни чинията си с храна, наведе глава и се съсредоточи върху яденето.

— Какво според теб се е случило с дядо Фред? — попитах го, когато успях да привлека вниманието му между две хапки.

Той ме погледна изненадано. Никой досега не се бе интересувал от неговото мнение по какъвто и да било въпрос.

— Мафията — рече татко. — Когато някой изчезне безследно, това е работа на мафията. Тя си знае работата.

— А защо ѝ е на мафията да убива дядо Фред?

— Нямам представа — призна баща ми. — Знам само, че това ми прилича на работа на мафията.

— По-добре да побързаме — каза баба. — Не искам да закъснявам за опелото. Искам да си намеря място на предните редове, а сигурно ще се събере много народ, защото покойната е застреляна. Знаеш колко са любопитни някои хора.

На масата се възцари мълчание. Никой не се осмели да коментира думите на баба.

— Е, може би и самата аз понякога показвам известно любопитство — каза баба.

Когато приключихме вечерята, сложих малко месо, картофи и други зеленчуци в една чиния за еднократно ползване.

— Това пък за кого е? — попита баба.

Сложих в чинията пластмасов нож и вилица.

— За едно улично куче.

— Кучето с нож и вилица ли яде?

— Не ми задавай глупави въпроси — отвърнах.

ГЛАВА 7

Погребалното бюро на Стива се намираше в голяма бяла къща на булевард „Хамилтън“. В мазето бе имало пожар, така че голяма част от къщата бе възстановена и ремонтирана. На тротоара пред входа имаше нов зелен външен мокет. В цялата къща имаше нови тапети с цвят на слонова кост. Фоайето и салоните за поклонение бяха застлани с нов синьо-зелен мокет с повишена якост.

Паркирах Синята бомба и помогнах на баба да се придвижи с високите черни лачени обувки, които винаги обуваше при официални случаи.

Константин Стива бе застанал в средата на фоайето и упътваше посетителите. Госпожа Балъг — в салон 3. Стенли Крински — в салон 2. Марта Дийтър, която очевидно щеше да привлече най-много публика, бе изложена в салон 1.

Не много отдавна бях имала спречкване със Спиросина, сина на Константин. Следствия от това спречкване бяха гореспоменатият пожар и последвалото тайнствено изчезване на Спиросина. За щастие, Кон бе свършен погребален агент. Контролираше напълно жестикулацията си, съчувствената усмивка не слизаше от лицето му дори и за миг, а гласът му бе мазен като ванилен крем. Никога не спомена пред мен злощастния инцидент. В крайна сметка и аз бях негов потенциален клиент, особено при моята професия. Да не забравяме и баба Мазур.

— А вие кого ще посетите тази вечер? — попита той. — А, да, Марта Дийтър. Тя си почива в салон 1.

Почива си! Боже мой!

— Хайде — каза баба и ме дръпна за ръката. — Хайде, че май вече започна да се събира тълпа.

Огледах присъстващите. Сред тях имаше редовни посетителки на такива събития, като например Майра Смулински и Хариет Фарвър. Присъстваха и хора, които вероятно работеха за „Ар Джи Си“ и искаха да се уверят, че Марта наистина е мъртва. Малка група хора, облечени

в черно, се бяха струпали до ковчега — роднини. Никъде не видях представители на Големия бизнес. Бях напълно уверена в погрешността на предположението на баща ми, че именно мафията е очистила дядо Фред и боклукчиите. При все това нямаше да ми навреди да си отварям очите. Никъде не забелязах и извънземни.

— Погледни, моля ти се — каза баба. — Сложили капака на ковчега. Може ли такива работи? Аз си губя времето да се обличам и да покажа уважението си, а нищо не мога да видя.

Марта Дийтър бе застреляна и ѝ бе направена аутопсия. Бяха извадили и мозъка ѝ, за да го претеглят. След като я бяха сглобили, навярно бе заприличала на Франкенщайн. Самата аз почувствах облекчение от това, че ковчегът бе затворен.

— Ще ида да огледам цветята — каза баба. — Да видя кой какви цветя е изпратил.

Огледах още веднъж тълпата и видях Тери Гилмън. Здравсти. Може би баща ми беше прав. Говореше се, че Тери Гилмън работи за чичо си, Вито Гридзоли. Вито бе семеен човек и имаше ателие за химическо чистене, което чистеше не само мръсни дрехи, а и много други неща. От Кони, която нямаше отношение към този бизнес, бях научила, че Тери стартирала в него с прибирането на дължими суми и след това бързо започнала да се изкачва по стълбицата.

— Тери Гилмън? — казах. В думите ми се съдържаше не толкова въпрос, колкото констатация. Подадох ѝ ръка.

Тери бе стройна и русокоса и ученическа любов на Морели. Нито едно от тези ѝ качества не ме караше да я заобичам. Бе облечена в скъп сив костюм и хармониращи му обувки с висок ток. Маникюрът ѝ бе божествен, а пистолетът ѝ, положен в дискретно поставен раменен кобур, почти напълно се прикриваше от кройката на сакото. Само човек, който също е ползвал такъв кобур, можеше да забележи пистолета на Тери.

— Радвам се да те видя, Стефани — каза Тери. — С Марта приятелки ли бяхте?

— Не. Тук съм с баба си. Тя обича да оглежда ковчези. А ти как си? Бяхте ли приятелки с Марта?

— Имахме делови контакти — каза Тери.

Настъпи неловко, но кратко мълчание.

— Чух, че работиш за чичо си Вито.

— Отношения с клиент — каза Тери.

Отново мълчание.

Позалюлях се на токовете си.

— Много странно ми се вижда, че Марта и Лари бяха застреляни с интервал от само един ден.

— Трагично е.

Доближих се малко до нея и гласът ми премина в шепот.

— Това да не е твоя работа? Искам да кажа, да не би случайно ти да си тази, която...

— Да съм ги очистила? — каза Тери. — Не. Съжалявам, че ще трябва да те разочаровам. Нещо друго да те интересува?

— Всъщност да. И дядо ми Фред изчезна.

— И него не съм очиствала — каза Тери.

— И аз така мисля, но реших, че няма да е зле да те попитам.

Тери си погледна часовника и каза:

— Трябва да изкажа съболезнованията си и да тръгна. Тази вечер трябва да посетя още двама покойници. Единият е при Мозъл, а другият чак в другия край на града.

— Боже мой, май на Вито бизнесът му върви много добре!

Тери вдигна рамене.

— Всеки ден умират хора. Да не повярваш.

Погледът на Тери се премести в нещо зад рамото ми. В същата посока се премести и интересът ѝ.

— Я виж кой дошъл — каза тя.

Обърнах се, за да разбера защо в гласа на Тери се бе появило мъркане, и не се учудих. Беше Морели.

Той ме прегърна през раменете с жеста на стопанин и се обърна към Тери.

— Как е животът?

— Не се оплаквам — отвърна Тери.

Морели премести поглед върху ковчега в другия край на стаята.

— Познаваше ли Марта?

— Разбира се — каза Тери. — Отдавна.

Морели отново се усмихна.

— Ще ида да потърся баба — казах.

Морели ме притисна по-силно.

— Почакай малко. Искам да поговорим. Ще ни извиниш ли, Тери?

— И без това е време да тръгвам — отвърна Тери. Изпрати на Джо страстна въздушна целувка и отиде при роднините на Марта Дийтър.

Джо ме отведе до фоайето.

— Държа се много приятелски с нея — казах, като се опитвах да не присвия очи и да не заскърцам със зъби.

— Имаме много общи неща с нея — каза Морели. — И двамата водим борба с престъпността.

— Виждам.

— Много нахитряваш, когато ревнуваш.

— Не ревнувам.

— Лъжеш.

Гледах го гадно, но тайно се надявах да ме целуне.

— Каза ми, че искаш да си поговорим.

— Така е. Искам да знам какво по дяволите се е случило днес. Наистина ли си спукала от бой клетия Бригс?

— Не! Падна на стълбището.

— Боже!

— Наистина!

— Мила, и аз казвам това, обаче знам, че не е вярно.

— Имаше свидетели.

Морели се опитваше да запази сериозно изражение, обаче не можеше да сдържи усмивката си.

— Костанца ми каза, че си се опитала да отвориш бравата с изстрел, а след като не си успяла, си започнала да я разбиваш с брадва.

— Изобщо не е вярно... Беше щанга за сваляне на гуми.

— Боже мой! Да не би да ти е дошъл мензисът? — попита Морели.

Стиснах устни и не отговорих.

Той намести кичур коса зад ухото ми и погали бузата ми с пръст.

— И без това утре ще го разбере.

— Какво?

— Жените не могат да прикрият нищо по време на сватби — каза Морели.

Сетих се за щангата. Щеше наистина да ми достави удоволствие да тресна Морели по главата с нея.

— Ти затова ли ме покани?

Морели се ухили.

Да. Той съвсем определено заслужаваше да бъде ударен по главата с щанга. Първо щях да го ударя, а после да го целуна. После щях да плъзна ръката си по гърдите му, да я спусна към твърдия му плосък корем, а после към твърдия му прекрасен...

До лакътя ми се материализира баба.

— Радвам се да те видя — каза тя на Морели. — Надявам се, че ще започнеш отново да се срещаш с внучката ми. Животът стана много скучен, откакто ти напусна сцената.

— Тя разби сърцето ми — каза Морели.

Баба поклати глава.

— Тя не умее да върши такива работи.

Думите ѝ доставиха удоволствие на Морели.

— Е, време е да тръгвам — каза баба. — Тук няма нищо за гледане. Капака на ковчега са го заковали. Освен това в девет часа започва филм с Джеки Чан и не искам да го изтърва. И-иху! — завърши баба, като направи движение, наподобяващо елемент от кунгфу. — Ако искаш, можеш да дойдеш да го гледаш у нас — каза тя на Морели. — Освен това ни остана и кекс.

— Предложението звучи много примамливо, обаче тази вечер съм служебно зает — отвърна Морели. — На работа съм. Трябва да сменя един колега.

Излязохме. Бънчи не се виждаше никъде. Значи човек можеше да се отърве от него, като го нахрани. Оставих баба и продължих към апартамента си. Направих кръг около паркинга и огледах пространството между колите. Исках да се уверя, че Рамирес не ме причаква.

Когато влязох, Рекс въртеше колелото си. В момента, когато лампата светна, спря и размърда мустаци към мен.

— Храна! — извиках и му показах кафявата книжна кесия, която винаги получавах след вечеря у родителите си.

— Агнешко, картофено пюре, зеленчуци, буркан туршия от цвекло, два банана, сто грама шунка, половин хляб и парче ябълков

кекс. — Отчупих парченце от кекса и го пузнах в чинийката на Рекс. Той така се оживи, че насмалко не падна от колелото си.

И аз щях да си хапна с удоволствие малко кекс, обаче се сетих за тясната черна рокля и вместо това изядох един банан. Бях много гладна, така че след банана си направих сандвич с шунка. След сандвича продължих с агнешкото. Накрая се предадох и изядох и кекса. Значи сутринта трябваше да стана рано и да потичам. Е, може би. Не! Непременно щях да потичам. Знаех как да постигна това. Щях да се обадя на Рейнджъра и да го покая да потичаме заедно. Той щеше да се озове сутринта при мен и щеше да ме накара да поспортувам.

— Да — каза Рейнджъра в слушалката. Гласът му бе уморен и се сетих, че вече е късно и че може би съм го събудила.

— Обажда се Стефани. Извинявай, че ти звъня така късно.

Рейнджъра бавно си пое дъх.

— Няма проблеми. Последния път, когато ми се обади късно, беше гола и завързана с верига за пръта на завесата на душа. Надявам се, че и сега няма да ме разочароваш.

Наистина, точно това се бе случило, когато започнахме да работим заедно и едва се познавахме. Тогавата той влезе в апартамента ми и ме избави с клинична деловитост. Предполагах, че сега щеше да действа другояче. Мисълта, че може да ме види гола и вързана с верига сега, предизвика у мен прилив на топли вълни.

— Съжалявам — казах. — Обаждания като онова човек получава веднъж в живота си. Сега ти се обаждам за друго. Ако искаш, може да поспортуваме заедно.

— Сега ли?

— Не. Утре сутринта. Реших да потичам и ми трябва партньор.

— Не ти трябва партньор, а някой, който да те принуди да тичаш — каза Рейнджъра. — Ти не обичаш тичането. Сигурно те вълнува мисълта дали ще успееш да се вмъкнеш в черната рокля. Какво яде току-що? Шоколад? Кекс?

— Ядох всичко. Абсолютно всичко.

— Трябва да се научиш на малко самоконтрол, маце.

Беше абсолютно прав.

— Добре де, ще тичаме ли заедно, или не?

— Само ако обещаеш, че ще се заемеш сериозно с връщането на формата си.

— Обещавам.

— Страхотна лъжкиня си — каза Рейнджъра. — Така или иначе, не обичам да работя с дебелинки. В шест съм при теб.

— Не съм дебелинка — извиках, но той вече бе затворил телефона.

Дявол да го вземе!

Нагласих будилника за пет и половина, обаче бях будна още в пет и към пет и петнадесет се облякох. Бях поизгубила желание да тичам. Държах обаче да съм точна. Боях се, че мога да се успя, и когато Рейнджъра влезе в апартамента ми, за да ме събуди, да го завлека в леглото си.

А какво щях да кажа после на Джо? Бяхме сключили нещо като договор. Само дете нито един от двамата ни не знаеше какво точно предвижда този договор. Всъщност, като се замислих, май още не бяхме сключили никакъв договор. Май бяхме все още в периода на преговорите.

Освен това нямаше да правя нищо с Рейнджъра, защото правенето на нещо с Рейнджъра бе равнозначно на парашутен скок без парашут. В момента бях прекалено сексуално настроена, обаче не бях по-глупава от обичайното.

Изядох сандвич с шунка и остатъка от кекса за закуска. Направих няколко гимнастически упражнения. Отскубнах няколко косъма от веждите си. Облякох анцуг. В шест бях във фойето и проследих с поглед как Рейнджъра паркира колата си.

— Май този път си наистина сериозна относно бягането — каза той. — Не очаквах да те заваря будна в този час. Последния път, когато бягахме заедно, ми се наложи да те измъкна от леглото.

Макар и с анцуг, задникът ми бе замръзнал и се чудех къде ли по дяволите е слънцето. Рейнджъра бе облечен в тениска без ръкави и въобще не личеше да му е студено. Направи няколко упражнения с ръце и с глава и започна да тича на място.

— Готова ли си?

Километър и половина по-късно спрях, превих се и започнах да се опитвам да си поема въздух. Анцугът бе подгизнал от пот и косата ми бе залепнала на главата.

— Задръж за малко — казах. — Трябва да повърна. Божичко, май наистина съм изгубила форма!

Май не трябваше да изяждам сандвича с шунка и кекса.

— Няма да повърнеш. Продължавай — каза Рейнджъра. — Още половин километър.

Затътрих се зад него.

— Божичко, наистина съм изгубила форма. Май едно тичане веднъж на три месеца наистина не помага за поддържане на оптимална форма.

— Само още две минути — каза Рейнджъра. — Ще се справиш.

— Казвам ти, наистина ще повърна.

— Няма да повърнеш. Остава само минута.

Потта бе започнала да се стича в очите ми. Поисках да я забърша, но не намерих сили да вдигна ръка толкова високо.

— Свършихме ли?

— Да. Два километра. Знаех, че ще се справиш.

Не ми бяха останали сили да говоря, така че просто кимнах.

Рейнджъра продължаваше да тича на място.

— Не ми се спира. Готова ли си?

Присвих се и повърнах.

— Това няма да те спаси — каза Рейнджъра.

Показах му среден пръст.

— Майната му — каза Рейнджъра, след като огледа повърнатото.

— Това розовото какво е?

— Сандвич с шунка.

— Със същия успех можеш да си теглиш куршум в главата.

— Обичам шунка.

Той се премести на няколко метра пред мен.

— Хайде! Остава още километър и половина.

— Току-що повърнах!

— И какво от това?

— Не мога да тичам повече.

— Без болка нищо не се печели, маце.

— Не обичам болката — казах. — Прибирам се. Ходом.

Той затича напред.

— На връщане ще те настигна.

А защо пък да не възприемам нещата откъм хубавата им страна? Поне нямаше да се тревожа от мисълта, че закуската ще се залепи направо върху бедрата ми. А и повръщането е толкова привлекателно в сексуално отношение, че в близко бъдеще нямаше да имам причини да се тревожа, че Рейнджъра може да ме пожелае.

Намирах се на една пряка от булевард „Хамилтън“, в квартал от малки еднофамилни къщи. Движението по „Хамилтън“ се оживяваше, но там, където се намирах, основната човешка дейност се развиваше в кухните. Лампите бяха запалени и хората приготвяха кафе и закуски. Бе съботен ден, но Трентън не спеше. Трябваше да се закарат децата на футбол, да се дадат дрехи на химическо чистене, да се измият колите. А и не след дълго щеше да отвори пазарът, на който фермерите щяха да продават пресни зеленчуци и яйца, домашна храна и луканки.

В мрачното небе слънцето едва се забелязваше, а от допира на вятъра със запотените ми дрехи ми стана студено. Намирах се на три преки от жилището си и започнах да планирам деня. Щях да обиколя района около търговския център и да разпитам хората, като им покажа снимката на Фред. Щях да се прибера у дома навреме, за да успея да се вмъкна в тясната черна рокля. През цялото време щеше да ми се наложи да следя Бънчи.

Чух стъпките на тичащ човек зад себе си. „Рейнджъра“ — помислих си. Реших да не му позволя да ме убеди да се прибера у дома тичешком.

— Здравей, Стефани — каза човекът.

Краката ми омекнаха. Беше Рамирес. Беше по анцуг и спортни обувки, но не бе изпотен. Нито пък дишаше тежко. Усмивваше се и подскачаше около мен, като нанасяше боксови удари във въздуха и тичаше на място.

— Какво искаш? — попитах го.

— Шампиона иска да е твой приятел. Шампиона може да ти покаже много неща. Шампиона може да те отведе на места, където никога не си била.

Хем ми се искаше Рейнджъра да се появи и да ме спаси, хем ми се щеше въобще да не види Рамирес. Предполагах, че Рейнджъра щеше да реши моя проблем чрез смърт. Напълно бе възможно Рейнджъра редовно да убива хора. Само лоши хора, разбира се, така че можех ли да го упреквам за това? Независимо от всичко, не ми се

искаше да убива никого заради мен. Дори и Рамирес. Иначе, ако Рамирес умреше по време на сън или го прегазеше камион, това нямаше да ме разтревожи.

— Никъде няма да ходя с теб — казах. — И ако продължаваш да ми досаждаш, ще взема мерки да се сложи край на тази работа.

— Съдбата ти е да дойдеш при Шампиона — каза Рамирес. — Не можеш да избягаш от нея. Приятелката ти Лула дойде при мен. Попитай я дали не ѝ беше приятно, Стефани. Попитай я как се е чувствувала в компанията на Шампиона.

Пред очите ми се мерна образът на Лула, лежаща полугола и окървавена на моята пожарна площадка. Слава Богу, че вече бях повърнала, инак щях да го направя сега.

Тръгнах към къщи. С ненормален не се спори. Той продължи да подскача около мен още около половин пряка, след това тихо се засмя, сбогува се и се понесе тичешком към булевард „Хамилтън“.

Рейнджъра ме настигна едва при паркинга. Кожата му бе запотена и дишаше тежко. Бе тичал бързо и си личеше, че това му е доставило удоволствие.

— Добре ли си? — попита. — Страшно си бледа. Помислих си, че досега ще си се съвзела.

— Май си прав за шунката — отвърнах.

— Искаш ли утре пак да потичаме?

— Изглежда, не ставам за спортистка.

— Още ли търсиш работа?

Мислено стиснах палци. Много ми трябваха пари, обаче работата, която ми предлагаше Рейнджъра, при мен не даваше особени резултати. Все пак попитах:

— Този път какво имаш предвид?

Рейнджъра отключи колата си и извади голям жълт плик.

— Един НПС, за когото е платена голяма гаранция, се мотае из Трентън. Един от хората ми наблюдава къщата на приятелката му, а друг — неговия собствен апартамент. Майката на човека живее в Бърг. Не ми се вижда разумно да поставя денонощни наблюдатели пред жилището ѝ, обаче ти познаваш много хора в квартала и току-виж си намерила някой, който да даде информация. — Подаде ми плика. — Казва се Алфонс Рузик.

Познавах семейство Рузик. Живееха в другия край на квартала, на две врати от фурната на Кармайн, точно срещу католическото училище. В същия блок живееше Санди Полан, моя съученичка. Бе се омъжила за Робърт Скарфо и сега навярно се казваше Санди Скарфо, но продължавах да я възприемам като Санди Полан. Имаше три деца, последното от които приличаше повече на съседа ѝ, отколкото на Робърт Скарфо. Отворих плика. Съдържаха снимка на Алфонс Рузик, разрешение за задържането му, бланка на договор за възнаграждение и биографични данни.

— Добре — казах. — Дано да намеря някой, който да се съгласи да обади Алфонс.

Отворих стъклената входна врата, влязох във фоайето и набързо се огледах, за да се уверя, че Рамирес не ме дебне някъде. Качих се по стълбището и се почувствах спокойна едва когато стигнах своята площадка. Откъм вратата на госпожа Каруът се разнасяше уханието на бекон. В апартамента на господин Волески трещеше телевизорът. Нормално утро. Делово утро. Само дето междувременно бях повръщала и един психопат ме бе изплашил до смърт.

Отключих вратата и заварих Бънчи. Беше се излегал на дивана и четеше вестник.

— Трябва да престанеш да нахълтваш в апартамента ми. Невъзпитано е — казах.

— Нямаше да се чувствавам удобно, ако бях останал да те чакам на стълбищната площадка. И за теб не би било хубаво около дома ти да се въртят мъже. Хората могат да си помислят какво ли не.

— Ами тогава да се беше въртял около колата си на паркинга.

— Там е студено.

На вратата се почука. Надникнах през шпионката и видях господин Волески, съседа от отсрещната врата.

— Пак ли си ми взела вестника? — попита той.

Изтръгнах вестника от ръцете на Бънчи и го върнах на господин Волески.

— Хайде — казах на Бънчи. — Да те няма и довиждане.

— А ти днес какво ще правиш? Каж ми го просто за сведение.

— Ще се отбия в офиса, а след това ще пообиколя района около „Гранд Юниън“.

— В офиса, казваш? Може и аз да се отбия. Да не забравя: кажи на Лула, че ще ми плати, задето завчера те изтървах заради нея.

— Извади късмет, че ти се размина без електрошок.

Той остана седнал на дивана, с ръце в джобовете.

— Би ли ми казала какво знаеш за фотокопията на масата ти?

Дявол да го вземе, бях забравила да ги прибера.

— Нищо особено.

— Нищо особено? Та това са части от човешко тяло в чувал за боклук.

— Това интересно ли ти е?

— Не знам чие е тялото, ако това те интересува — каза Бънчи и отиде до масата. — Двадесет и четири пози. Изщракана е цялата ролка. На две от тях чувалът е завързан. Това ме накара да се позамисля. Отгоре на всичко снимките са съвсем скорошни.

— Това как го разбра?

— От вестниците, които са напъхани в чувала заедно с частите от тялото. Използвах лупата ти. Виждаш ли ей този, цветния? Бас държа, че това е рекламното приложение на „Кмарт“ за „Мегачудовището“. Познах го, защото момчето ми ме помъкна към търговския център веднага след като видя рекламата.

— Ти и дете ли имаш?

— Това трябва ли да те изненадва? Живее с бившата ми жена.

— Тази реклама кога излезе?

— Обадох се по телефона и проверих. Миналия четвъртък. В деня преди изчезването на Фред.

— Откъде имаш тези снимки? — попита Бънчи.

— Намерих ги в бюрото на Фред.

Бънчи поклати глава.

— Фред май се е напъхал в някакви много големи лайна.

След като Бънчи излезе, взех душ, а сетне облякох джинси и черен пуловер. Напъхах го в джинсите и сложих колан. После пъгнах снимката на Фред в чантата си и отново се заех с лъжедетективска работа.

Първо се отбих в офиса, за да прибера парите, които ми се полагаха за Бригс.

— Хей, момиче, отдавна те чакаме — засмя се Лула. — Чухме, че си съдрала Бригс от бой. Заслужил си го е, ама мисля, че щом ще

спукваме някого от бой, трябва да викаш и мен. И без това знаеше какъв мерак имах да понапляскам този малък разбойник.

— Така е — каза Кони. — Ти май имаш вкус към брутални действия.

— Нищо не съм му направила. Той падна по стълбището — казах.

Вини отвори вратата на кабинета си, подаде глава и викна:

— Колко пъти съм ти казвал да не удряш хората по лицето? Ще ги удряш по тялото, където следите не се виждат. Ще ги удряш по ташаците, по бъбреците...

— Той падна по стълбището! — повторих.

— Да де, ама ти го бутна, нали?

— Не!

— Това ми харесва — каза Вини. — Харесва ми, че лъжеш. Продължавай да отричаш. Това ми харесва. — След това се прибра в кабинета си и тресна вратата.

Дадох на Кони разписката за задържането на Бригс и тя ми написа чек.

— Ще ида да потърся свидетели — казах ѝ.

Лула бе стиснала портмонето си.

— Ще дойда с теб. За всеки случай. Току-виж онзи Бънчи реши пак да те проследи. Ще имам грижата да го озаптя.

Усмихнах се. Работата обещавахе да е интересна.

Първо отидохме в ателието за фотокопирни услуги на шосе 33. Там направихме фотоувеличение на снимката на Фред и я размножихме заедно с текст с молба за информация за него.

Оттам отидохме в паркинга на „Гранд Юниън“. Изпитах разочарование, когато не видях Бънчи. Паркирах по-близо до магазина и след това с Лула взехме фотокопията и слязохме от колата.

— Почакай — каза Лула. — Има разпродажба на „Кока-Кола“. Предлагат съвсем добра цена. Че май имат и доста хубаво месце в щанда за деликатеси. Колко е часът? Стана ли време за обяд? Ще имаш ли нещо против, ако понапазарувам малко продукти?

— Моля ти се, свърши си работата — казах ѝ и прикрепих с кабарчета едно от фотокопията на дъската за обяви до входа на магазина. После взех оригиналната снимка и започнах да разпитвам минувачите. През това време Лула се развихри пред щанда за хляб.

— Виждали ли сте този човек?

Отговаряха ми главно с „не“. По-рядко с: „Я, това е Фред Шуц“.

Никой не можа да си спомни да го е виждал в деня на изчезването му. Никой не го бе виждал и след това. Никого не го бе еня, че е изчезнал.

— Как върви работата? — попита Лула, когато излезе с пълната с продукти количка.

— Слабо. Не кълве.

— Ще оставя тези неща в колата, а после ще огледам видеомагазина в дъното.

— Разтоварвай се — казах й.

Показах снимката на Фред на още неколцина души и сетне реших, че е време за обедна почивка. Пребърках джобовете си и дъното на чантата си и открих достатъчно пари за закупуването на малка торбичка с питателни, измити и готови за консумация свежи моркови. За тези пари можех да си купя и голям шоколад. Отново изпитание.

Лула се върна от видеомагазина точно когато облизвах остатъка от шоколада от пръстите си.

— Я виж какво взех — каза Лула. — Бяха пуснали „Страхотни нощи“ с намаление. Не че много ми харесва, ама от време на време ми прави кеф да гледам как свършва.

— Сега ще взема снимката на Фред и ще започна да проверявам къща по къща. Искаш ли да ми помогнеш?

— Разбира се! Само ми дай едно от копията и ще видиш как ще се развихря.

Разделихме си квартала на две и се договорихме да работим до два часа. Аз приключих рано, с нулеви резултати. Една жена каза, че видяла Фред в компанията на Харисън Форд, но това не ми се стори правдоподобно. Друга пък зърнала призрака на Фред на телевизионния си екран. И това не ми се видя убедително.

Тъй като ми остана малко време за убиване, се върнах в „Гранд Юниън“, за да си купя чорапогащник за сватбата. Още във фоайето забелязах възрастна жена, вперила поглед във фотокопието на снимката на Фред, което бях забола на дъската за квартални обяви.

Купих чорапогащник и на излизане видях, че жената все още стърчи пред фотокопието.

— Виждали ли сте го някъде? — попитах.

— Вие Стефани Плъм ли сте?

— Да.

— Стори ми се, че ви познах. Виждала съм ви на снимка. Публикуваха я, когато вдигнахте във въздуха погребалното бюро.

— Познавате ли Фред?

— Разбира се, че го познавам. С Фред и Мейбъл членуваме в един и същи клуб на възрастни хора. Не знаех, че е изчезнал.

— Кога го видяхте за последен път?

— Точно това се опитвах да си спомня. Седях ей тук, на пейката пред „Гранд Юниън“, и чаках да дойде племенникът ми да ме прибере. Вече не шофирам. Видях Фред да излиза от ателието за химическо чистене.

— Това навярно е станало в петък.

— И аз така мисля. Точно така, в петък.

— Какво направи Фред, когато излезе от ателието?

— Отиде при колата си с дрехите. Останах с чувството, че ги сложи много внимателно на задната седалка, макар че от такова разстояние е трудно да се наблюдава.

— После какво стана?

— До Фред спря кола, от нея слезе човек и известно време разговаряха с Фред. После Фред се качи в колата с човека и тя потегли. Сигурна съм, че тогава видях Фред за последен път. Не съм съвсем сигурна обаче за деня. Ще трябва да питам племенника си.

Майната му.

— Познавахте ли човека, с когото разговаря Фред.

— Не. Останах обаче с чувството, че е негов добър познат. Разговаряха приятелски.

— Как изглеждаше?

— Божичко. Не мога да се сетя. Просто човек. Обикновен човек.

— Бял ли беше?

— Да. И висок колкото Фред. Беше с костюм.

— Какъв е цветът на косата му? Дълга ли беше, или късо подстригана?

— Не се постарях да го запомня. Просто убивах времето, докато дойде Карл. Предполагам, че косата му е била къса и може би

кестенява. Не си спомням, обаче ако имаше необичайна коса, щеше да ми направи впечатление.

— Бихте ли го разпознали, ако го видите отново? Например на снимка?

— Не съм сигурна. Беше доста далеч, нали ме разбирате, та не успях да разгледам лицето му.

— А колата? Помните ли какъв цвят беше?

Жената замълча за малко с погледа на човек, опитващ се да открие мисловен образ на колата.

— Не обърнах внимание. Спомням си само, че не беше бус или джип. Беше си обикновен автомобил.

— Останахте ли с чувството, че се карат?

— Не. Просто разговаряха. След това човекът заобиколи колата и седна зад кормилото. Фред седна до него, на предната седалка. После колата потегли.

Дадох ѝ визитната си картичка и си записах името, адреса и телефонния ѝ номер. Жената каза, че няма нищо против да ѝ задам още въпроси. И че ще ми се обади, ако види Фред.

Бях така развълнувана, че не забелязах застаналата на пет сантиметра от мен Лула.

— Леле! — извиках, когато се блъснах в нея.

— Не се стряскай де — каза Лула.

— Откри ли нещо? — попитах я.

— Нищо. Тук живеят само тъпаци. Никой нищо не знае.

— С хората от квартала и аз не извадих късмет. Пред супера обаче попаднах на жена, която е видяла как Фред се качва в колата на друг човек.

— Майтапиш ли се?

— Кълна ти се, че ти казвам самата истина. Името на жената е Айрин Тъли.

— И кой е този човек? И къде е сега дъртият Фред? — попита Лула.

Не знаех отговорите на тези въпроси. Ентусиазмът ми малко спадна, когато се сетих, че не съм научила нещо особено. Разполагах с още едно парче от пъзъла, обаче все още не знаех къде е Фред.

Докато вървахме към файърбърда на Лула, бях потънала в размисли. Погледнах колата и ми се стори някак странна. Сетих се

какво се е случило с нея точно в момента, когато Лула започна да пици.

— Детенцето ми! — завайка се Лула. — Чедото ми! Файърбърдът бе вдигнат на трупчета. Някой бе откраднал четирите колела.

— Същото като с Фред — каза Лула. — Божичко, в Бермудския триъгълник ли се намираме?

Надникнахме през прозореца. Покупките на Лула бяха оставени на предната седалка, а на задната се мъдреха две колела. Лула отвори багажника и откри там другите две.

— Какво става тук, по дяволите? — възкликна тя.

До нас спря стар кафяв додж. Бънчи.

Кой можеше да отваря врати без помощта на ключове? Кой имаше да си го връща на Лула? Кой се бе завърнал на местопрестъплението?

— Не е зле — казах на Бънчи. — Наистина, чувството ти за хумор е малко садистично, но не е зле.

Той се усмихна и погледна колата.

— Какво става, дами? Да не би да имате някакъв проблем?

— Някой е свалил колелата на файърбърда ми — каза Лула с тона на откривател. — Имаш ли представа кой е могъл да направи тази идиотщина?

— Да не би да са хулигани?

— Хулигани, друг път.

— Е, налага ми се да ви оставя — каза Бънчи, ухилен до уши. — До скоро виждане.

Лула извади от чантата си малко оръдие, насочи го към Бънчи и викна:

— Маmicата ти ще разплача, осрана маймуно!

Усмивката от лицето на Бънчи изчезна за нула време и гумите на колата му изскърцаха, когато се измъкна като светкавица от паркинга.

— Слава Богу, че членувам в автоклуб — каза Лула.

Час по-късно бях отново в буика си. Не разполагах с много време, обаче реших да се отбия до Мейбъл.

Насмалко щях да задмина къщата ѝ, понеже понтиака комби модел 1987 година го нямаше пред тротоара. На неговото място бе паркиран чисто нов сребристосив „Нисан Сентра“.

— Къде е комбито? — попитах Мейбъл, когато тя се появи на вратата.

— Разкарах го — каза тя. — Никога не ми е доставяло удоволствие да карам онази огромна стара гемия. — Погледна новата си кола и се усмихна. — Какво ще кажеш? Не е ли страхотна?

— Права си, страхотна е — отвърнах. — Днес попаднах на една жена, която май е видяла Фред.

— Боже мой! — рече Мейбъл. — Само не ми казвай, че си го открила.

Примигнах от удивление, защото от тона ѝ не пролича новината да я е зарадвала.

— Не съм.

Тя сложи ръка на сърцето си.

— Слава Богу. Не искам да ме разбереш зле, обаче току-що купих тази кола. Не ми се вярва Фред да прояви разбиране към покупката ми.

Окей. Вече разбрах къде стои Фред в нейната класация. По-долу от един „Нисан Сентра“.

— Както и да е. Тази жена ми каза, че май е видяла Фред в деня, когато изчезнал. Сторило ѝ се, че разговаря с човек, облечен с костюм. Имаш ли представа кой може да е бил?

— Не. А ти?

Въпрос номер две.

— Много е важно да разбере всичко за нещата, с които се е занимавал Фред в деня, преди да изчезне.

— Ден като ден, нищо особено — каза Мейбъл. — Сутринта не прави нищо. Мота се из къщи. После обядвахме, а след това отиде в магазина.

— В „Гранд Юниън“?

— Да. И отсъства само час. Не ни трябваха много неща. После работи в двора. Почисти последните листа. И толкоз. Друго не е правил.

— През нощта излиза ли?

— Не... Почакай. Да, излиза. Изнесе листата. Ако са ти се събрали много чували с листа, трябва да плащаш допълнително на компанията. Когато Фред превишаваше броя на чувалите, за които бе платил, изчакваше да се стъмни и след това оставяше един или два

чувала при боклука на Джовикини. Казваше, че това е съвсем справедливо, тъй като Джовикини винаги го лъже в сметките.

— В колко часа излезе Фред в петък сутринта?

— Рано. Някъде около осем. Когато се върна, се оплака, че му се наложило да чака, докато „Ар Джи Си“ започнат работа.

— А кога точно се върна?

— Точно не си спомням. Може би някъде към единадесет. Така или иначе, за обяд вече си бе вкъщи.

— Че много време е отсъствал. Много време е изгубил за едно обикновено оплакване в „Ар Джи Си“.

— Не се бях замисляла за това, но май си права. През това време явно не беше бил при Уини, тъй като бе ходил при нея следобеда.

Така или иначе бях в квартала, така че реших да се отбия при семейство Рузик. Хлебарницата се намираше на самия ъгъл, а останалите къщи на улицата бяха близнаци. Домът на семейство Рузик се намираше в къща от жълти тухли с козирка и с преден двор, широк метър. Прозорците на госпожа Рузик винаги бяха измити, а дворът — пометен. Пред къщата нямаше коли. Задният двор бе дълъг и тесен и водеше към алея, широка колкото единично улично платно. Къщите близнаци бяха разделени от двойни алеи за паркиране, които завършваха с единични гаражи.

Позамислих си дали да не си поговоря с госпожа Рузик, но се отказах. Бе устата жена, която при всякакви обстоятелства защитаваше калпавите си синове. Вместо това се отбих до Санди Полан.

— Привет, Стефани — каза Санди, когато отвори вратата. — Отдавна не сме се виждали. Какво има?

— Трябва ми информация.

— Ще се опитам да позная каква. Интересува те Алфонс Рузик.

— Виждала ли си го?

— Не съм, но скоро ще се появи. Никога не пропуска в събота да вечеря при мамчето си. Страхотен неудачник е.

— Би ли ми направила една услуга — да издебнеш кога е тук? И аз бих могла да свърша тази работа, но трябва да ходя на сватба.

— Боже мой! Това да не е сватбата на Джули Морели? Значи това, което казват за теб и Джо, е вярно.

— Какво казват за мен и Джо?

— Че сте живеели заедно.

— Апартаментът ми изгоря, така че за известно време наех една стая при него.

На лицето на Санди се изписа разочарование.

— Какво искаш да кажеш? Че не си спала с него?

— Да съм спала? Всъщност да, май спях с него.

— Божичко! Знаех си! Знаех си! Я ми кажи бива ли го? Страхотен ли е? Как му е... нали ме разбираш... оная работа? Да няма някаква малка пишка? Божичко, само не ми казвай, че пишката му е малка!

Погледнах си часовника.

— Не искам да закъснявам. Време е да...

— Моля ти се, кажи ми, иначе ще умра! — извика Санди. — Толкова му бях навита в колежа! Всички му бяха навити! Ако ми кажеш, на никого няма да разкажа, кълна ти се.

— Добре. Пишката му не е малка.

Санди застина в очакване.

— Ами това е.

— А той зарязва ли те? Открай време имаше вид на мъж, който обича да зарязва жените.

— Не е. Не ме е зарязвал. — Дадох ѝ визитната си картичка. — Много те моля, ако забележиш Алфонс, обади ми се. Първо ме потърси на мобифона, а ако не отговоря, на пейджъра.

ГЛАВА 8

Вече бях ужасно закъсняла, така че отворих запъхтяно входната врата, отидох бързо до пощенските кутии в другия край на фойето, завъртях шифъра на моята и взех пощата. Сметка за телефона, всякакъв рекламен боклук и плик от „Рейнджмън Ентърпрайзис“. Любопитството надделя над желанието ми да съм точна, така че отворих плика веднага. „Рейнджмън Ентърпрайзис“ е Рикардо Карлос Маносо. По-известен като Рейнджъра. В бизнеса популярен като Рейнджмън.

Бе чек от счетоводителката, с който се заплащаше трудът ми за изпълнението на двете задачи, в които се провалих. За миг се почувствувах гузна, но това не продължи дълго. Точно сега нямах време да се чувствам виновна.

Отидох на бегом до горния етаж и взех един душ за нула време. Сетне се заех с външността си. Косата ми трябваше да изглежда мека и вълниста. Ноктите ми се нуждаеха от лак, подобен на естествен скреж, а на миглите ми им трябваше подсилване. Облякох тясната черна рокля, застанах пред огледалото и реших, че изглеждам страхотно.

Прехвърлих няколко неща в малка чантичка от черни мъниста, сложих си две обици от продълговати изкуствени диаманти и нахлузих на пръста си пръстена, който вървеше с тях, също от изкуствен диамант.

Апартаментът ми е разположен откъм паркинга, а прозорецът на спалнята ми гледа към старомодна пожарна стълба. В по-модерните сгради вместо пожарни стълби има балкони. Там обаче наемите са с двадесет и пет долара месечно повече, така че нямам нищо против пожарната стълба.

Единственият проблем с тази стълба е, че хората могат не само да слизат, но и да се качват по нея. Сега, след като пуснаха Рамирес на свобода, започнах да проверявам по четиринадесет пъти на ден дали прозорецът на спалнята ми е затворен. А когато излизам, не само

затварям прозореца, но и дърпам пердето, за да мога веднага при влизане в стаята да забележа дали някой не е разбил стъклото.

Отидох до кухнята, за да си взема довиждане с Рекс. Оставих му зърно грах и му казах да не се тревожи, ако закъснея. Той ме погледна за миг и след това отнесе граховото зърно в консервената си кутия.

— Не ме гледай така! — казах му. — Няма да спя с него!

След това отново огледах дрехите си. Разголен врат и примамливо къса пола. Кого заблуждавах? Морели нямаше да изгуби никакво време, за да ме освободи от тези дрехи. Щяхме да извадим късмет, ако въобще ни останеше време да отидем на сватбата. Това ли исках в действителност? Дявол да го вземе, не знаех какво всъщност исках.

Върнах се в спалнята, с два ритника се освободих от обувките с високи токове и се измъкнах от черната рокля. След това пробвах последователно костюм с мек цвят, червена плетена рокля, коктейлна рокля с цвят на кайсия и сив копринен костюм. Сетне се порових още малко в гардероба си и открих подходящо облекло. Дълга рокля с меки цветове, с щамповани по нея рози и не прилепваща. Е, не бе така възбуждаща като прилепналите черни дрехи, но пак бе сексапилна, макар и по един старовремски романтичен начин. Смених чорапогащника, свалих обиците, навлякох роклята, пъхнах краката си в обувки с ниски токове и прехвърлих съдържанието на черната чантичка в друга.

Тъкмо бях закопчала последното копче на роклята, когато се позвъни. Сграбчих един пуловер и се устремих към вратата. Отворих я и не видях никого.

— Погледни надолу.

Беше Ранди Бригс.

— Ти защо не си в затвора?

— Защото ме пуснаха под гаранция — каза той. — За втори път. Благодарение на теб сега съм бездомен.

— Пак ли ще ми излизаш с някакви номера?

— Ти разби вратата ми и докато бях в затвора, са ми обрели апартамента. Влезли и отнесли всичко, което може да се отнесе, а след това запалили дивана. Сега, докато го ремонтират, няма къде да живея. Когато братовчед ти ми оформи гаранцията, каза, че трябва да разполагам с адрес. Ето ме тук.

— Вини ли те изпрати при мен?

— Да. Не си ли го заслужаваш? Няма ли да ми помогнеш? Много съм натоварен.

Подадох глава от вратата. До стената Бригс бе подпрял два големи куфара.

— Няма да живееш тук! — казах му. — Трябва да си ненормален, за да допуснеш дори за миг, че ще ти позволя да живееш тук.

— Виж, малката, това и аз не го желая. И повярвай ми, ще се махна оттук при първа възможност. — След това профуча покрай мен с единия куфар. — Къде е спалнята ми?

— Ти нямаш спалня тук — казах му. — В този апартамент има само една спалня и тя е моя.

— Боже... Я ми кажи кога си се чукала за последен път? Трябва да се поразтовариш малко. — Междувременно хвана и втория куфар.

— Стоп! — казах и блокирах вратата. — Няма да живееш тук. Няма да те пусна даже и за миг тук.

— Според договора за освобождаване под гаранция трябва да ме пуснеш. Обади се на оня тип с муцуна като на плъх, братовчед ти, и го попитай дали не е така. Какво, пак ли искаш да наруша договора? Пак ли искаш да ти се налага да ме ловиш?

Не се отместих.

— Виж какво, ще остана при теб само няколко дни. Докато сложат нов мокет и нова врата. Отгоре на всичко, чака ме много работа и има опасност заради теб да не я предам в срок.

— Нямам абсолютно никакво желание да споря с теб. Тъкмо излизах и е изключено да те оставя сам в апартамента си.

Той наведе глава и се промуши покрай мен.

— Хич не се тревожи. Нямам никакво желание да ти крада сребърните прибори. Трябва ми само работно място. — Той отвори единия куфар, измъкна портативен компютър и го сложи на малката масичка.

Дявол да го вземе!

Намерих Вини у тях и викнах:

— Какво си казал на Бригс?

— Трябваше да го настаня някъде, та реших, че ако го изпратя при теб, ще ти е по-лесно да не го изпущаш от око.

— Ти с всичкия си ли си?

— Човекът ще остане у вас само няколко дни, докато му оправят вратата. За твоє сведение, тази врата ми създаде доста неприятности. Ти буквално си я разрушила.

— Няма да ставам бавачка на непесета.

— Той е съвсем безобиден дребосък. Освен това ме заплаши с граждански иск. И ако рече да упорства, работата ще стане дебела. Особено за теб. Ти буквално си го потрошила от бой. Виж какво, много съм зает. Гледай там да го поуспокоиш. — И затвори телефона.

Бригс вече се бе настанил на дивана и се занимаваше с компютъра. Бе много забавен с тези свои малки крачета. Приличаше на голяма смешна кукла с наранено лице. Върху разбития му нос имаше лепенка, а едното му око бе почерняло. Не ми се вярваше да успее да ме осъди за телесни повреди, но не ми се щеше да проверявам.

— Пристигаш в много неудобно време — казах му. — Имам среща с приятел.

— Чудесно. Навярно това е велико събитие в твоя живот. Между нас казано, роклята ти хич не я бива.

— На мен пък много си ми харесва. Романтична е.

— Мъжете не харесват романтичните дрехи, момиче. Мъжете обичат сексапилните дрехи. Да са къси и прилепнали. Нещо, по което да ти направи удоволствие да плъзнеш ръка. Не твърдя, че аз разсъждавам така. Казвам ти само какво предпочитат мъжете.

Чух да се отваря вратата на асансьора. Трябваше да е Морели. Взех си пуловера и чантата и се затичах към вратата.

— Не пипай нищо — казах на Бригс. — Като се върна, ще направя оглед на апартамента, и държа да го заваря точно такъв, какъвто го оставих.

— Аз си лягам рано, така че гледай да не вдигаш много шум, ако закъснееш. Като ти гледам дрехите, едва ли ще прекараш нощта при приятеля си.

Посрещнах Морели в антрето.

— Да... — огледа ме Морели. — Изглеждаш красиво, но очаквах нещо по-друго.

Не можех да кажа същото за него. Изглеждаше точно така, както очаквах. Бе прелъстителен. Тъмносив копринен габардинен костюм с калифорнийска кройка. Френско синя риза. Вратовръзка с убити цветове. Черни италиански мокасини.

— Защо? Ти какво очакваше?

— Очаквах по-високи токове, по-къса пола, по-разголени гърди. Проклетият Бригс бе познал.

— Бях си приготвила други дрехи, обаче на тях отиваше само една малка чантичка, която не можеше да побере мобифона и пейджъра ми.

— Отиваме на сватба. Там не ти трябват мобифон и пейджър — каза Морели.

— Самият ти имаш пейджър, защипан за колана.

— Защото съм дежурен. Наближава завършекът на акция, който не искам да пропусна. Работя в екип с две момчета от данъчната служба, пред които изглеждам като бойскаут.

— Мръсна работа ли е?

— По-скоро смахната.

— Аз пък днес извадих късмет с дядо Фред. Открих една жена, която го е видяла да разговаря с човек с костюм. След това двамата се качили в колата на човека и отпътували.

— Добре ще е да съобщиш това на Арни Мот — каза Морели. — Едва ли ще искаш да те обвинят в укриване на информация за възможно отвлечане и убийство.

Малкият паркинг на църквата „Възнесение Христово“ вече бе препълнен. Морели паркира на пряка и половина от черквата и каза с въздишка:

— Защо ли ми трябваше да обещавам, че ще дойда? Можех да се оправдая със служебна заетост.

— Защо? Сватбите разведряват.

— Сватбите направо те изцеждат.

— Защо не обичаш сватбите?

— Защото ми се налага да разговарям с роднините си.

— Добре. Тук си прав. От какво друго се боиш?

— Цяла година не съм стъпвал в църквата. Кюрето ще ме изпрати направо в пъкъла.

— Там може би ще срещнеш Фред. И той май много не ходеше на църква.

— Отгоре на всичко трябва да обличам костюм и вратовръзка. Досущ като чичо си Мани.

Чичо му Мани се занимаваше със строителен надзор. Надзорът му се изразяваше в това, че имаше грижата на обектите да няма необясними пожари по време на строежа.

— Съвсем не приличаш на чичо си Мани — казах. — Изглеждаш много секси. — Докоснах крака му. — Костюмът ти е чудесен.

Очите му се навлажниха.

— Наистина ли мислиш така? Защо пък не зарежем тази сватба. Ще се явим чак на бракосъчетанието.

— Дотогава има цял час. Как ще го запълним?

Той протегна ръка към седалката ми и започна да навива една от къдриците ми около пръста си.

— Не! — казах, като се постарях реакцията ми да изглежда искрена.

— Защо да не го направим в джипа? Никога не сме го правили в джип.

Морели караше джип „Тойота“ 4x4. Бе красив, но не можеше да замени креват. Отгоре на всичко щях да си разваля прическата. Да не говорим, че се боях да не би Бънчи да ни наблюдава отнякъде.

— По-добре не — отвърнах.

Той доближи устни до ухото ми и ми каза някои от нещата, които би искал да направи с мен. През стомаха ми премина гореща вълна. Да не би пък да не бе по-добре да размисля? Всички тези неща много ми харесваха. Наистина много.

Автомобил, дълъг цял километър, паркира зад нас.

— Дявол да го вземе, това са чичо Доминик и леля Роза — каза Морели.

— Не знаех, че имаш чичо с такова име.

— Той е от щата Ню Йорк. Занимава се с търговия на дребно — каза Морели, докато отваряше вратата. — По-добре не го разпитвай как върви бизнесът.

Леля Роза вече бе слезла от колата и тичаше към нас.

— Та това е малкият Джо! — изписка тя. — Дай да ти се порадвам! Виж, Доминик, това е малкият Джо!

Доминик се приближи с бавни крачки и кимна на Джо.

— Отдавна не сме се виждали.

Джо ме представи.

— Чух, че си имаш приятелка — каза Роза на Джо, докато ме разглеждаше. — Време ти е да се задомиш. Да зарадваш майка си с още внучета.

— И това ще стане някой ден — каза Джо.

— Джо, няма да ставаш по-млад. Още малко и може да стане късно за това.

— За един Морели никога не е късно — отвърна Джо.

Доминик се престори, че се кани да плесне Джо.

— Голям умник си.

В квартал Бърг не са много местата, достатъчно големи, за да поберат италианска сватба. За сватбата на Джули Морели бе ангажиран задният салон на „Анджио“. Там можеха да се съберат двеста и петдесет души. Бе почти пълен, когато пристигнахме с Джо.

— А твоята сватба кога ще бъде? — Въпросът бе зададен на Джо от леля му Лорета, широко усмихната и със закачка с погледа. Заплаши го шеговито с пръст. — Кога ще превърнеш това клето създание в почтена жена? Майра, ела тук. Джо е тук с приятелката си.

— Роклята ви е много красива — каза Майра, докато ме оглеждаше. — Толкова е приятно в наше време да срещнеш скромна млада жена.

Прекрасно. Цял живот бях мечтала да бъда скромна млада жена.

— Донеси ми някакво питие — казах на Джо. — Желателно с цианкалий.

Зърнах Тери Гилмън. Съвсем не бе скромно облечена. Роклята ѝ бе златиста, къса и прилепнала. Къде ли бе успяла да скрие пистолета си? Обърна се към нас, погледна Джо и му изпрати въздушна целувка.

Джо реагира със сдържана усмивка и кимане. Ако бе реагирал с нещо повече, щях да го намушкам с някой от ножовете за мазане на масло.

— Какво прави тук Тери? — попитах го.

— Братовчедка е на младоженеца.

Тълпата някак си затихна. За миг настъпи пълно мълчание, а сетне разговорите се възобновиха. Като тих шепот, който след малко премина в бучене.

— Защо притихнаха? — попитах Джо.

— Защото пристигна баба Бела. Смълчаването на гостите бе нейна заслуга.

Погледнах към вратата и я видях. Да, тя бе там. Бела, бабата на Джо. Бе дребна жена с бяла коса и пронизващ ястребов поглед. Беше облечена в черно и повече ѝ отиваше да е в Сицилия, да дои кози и да превръща живота на снахите си в ад. Според някои Бела бе магьосница. Според други изкуфяла. И вторите обаче се бояха да предизвикат гнева ѝ.

Бела сканира салона с поглед и ме забеляза.

— Ей ти — посочи ме тя с костеливия си пръст. — Ела тук.

— Боже мой! — пошепнах на Джо. — Сега какво да правя?

— Просто не ѝ позволявай да остане с усещането, че се боиш от нея, и всичко ще е наред — каза Джо и ме поведе през тълпата, като притискаше ръка на гърба ми.

— Тази си я спомням — каза Бела на Джо. — Това е жената, с която сега спиш.

— Ами всъщност... — започнах аз.

Джо ме целуна по врата.

— Старая се.

— Виждам бебета — каза Бела. — Ще ми родиш нови правнучета. Тези неща ги знам. Мога да те урочасам. — Потупа ме по корема. — За тази нощ си готова. Тази нощ е подходяща.

Обърнах поглед към Джо.

— Не се безпокой — каза той. — Защитен съм от уроки. Освен това уроки няма.

— Няма ли? — каза Бела. — Урочах Рей Барколовски и всичките му зъби изпадаха.

Джо погледна ухилено баба си.

— Рей Барколовски страдаше от пародонтоза.

Бела поклати глава и каза:

— Днешните млади в нищо не вярват. — Хвана ме за ръката и ме помъкна със себе си. — Ела с мен. Трябва да ти представя семейството.

Отново се обърнах към Джо.

— Помогни ми!

— Пълнолетна си — отвърна Джо. — Много се нуждая от едно питие. От едно голямо питие.

— Това е Луис, братовчед на Джо — каза баба Бела. — Луис слага рога на жена си.

Луис приличаше на тридесетгодишен бухнал бял хляб. Мек и закръглен. В момента се тъпчеше с хапки. До него бе застанала дребна жена с матова кожа. От начина, по който го гледаше, останах с чувството, че са женени.

— Я, баба Бела! — успя да изкрюка той с уста, пълна с кюфтенца от раци. — Никога не бих...

— Млъкни — каза му бабата. — Не се опитвай да ме лъжеш, че ще те урочасам.

Луис се опита да преглътне и се хвана за гърлото. Лицето му първо почервения, а после придоби лилав цвят. Започна да маха с ръце.

— Задави се! — казах.

Баба Бела докосна окото си с пръст и се усмихна като злата вещица от „Вълшебника от Оз“.

Ударих силно Луис с юмрук между плешките и кюфтенцето изскочи от устата му.

— Ако още веднъж изневериш на жена си, следващия път ще те убия — каза му баба Бела. После се обърна към мен.

— За мъжете от рода Морели трябва да знаеш едно: нищо не трябва да им се разминава безнаказано.

Дойде Джо, подаде ми чаша и попита:

— Как е?

— Всичко е наред. Баба Бела урочаса Луис. — Отпих една глътка. — Това шампанско ли е?

— Да. Не можах да ти намеря цианкалий.

Към осем вечерта келнерките започнаха да разтребват масите, оркестърът продължи да свири, а италианските дами останаха да танцуват сами на дансинга. Между масите тичаха пищящи и смеещи се деца. Повечето гости се бяха преместили до бара. Мъжете от рода Морели пушеха пури и разговаряха.

Джо Морели, пренебрегнал ритуала с пурите, се беше изтегнал в едно кресло и изучаваше с поглед копчетата на роклята ми.

— Сега бихме могли да се измъкнем, без никой да забележи.

— Ще ни забележи баба ти Бела. Не е престанала да гледа насам. Току-виж решила пак да урочаса някого.

— Аз съм любимият ѝ внук, така че за мен не съществува такава опасност — каза Морели.

— Значи не те е страх от нея?

— Страх ме е само от теб — каза Морели. — Искаш ли да танцуваме?

— Та ти танцуваш ли?

— Когато е необходимо — да.

Бе седнал близо до мен и коленете ни се докосваха. Приведе се, пое ръката ми и целуна дланта ми. Почувствах как всичките ми кости се размекват и започват да се втечняват.

Дочу се тракането на остри като ножове токчета и с периферното си зрение забелязах нещо златисто.

— Преча ли на някого? — попита Тери Гилмън с усмивка от лъскаво червило и хищни и съвършени бели зъби.

— Привет, Тери — каза Джо. — Какво има?

— Франки Русо буйства в мъжката тоалетна. Жена му си била хапнала картофена салата от вилицата на Хектор Сантяго.

— И какво искаш? Да поговоря с него?

— Или да поговориш, или да го застреляш. Тук само ти имаш законно право на това. Страхотна дандания е вдигнал.

Морели целуна още веднъж ръката ми и каза:

— Почакай ме тук.

Тръгнаха заедно и за миг се усъмних, че отиват именно в мъжката тоалетна. „Не бъди глупава — рекох си. — Джо вече не е такъв.“

Минаха пет минути и усетих, че започва да ми се повишава кръвното. Започнах даже да чувам странни звуци, идващи отдалеч. След миг внезапно осъзнах, че звукът идва съвсем отблизо. Звънеше мобифонът в чантата ми.

Обаждаше се Санди.

— Тук е! — каза тя бързо. — Изведох кучето, надникнах в прозореца на семейство Рузик и го видях! Седеше и гледаше телевизия. Лесно го забелязах, защото лампите бяха запалени, а госпожа Рузик никога не спуска щорите.

Благодарих ѝ и набрах номера на Рейнджъра. Никой не отговори, така че оставих съобщение. Позвъних и на телефона в автомобила и на мобифона. И там нямаше отговор. Потърсих го на пейджъра и оставих номера на мобифона си. Барабаних с пръсти по масата цели пет минути, докато чаках отговор. Никой не се обади. И Джо не се появи. Имах чувството, че косата ми започва да дими.

Домът на Рузик се намираше само на три преки. Искях да се заема веднага с работа, но не ми се щеше да оставя Джо с впечатлението, че съм го зарязала. „Няма проблеми — рекох си, — просто трябва да го потърся. Той е в мъжката тоалетна.“ Само дето го нямаше в мъжката тоалетна. В мъжката тоалетна нямаше никого. Попитах няколко души дали могат да ми помогнат да намеря Джо. Не можеха. Никой не знаеше къде мога да намеря Джо. И Рейнджъра не се обаждаше.

От ушите ми започна да излиза пара. Ако това продължеше, дали нямаше да засвистя като чайник? Тази гледка нямаше ли да бъде смущаваща?

Добре, ще му оставя бележка. Имах химикалка, но не и хартия, така че използвах една салфетка. „Веднага се връщам — написах. — Трябва да намеря един НПС, търсен от Рейнджъра.“ Оставих салфетката до чашата на Джо и излязох.

Изминах трите преки почти на бегом и се озовах при къщата на Рузик. Точно така, Алфонс си бе там, голям и съвсем реален, и гледаше телевизия. Виждаше се съвсем ясно през стъклото на прозореца на хола. Никой никога не бе отправял към Алфонс обвинението, че е много умен. Вероятно това можеше да се каже и за мен, тъй като бях съобразила да си взема чантичката, но бях забравила пуловера и мобифона си в ресторанта. Сега, застанала неподвижно, започнах да изстивам. „Няма проблеми — рекох си. — Ще се върна в ресторанта, ще си прибера нещата и ще дойда пак.“

Този план не изглеждаше лош. Уви, точно в този момент Алфонс стана, почеса се по корема, стегна панталоните си и излезе от стаята. Дявол да го вземе. А сега какво да правя?

Бях на улицата точно срещу дома на семейство Рузик, сгъшена между две паркирани коли. Имах чудесен обзор към хола и лицевата част на къщата, но не виждах нищо друго. Тъкмо размишлявах върху този проблем, когато чух как се отвори задната врата. Майната му! Тръгваше си. Навярно бе паркирал колата си в улицата зад къщата.

Затичах се по улицата и се скрих в сенките встрани от къщата. Видях как масивният силует на Алфонс Рузик се придвижва към улицата, с торба в ръка. Бе обвинен във въоръжен грабеж и опит да използва смъртоносно оръжие. Бе на четиридесет и шест години и тежеше деветдесет и пет килограма, като основната част от тях се

падаха на търбуха му. Имаше островърха малка глава и мозък, който ѝ съответствуваше по размери. И сега си отиваше. Дяволите да вземат Рейнджъра! Защо не идваше?

Алфонс бе пресякъл половината двор, когато изкрещях. Нямах оръжие. Нямах и белезници. Нямах нищо, но така или иначе изкрещях. Друго просто не ми дойде наум.

— Стой! — извиках. — Служба за задържане на укриващи се! Лягай на земята!

Алфонс дори не се и обърна. Просто хукна напред. Предпочете да прекоси дворовете, отколкото да тича по алеята. Тичаше с все сили, макар и да не можеше да набере особена скорост поради дебелия си задник и бирения си търбух, без да изпуска торбата, която държеше в дясната ръка. Разляяха се кучета, светнаха лампи и всички хора от квартала започнаха да отварят задните си врати.

— Извикайте полиция! — продължих да крещя, докато търчах подир Алфонс. Полата ми се бе увила около врата. — Пожар, пожар! Помощ, помощ!

Тъкмо го бях приближила на една ръка разстояние, когато той се извърна и ме удари с торбата. От удара тя се пръсна, а аз паднах на земята. Паднах по гръб, цялата посипана с боклук. Алфонс въобще не бе мислил да бяга. Просто бе излязъл да изхвърли боклука на майка си.

Успях да се изправа и отново затичах след Алфонс, който търчеше към къщата на майка си. И изведнъж извади от джоба си ключове и ги насочи към един форд, паркиран на ъгъла. Алармената система зачурулика.

— Стой! — изкрещях. — Арестуван си! Стой или ще стрелям!

Това бе много тъпо, защото нямах пистолет. А и да имах, в никакъв случай нямаше да го застрелям. Алфонс се извърна през рамо и това движение се оказа достатъчно, за да наруши координацията му и да се препъне. Блъснах се в желатиновото му тяло.

И двамата тупнахме на тротоара и се вкопчих в него с все сили. Алфонс се опитваше да се изправи, а аз да не му позволя да го направи. В далечината завиха сирени, чуха се виковете на хора, затичали се към нас. Мислех си, че просто трябва да успея да го задържа достатъчно време, за да изчакам идването на помощ. Той успя да се изправи на колене, а аз бях стиснала ризата му. Отпъждаше ме с ръце, сякаш бях, вредно насекомо.

— Тъпа путка — каза ми. — Та ти нямаш пистолет!

Обиждали са ме как ли не. Думата, която използва, не бе от любимите ми. Дръпнах го за ръкава и го изритах по краката. Той първо сякаш увисна във въздуха за част от секундата, а после тежко падна. Чу се глух тътен, който разтърси земята с около 6.7 по скалата на Рихтер.

— Ще те утрепя — каза той, потен и запъхтян, и се опита да се намести върху мен и да ме стисне за шията. — Мамицата ти мръсна, ще те утрепя.

Успях да се извъртя и го захапах с все сили по рамото.

— Лелее! — изпищя той. — Мръсна кучка! Ти вампир ли си ма?

Продължихме да се боричкаме, както ми се стори, цели часове, вкопчени в мъртва хватка. Той се опитваше да ме убие, а аз просто се бях впила в него като кърлеж в куче. Въобще не се замислих къде сме и в какво състояние е роклята ми. Страх ме беше, че ако го пусна, може да ме пребие до смърт. Тъкмо се бях почувствала напълно изтощена и започнах да мисля, че настъпва краят ми, когато някой ни заля с кофа леденостудена вода.

И двамата веднага прекратихме схватката и се отпуснахме по гръб, целите мокри.

— Какво има? — попитах. — Какво става? — Примигах няколко пъти и видях, че около нас има много хора. Морели и Рейнджъра, двама униформени полицаи и съседите от квартала. Плюс госпожа Рузик, с голяма празна тенджерка в ръце.

— Това няма грешка — каза госпожа Рузик. — Този номер обикновено го правят на котките. В този квартал има прекалено много котки.

Рейнджъра ми се ухили и каза:

— Честито, тигрице!

Изправих се и се огледах. Нямах счупени кости. По тялото ми нямаше дупки от куршуми. Нито пък рани от нож. Маникюрът ми бе свършен. От косата и роклята ми се стичаше вода. Гърдите ми бяха покрити с нещо, наподобяващо зеленчукова супа.

Морели и Рейнджъра бяха вперили поглед в гърдите ми и в мократа рокля, плътно прилепнала по тялото ми. Хилеха се.

— Да де, имам гърди — отсякох. — Стига сте се хилили.

Морели ми подаде сакото си и попита:

— Каква е тази зеленчукова супа по роклята ти?

— Той ме удари с торба с боклук.

Морели и Рейнджъра отново се ухилиха.

— По-добре си мълчете — каза им. — И ако ви е мил животът, престанете да се хилите.

— Е, аз си тръгвам — каза Рейнджъра, като се ухили още по-широко. — Време е да разходя кучето.

— Представлението свърши — каза Морели на съседите.

Тук бе и Санди Полан. Тя огледа още веднъж Джо от глава до пети, изкикоти се и си тръгна.

— Каква беше тази история? — попита Джо.

Погледнах го сърдито и казах:

— Опитай да се сетиш.

Когато стигнахме до джипа, му върнах сакото и си облякох пуловера. После попитах:

— Само от любопитство искам да разбера: колко време остана да гледаш как се боря с Рузик?

— Не много. Минута или две.

— А Рейнджъра?

— И той толкова.

— Можеше да се намесите и да ми помогнете.

— Опитахме се, но не успяхме да те хванем както трябва, защото през цялото време се търкаляхте. Освен това се виждаше, че и сама можеш да се справиш.

— Ти откъде разбра къде съм?

— Разговарях с Рейнджъра. Той позвъни на мобифона ти.

Огледах още веднъж роклята си. Очевидно вече за нищо не ставаше. Добре че не бях облекла тесните черни дрехи.

— А ти къде беше? Потърсих те в мъжката тоалетна, но там нямаше никого.

— Наложих се да изведа Франки на свеж въздух — каза Морели, спря на светофара и ме погледна. — Ти с какъв акъл отиде да ловиш Алфонс невъоръжена?

Дадох си сметка, че не преследването на Алфонс трябва да ме смущава. Добре де, може и да не е било много умно от моя страна. Истинската ми глупост обаче се състоеше в друго: бях излязла на

улицата сама и невъоръжена, без да съобразя, че някъде може да ме издебне Рамирес.

Морели ме изпрати до апартамента ми. Притисна ме леко към вратата, целуна ме нежно и попита:

— Ще ме пуснеш ли да вляза?

— Косата ми е покрита с утайка от кафе, а отгоре на всичко в апартамента е Ранди Бригс.

— Вярно е. Ухаеш на къщовница.

— И тази вечер май не съм настроена романтично.

— Ще се оправим и без романтика — каза Морели. — Можем да се заемем с истински долнопробен секс.

Погледнах го възмутено. Морели отново ме целуна. Този път като за лека нощ. И каза:

— Обади ми се, когато ти потрябва.

— Когато ми потрябва какво? — Сякаш не знаех за какво става дума.

— Каквото и да е.

Влязох в апартамента и минах тихичко покрай Бригс, който спеше на дивана.

В неделя сутринта ме събуди дъждът. Барабанеше с равен звук по пожарната площадка и мокреше прозореца. Дръпнах завесите и реших, че светът е сив. Отвъд паркинга светът въобще не съществуваше. Погледнах леглото. Голямо изкушение. Можеше да си се пъхна в него и да си лежа, докато дъждът спре, или до края на света, или до момента, когато влезе някой с кесия със сладкиши.

За нещастие, ако се върнех в леглото, можеше да остана там и да започна да правя разбор на живота си. А в живота ми имаше проблеми. Заниманието, което отнемаше най-голяма част от времето ми и от умствената ми енергия, нямаше да ми спечели дори пари за закуска. Вярно е, че в момента това беше без значение. Бях решила да открия Фред, жив или мъртъв. Задачите, които ми възлагаше Рейнджъра, се оказваха непосилни за мен. Колкото до търсенето на съкровища, и то се оказа голям къорфишек. Ако започнех да размишлявам повечко за живота си, можеше да стигна до извода, че трябва да си намеря истинска работа. Работа, при която да ти се налага всеки ден да носиш чорапогащник и да демонстрираш добри обноски.

Което е по-лошо, можеше да започна да мисля за Морели. Да реша, че съм идиотка, задето не го поканих да прекара нощта при мен. Можеше да бъде още по-зле — да започна да мисля за Рейнджъра. Това пък въобще не ми трябваше!

Едва тогава се сетих защо не бях поканила Морели в апартамента си. Бригс. Затворих очи и замечтах всичко да е само кошмар.

Тряс, тряс, тряс! Вратата.

— Хей! — изкрещя Бригс. — Ти си останала без кафе! Как ще работя без кафе? Знаеш ли колко е часът, Спяща красавице? Ти по цял ден ли спиш? Нищо чудно да е така, щом в тази дупка няма никаква храна.

Станах, облякох се и влязох в хола.

— Слушай, дребосък, ти какво си въобразяваш? За какъв се мислиш?

— Мисля се за тоя, дето тъй ще те осъди, че ще ти се запали задникът. За такъв се мисля.

— Само изчакай да се науча да те мразя сериозно.

— И ми го казваш тъкмо в момента, когато си помислих, че сме сродни души?

Погледнах го с колкото се може повече ненавист, закопчах си шлифера и грабнах чантата.

— Как го предпочиташ?

— Черно. И да е много.

Отидох на бегом при буика и запраших към Джовикини. Магазинът, с фасада от червени тухли, се намираше между други два магазина. И двата бяха едноетажни. Магазинът на Джовикини бе на два етажа, обаче вторият много-много не се използваше. Там имаше само складови помещения и офис. Отидох с колата до края на сградата и завих по алеята, водеща към задната ѝ част. И тя бе от червени тухли, досущ като фасадата. Задната врата гледаше към малък двор. В края му имаше неасфалтиран паркинг за товарни камиони. Отсреща бе разположена фирма за търговия с недвижимо имущество. Задната ѝ стена бе от цимент, боядисан в бежово. Пред нея имаше малък асфалтиран паркинг.

Да кажем, че скъперникът Фред бе решил да използва тъмната нощ, за да стовари окапалите листа при боклука на Джовикини. Трябва

да паркира колата и да загаси светлините. Не иска да го хванат. Остава боклука и чува, че идва кола. Какво трябва да направи? Да се скрие. Значи, крие се, и може би вижда как някой оставя чувал с боклук в задния двор на фирмата за търговия с недвижимо имущество.

Не знаех обаче какво да мисля за това, което се бе случило после. Щеше да ми се наложи да поразсъждавам повечко по този въпрос.

Следващата ми спирка бе магазин „7-11“, откъдето се завърнах у дома с голямо кафе за мен, с кафе размер „Голяма глътка“ за Бригс и с кутия шоколадени бисквити. За да изтърпя Бригс, щяха да са ми необходими шоколадени бисквити.

Свалих мокрия си шлифер и седнах на масата в столовата с кафе, бисквити и стенографски бележник, като се опитвах да не обръщам внимание на факта, че на малката масичка пише на компютър чужд човек. Записах си всички неща, които знаех за изчезването на Фред. Вече нямах съмнения, че снимките са много важни. Когато не остана нищо друго за писане върху бележника, се заключих в спалнята си и погледах анимационни филми по телевизора. Стана време за обяд. Не ми се ядяха остатъците от агнешкото, така че изядох останалите шоколадени бисквити.

— Божичко, ти винаги ли така се храниш? — попита Бригс. — Нищо ли не си чувала за основните групи храни? Никак не се учудвам, че ти се налага да носиш такива „романтични“ дрехи.

Прибрах се в стаята и си подремнах. От дрямката ме извади звънящият телефон.

— Исках само да се уверя, че не си забравила, че довечера трябва да ме отведеш на поклонението на Липински — каза баба.

Сега пък и Липински. Ужас! Да излезеш на дъжда, за да отидеш да зяпаш някакъв мъртвец. Това съвсем не бе сред нещата, които най-много обичах.

— А не може ли да те закара Хариет Шнабле?

— На Хариет колата ѝ е в сервиза.

— А Ефи Рийдър?

— Ефи умря.

— Прощавай, не знаех.

— Почти всичките ми познати измряха — каза баба. — Кекави хора.

— Добре. Ще те закарам.

— Благодаря. Да не забравя, майка ти те очаква за вечеря.
Бригс се изправи още преди да стигна до вратата и попита:
— Къде си тръгнала?
— Излизам. Къде отиваш?
— У родителите си.
— Бас държа, че отиваш на вечеря. Страхотно мило от твоя страна, няма що. Ще ме оставиш тук гладен, докато си хапваш у родителите си.
— В хладилника има студено агнешко.
— Изядох го още на обяд. Почакай, идвам с теб.
— Не! Няма да дойдеш с мен!
— Защо? Да не би да се срамуваш от мен?
— Да.
— Я виж ти... Кой е този дребосък? — попита баба, когато влязохме.
— Това е Ранди. Мой... приятел.
— Голяма работа си — каза му баба. — Досега не бях виждала джудже отблизо.
— Не се казва „джудже“, а „малък човек“ — поправи я Бригс. — Аз пък не бях виждал толкова дърта жена като теб отблизо.
Тупнах го лекичко по главата и казах:
— Дръж се възпитано.
— Какво ти е на лицето? — попита го баба.
— Внучка ти ме преби.
— Без майтап? — попита баба. — Амчи хубавичко те е пребила. Баща ми, който седеше пред телевизора, се обърна и възкликна:
— Боже, какво е пък това?
— Това е Ранди — отговорих.
— Не е ли малко нисичък за теб?
— Не ми е гадже.
Баща ми отново впери поглед в екрана.
— Слава Богу.
На масата имаше пет прибора.
— Кой е петият?
— Мейбъл — каза майка ми. — Баба ти я покани.
— Реших, че ще е добре да я поразпитаме — каза баба. — Така ще разберем дали не крие нещо.

— Никакви разпити не ща — каза ѝ мама. — Ти покани Мейбъл на вечеря и точно това ще стане. Ще изкараме една приятна вечер.

— Разбира се — каза баба. — Според мен обаче няколко въпросчета няма да ѝ навредят.

Пред къщата хлопна вратата на кола и всички тръгнахме към антрето.

— Що за кола кара Мейбъл? — попита баба. — Това не комбито.

— Мейбъл си купи нова кола — казах. — Каза ми, че комбито било прекалено голямо.

— Много добре е направила — каза мама. — Време ѝ е да се научи да взима самостоятелни решения.

— Права си — съгласи се баба. — При това положение обаче дано извади късмет Фред наистина да е мъртъв.

— Кои са Мейбъл и Фред? — попита Бригс. Обясних му накратко.

— Екстра — каза Бригс. — Започвам да харесвам това семейство.

— Донесох кекс — каза Мейбъл и подаде кутия на майка ми с едната си ръка, а с другата затвори вратата. — С плънка от сливи. Знам, че Франк обича сливи. — После надникна в хола и извика: — Здравей, Франк!

— Здравсти, Мейбъл — отвърна баща ми.

— Хубава кола имаш — каза баба на Мейбъл. — Не те ли е страх, че ще си имаш разправии с Фред, когато се върне?

— Не трябваше да изчезва — каза Мейбъл. — И откъде да знам дали ще се върне? Поръчах и нова спалня. Утре ще я докарат. И нови матраци.

— Чудя се да не би именно ти да си пречукала Фред — каза баба. — Да си го направила заради парите.

Майка ми изтърва купа грах с майонеза върху масата.

— Мамо!

— Е, нищо де, просто ми мина през ума — каза баба.

Всички насядахме около масата. Майка ми постави уиски със сода пред Мейбъл и бира пред баща ми. След това донесе детска възглавничка за Бригс и каза:

— Ползвам я, когато идват внучетата ми.

Бригс ме погледна.

— Става дума за децата на сестра ми Валери — казах.

— Значи хич те няма и в състезанието по раждане на внучета — каза той.

— Имам си хамстер — отвърнах.

Баща ми си поигра с вилицата с къс печено пиле и след това посегна към картофеното пюре.

Мейбъл преполови уискито си.

— Какво друго ще купуваш? — попита я баба.

— Може да попътувам малко — каза Мейбъл. — Мога да посетя Хаваите. Или да отида на туристическо пътешествие с кораб. Открай време мечтая за това. Разбира се, не веднага. Ще изчакам Стефани да намери онзи човек. Това може да ускори нещата.

— За какъв човек става дума? — попита баба.

Предадох ѝ разказаното от жената от „Гранд Юниън“.

— Значи вече има някакъв напредък — коментира баба. — Това е добре. Сега остава само да открием онзи мъж. — Обърна се към мен. — Подозираш ли конкретно някого?

— Не.

— Абсолютно никого?

— Ще ти кажа кого подозирам аз — вметна Мейбъл. — Подозирам боклукчийската компания. Там не обичаха Фред.

Баба размаха пилешкото бутче, което държеше.

— Това и аз си го помислих. На тази боклукчийска фирма не ѝ е чист косъмът. Довечера ще отидем на бдението, за да научим нещо повече. — Хапна малко пилешко, замисли се и ме попита: — Ти нали разговаря с покойния, когато ходи при боклукчиите? Как изглеждаше? Възможно ли е да е бил човекът, който е взел Фред в колата си?

— Би могъл да съответства на описанието.

— Много жалко, че и този път ковчегът ще е с капак. Ако беше без капак, можеше да вземем жената от „Гранд Юниън“, за да ни каже дали това не е бил Липински.

— Дойде ми нещо наум — каза баща ми. — Защо не вземеш да сложиш Липински заедно с други в редица за разпознаване?

Баба го погледна.

— Мислиш ли, че ще разрешат? Сигурно вече се е вкочанил.

Майка ми тежко въздъхна.

— Човек не остава вкочанен — каза Мейбъл. — После пак се размеква.

— Има ли сос? — попита баща ми. — Някой ще ми подаде ли соса?

На лицето на баба се изписа вдъхновение.

— Довечера ще дойдат много роднини на Липински. Може би някой от тях ще ни даде негова снимка! След това ще можем да я покажем на жената от „Гранд Юниън“.

Всичко това ми се стори малко злоещо при положение, че Мейбъл бе сред нас. Самата тя обаче не изглеждаше смутена.

— Ти какво мислиш, Стефани — попита тя. — До Хаваите ли да отида, или по-добре да предприема пътуване по море?

— Божичко, като ти гледам гените, получила си се съвсем прилична — каза Бригс.

ГЛАВА 9

— Я виж, претъпкано е — коментира баба, след като огледа паркинга. — Това е заради Стива, при него не е останал празен салон. Джийн Муун ми каза, че братовчедка ѝ Дороти умряла вчера сутринта и не могли да ѝ намерят място при Стива. Наложило се да я закарат при Мозъл.

— И какво му е лошото на Мозъл? — попита Бригс.

— Нищо не разбира от гримиране — отвърна баба. — Слага прекалено много грим. Аз обичам, когато някой умре, да изглежда естествено.

— И аз — съгласи се Бригс. — Няма нищо по-грозно от труп с неестествен вид.

Дъждът бе преминал в ръмене, но времето не бе приятно, така че оставих баба и Бригс пред входа и отидох да търся място за паркиране. Открих място само на една пряка, но когато се върнах при входа на погребалното бюро, от къдриците ми не бе останало нищо, а плетеният ми памучен пуловер бе станал пет сантиметра по-дълъг.

Лари Липински бе в салон 1, както подхождаше на самоубиец. Около ковчега му се бяха струпали роднини и приятели. Останалите присъстващи бяха същите хора, които бях видяла на бдението на Дийтър. Присъстваха и професионални оплаквачки като баба Мазур и Сю Ен Шпац. Присъстваха и хората от боклукчийската компания.

Баба Мазур тръгна към мен, следвана от подтичващия Бригс, и измърмори:

— Вече поднесох съболезнованията си. Трябва да ти кажа, че тези хора са много необщителни. Жалко, че осигуряват място за такива покойници, а го отказват на хора като Дороти Муун.

— Искаш да кажеш, че не са ти дали фотография на покойния.

— Среден пръст — каза баба. — Показаха ми среден пръст.

— При това бяха много убедителни — добави усмихнатият Бригс. — Жалко, че те нямаше.

— И без това не мисля, че е той — казах.

— Не съм сигурна — каза баба. — Тези хора се държат така, сякаш крият нещо. Изглеждат ми гузни.

Ако бях роднина на човек, признал извършването на убийство, вероятно и аз щях да се чувствам малко неловко.

— Не се безпокой — каза баба. — Допусках, че може да се получи така, и заради това си изготвих план.

— Най-добрият ти план ще е да забравим за всичко това — казах.

Баба продължаваше да сканира с поглед тълпата.

— Ема Гец ми каза, че покойника в салон 4 го гримирали много хубаво. Ще отида да го видя.

— И аз ще дойда — каза Бригс. — Не искам да пропусна нищо.

Гримът в салон 4 никак не ме интересуваше, така че казах, че ще ги изчакам във фоайето. След няколко минути ми омръзна да чакам, така че отидох до масата и си взех малко курабийки. И там се притесних, така че се отбих до дамската тоалетна, за да видя състоянието на косата си. Грешка. Не биваше да го правя. Върнах се при курабийките и пъхнах една в джоба си за Рекс.

Тъкмо бях започнала да броя панелите на тавана и се чудех по какъв друг начин да си убия времето, когато се включи пожарната аларма. Не много отдавна сградата на Стива бе изгоряла почти до основи, така че сега бе опразнена много бързо. Хората побягнаха от салоните и се устремиха към вратата. Никъде не видях баба Мазур, така че си пробих път през тълпата, за да стигна до салон 4. Когато пристигнах там, салонът бе празен, ако се изключеше госпожа Кункле, напълно безметежна в ковчега си от махагон и бронз, струващ дванадесет хиляди долара. Затичах се отново към фоайето, за да проверя дали баба не е вън, но забелязах, че вратата на салон 1 е затворена.

Всички останали врати бяха отворени. Затворена бе само вратата на Липински.

Отвън се чу вой на сирени и бях обзета от лошо предчувствие. В другия край на фоайето Стива нареждаше с крясъци на помощника си да провери задните стаи. Видя ме и лицето му побеля.

— Не бях аз! — казах му. — Кълна ти се!

Той тръгна подир помощника си и веднага щом излязоха, отидох до салон 1 и се опитах да отворя вратата. Дръжката поддаде, но

вратата не се отвори. Натиснах с рамо. Вратата рязко се отвори и Бригс падна по гръб.

— Майната ти — викна той. — Веднага затвори вратата, висока глупачко!

— Какво правиш?

— Помагам на баба ти да си свърши работата. Не разбра ли?

Баба бе вдигнала капака на ковчега на Лари Липински, бе стъпила с един крак върху сгъваем стол, а с другия на ръба на ковчега и правеше снимки.

— Бабо!

— От мен да знаеш, този мъж никак не изглежда добре.

— Слизай веднага!

— Трябва да изщракам лентата докрай. Много мразя да зяносвам пози.

Затичах се към нея по пътеката между столовете.

— Не можеш да правиш това!

— Мога, след като се сетих да стъпя на стола. Иначе можех да му снимам лицето само странично. Това не ме устройва, защото половината му глава я няма.

— Веднага спри да снимаш и слез!

— Последен кадър! — каза баба, слезе от стола и прибра апарата в чантичката си. — Някои ще излязат страхотни.

— Капака! Затвори капака!

Тряс!

— Не знаех, че е толкова тежък — каза баба.

Върнах стола на мястото му и огледах внимателно ковчега, за да се убедя, че е наред. След това хванах баба за ръка.

— Да се махаме.

Вратата се отвори и Стива попита удивено:

— Какво правиш тук?

— Не успях да намеря баба — Казах. — И...

— Дойде да ме спаси — каза баба, докато вървеше към вратата. — Тъкмо изразявах почитта си към покойника, когато алармата се включи и всички избягаха. Някой ме събори и не можах да се изправа. Джуджето бе с мен, обаче не му стигнаха силиците да ме вдигне. Ако не беше внучката ми, досега да съм станала на пепел.

— „Малък човек“ — каза Ранди Бригс. — Колко пъти трябва да ти обяснявам, че не съм джудже?

— Ами на мен ми се виждаш като джудже — каза баба и подуши въздуха. — Защо не мирише на пушек?

— Тревогата очевидно е била фалшива — каза Стива. — Добре ли сте?

— Като се гледам, да — каза баба. — Извадих късмет, защото съм стара и кокалите ми са крехки. — Погледна ме. — Представяш ли си — фалшива тревога!

Представих си.

На улицата имаше две пожарни коли. Хората трепереха под ръмвящия дъжд, но не се разотиваха. Първо, изпитваха любопитство. Второ, връхните им дрехи бяха останали вътре. На ъгъла бе паркирала полицейска кола.

— Да не би ти да си задействала тази аларма? — попитах баба.

— Кой, аз ли? Моля ти се!

Когато се прибрахме, пред входа ни чакаше мама.

— Чух сирените — каза тя. — Добре ли сте?

— Разбира се, че сме добре — отвърна баба. — Не се ли вижда, че сме добре?

— Госпожа Чиак ми каза, че ѝ се обадила дъщеря ѝ и ѝ казала, че при Стива имало пожар.

— Нямаше пожар — каза баба. — Обикновена фалшива тревога.

Майка ми продължи да гледа мрачно. Баба отърси дъжда от палтото си и го закачи на закачалката.

— Иначе щеше да ми е неприятно, че пожарникарите са ги вдигнали по тревога за нищо, но забелязах, че Бъки Мойер шофира. Знаеш, че на Бъки му прави страхотен кеф да кара тази огромна кола.

Това си беше самата истина. Даже няколко пъти го бяха заподозрели, че сам предизвиква фалшиви тревоги, за да може да подкара пожарната кола.

— Време ми е да тръгвам — казах. — Утре имам много работа.

— Почакай — каза майка ми. — Ще ти дам малко пилешко за вкъщи.

Баба ми се обади в осем и каза:

— Тази сутрин имам час във фризьорския салон. Можеш да ме закараш дотам, а по пътя ще оставим... знаеш какво.

— Филма ли?

— Да.

— В колко часа трябва да си в салона?

— В девет.

Първо спряхме пред фотоателието и баба ми даде филма и заръча:

— Кажете им да го направят за един час.

— Това ще струва цяло състояние.

— Имам си талон — каза баба. — На нас, възрастните, ни дават специални талони, защото нямаме много време за губене. Иначе трябва да чакаме прекалено дълго за снимките си, а през това време можем да умрем.

Оставих я във фризьорския салон и продължих за офиса. Лула се бе разположила в голямото кресло, пиеше кафе и си четеше хороскопа. Кони беше зад бюрото и ядеше сандвич. Вини не се виждаше.

Щом ме зърна, Лула захвърли вестника и каза:

— Искам да ми разкажеш всичко. Абсолютно всичко. Искам да чуя подробностите.

— Няма много за разказване — уплаших се и не облякох роклята.

— Добре ли те чух? Я повтори!

— Историята е доста сложна.

— Значи искаш да ми кажеш, че не си намазала нищо?

— Точно така.

— Момиче, това е много кофти.

Има си хас да не знам, че е кофти.

— Имаш ли непесета? — попитах Кони.

— В събота не изникна нищо. А днес е все още много рано.

— Вини къде е?

— В арестантското. Оформя гаранцията на един крадец.

Излязох от офиса и погледнах буика.

— Мразя те — казах му.

Чух нечий тих смях зад себе си, обърнах се и видях Рейнджъра.

— Винаги ли разговаряш с колата си по този начин? За това ще ти потрябва цял живот, маце.

— Живот си имам. Това, което ми трябва, е нова кола.

Той задържа поглед върху мен и се побоях да се опитам да отгатна мислите му. Кафявите му очи излъчваха увереност и си личеше, че ситуацията му се вижда леко забавна.

— Какво си готова да направиш, за да се сдобиеш с нова кола?

— Какво имаш предвид?

Отново се разнесе тих смях.

— Би ли трябвало да е морално издържано?

— За каква кола става дума?

— Мощна. Сексапилна.

Останах с опасението, че тези думи могат да характеризират и работата, която трябва да се свърши.

Започна отново да ръми. Той вдигна качулката на якето ми и натика косата ми в нея. Пръстът му се плъзна по слепоочието ми, погледите ни се срещнаха и за кратък и ужасяващ миг допуснах, че може да ме целуне. Мигът отмина и Рейнджъра се отдръпна и каза:

— Когато се решиш, обади ми се.

— Да се реша за какво?

Той се усмихна.

— За колата.

— Окей.

Уф! Качих се в буика и се понесох с рев в мъглата. Спрях на един светофар и започнах да блъскам с глава кормилото, докато светне зелената светлина. Глупачка, глупачка и пак глупачка! Защо ми трябваше да казвам „окей“? Що за тъп отговор! Ударих с глава за последен път кормилото и светофарът засия в зелено.

Когато влязох във фризьорския салон, баба тъкмо я пръскаха със спрей за коса. Косата ѝ бе стоманеносива и тя винаги я подстригваше късо и я увиваше на къдрици, наредени една до друга върху розовия ѝ череп.

— Почти приключих — каза тя. — Взе ли снимките?

— Още не.

Баба плати, навлече палтото си и внимателно нагласи на главата си найлонова шапчица.

— Голямо гледане падна снощи — каза, докато стъпваше предпазливо на мокрия тротоар. — Беше много вълнуващо. Ти не успя да видиш как Маргарет Бъргър насмалко не получи удар заради

покойника в салон 3. Нали си спомняш, че Сол, мъжът на Маргарет, умря от инфаркт миналата година? Тогава тя ми каза, че ударът се дължал на неприятности, които Сол си имал с телефонната компания. Каза ми, че нейните служители му вдигнали кръвното. Човекът, който го изтормозил, бил Джон Кърли, покойникът от салон 3. Маргарет каза, че дошла да се изплюе върху трупа му.

— Маргарет Бъргър да се изплюе върху някого? — Маргарет бе мила белокоса госпожа.

— Е, тя ми го каза, обаче не я видях да плюе. Може би дойдох твърде късно. А може и след като е видяла на какво е заприличал Джон Кърли, да се е отказала да го заплюва. Изглеждаше по-зле дори и от Липински.

— Как е умрял?

— Някой го прегазил и избягал. След като го видях, реших, че го е прегазил камион. Ужасна работа са тези компании. Маргарет ми каза, че Сол, досущ като Фред, не бил съгласен със сметката, а този умник, Джон Кърли, дори не пожелал да го изслуша.

Спрях пред ателието и взех снимките.

— Не са лоши — каза тя, докато прелистваше пачката.

Погледнах ги. Ужас.

— Според теб разбира ли се, че е умрял? — попита баба.

— Нали лежи в ковчег?

— И така да е. Според мен въпреки това си ги бива.

Мисля, че ще трябва да ги покажем на онази госпожа от „Гранд Юниън“. Току-виж успяла да го разпознае.

— Бабо, не можем да позвъним на вратата на една жена и да ѝ показваме снимките на мъртвец.

Баба потърси нещо в голямата си черна кожена чанта и каза:

— Единственото друго нещо, което имам, е рекламната брошурка на Стива. На нея има снимка, ама не е съвсем ясна.

Взех брошурката и я разгледах. На нея имаше фотография на Липински със съпругата му. Под нея бе отпечатан двадесет и третият псалм. На снимката Липински бе прегърнал стройна жена с къса кестенява коса. Бе от моменталните снимки, които се правят в летни дни. И двамата се усмихваха.

— Странно ми е, че са използвали тази снимка — каза баба. — Случайно научих от хората, че жената на Липински миналата седмица

го зарязала. Излязла и не се върнала. Не се яви и на поклонението. Никой не успял да я открие, за да ѝ съобщи. Просто изчезнала. Съвсем като Фред. Само дето чух, че изчезнала умишлено. Взела си куфарите и каза, че ще иска развод. Това не е ли срамота?

Знам, че има милиарди стройни жени с къса кестенява коса. Мислите ми обаче скочиха надалеч, към отрязаната глава с къса кестенява коса. Лари Липински бе вторият служител на „Ар Джи Си“, умрял от насилствена смърт за една седмица. Макар и връзката да изглеждаше много далечна, Фред бе имал контакт с Липински. Жената на Липински бе изчезнала. Имаше възможност, макар и далечна, тялото в чувала да е нейното.

— Добре — каза. — Хайде да покажем снимките на Айрин Тъли.

Защо пък не? И да се уплашеше, подобни неща ми се случваха почти всеки ден. Отворих чантата и погледнах адреса. Апартамент 117, „Бруксайд Гардънс“. „Бруксайд Гардънс“ бе жилищен комплекс, разположен на по-малко от половин километър от търговския център.

— Айрин Тъли — каза баба. — Това име ми звучи познато, но не мога да направя връзката.

— Каза ми, че се била запознала с Фред в клуба на възрастните.

— Сигурно там съм чула името ѝ. Този клуб има твърде много членове и не ходя на всичките му мероприятия. Старите хора мога да ги възприемам с мярка. Ако толкова много ми се гледат старчески лица, ще се погледна в огледалото.

Стигнахме в „Бруксайд Гардънс“ и започнах да търся номера. Комплексът бе от шест сгради, обграждащи голям паркинг. Бяха тухлени, двуетажни и построени в модерен колониален стил. Това означаваше, че бяха боядисани в бяло и че прозорците имаха капаци. Всеки апартамент имаше собствен външен вход.

— Ето го — каза баба и разкопча колана си. — Ей този, дето има украса от Хелюин на вратата.

Позвънихме. Отвори ни Айрин.

— Да, моля?

— Искаме да ви зададем един въпрос във връзка с изчезването на Фред Шуц — каза баба. — И също така да ви покажем една снимка.

— Да не би да е снимка на Фред? — попита Айрин.

— Не — отвърна баба. — Това е снимка на човека, който го е отвлякъл.

— Всъщност не знаем дали Фред е бил отвлечен — намесих се. — Баба иска да каже, че...

— Я погледни — каза баба и подаде една от снимките на Айрин. — Разбира се, тук може би е с друг костюм.

Айрин разгледа снимката и попита:

— А защо е в ковчег?

— Сега е малко мъртъв — отвърна баба.

— Не, не е той — каза Айрин.

— Може би ти се струва така, защото очите му са затворени и не може да се забележи хитрият му поглед — каза баба. — А и носят му изглежда малко смачкан. Може и да е паднал върху лицето си, след като си е пуснал куршум в черепа.

Айрин отново разгледа снимката.

— Не. Съвсем определено не е той.

— Жалко — каза баба. — Бях сигурна, че е именно той.

— Съжалявам — каза Айрин.

— Все пак снимките си ги бива — каза баба, когато се качихме в колата. — Щяха да са още по-хубави, ако бях успяла да му отворя очите.

Закарах я при нашите и останах на обяд. През цялото време търсех с поглед Бънчи. За последен път го бях видяла в събота и бях започнала да се тревожа за него. Само това оставаше, да започна да се тревожа за Бънчи. Стефани Плъм в ролята на грижовна квачка.

Тръгнах си и потеглих по „Чамбърс“ на път за „Хамилтън“. Точно там Бънчи ме настигна. Забелязах го в огледалото за обратно виждане, спрях до тротоара и слязох, за да си поговорим.

— Къде беше? — попитах го. — Да не би неделя да ти е почивен ден?

— Имах работа. За твое сведение, на букмейкърите им се налага от време на време да работят.

— Знам само, че не си букмейкър.

— Пак ли започваш?

— Как успя да ме откриеш точно сега?

— Въртях се наоколо с колата и просто извадих късмет. А ти? На теб излезе ли ти късметът?

— Това въобще не е твоя работа!

Погледът му се развесели.

— Имах предвид Фред.

— Крачка напред, две назад — казах. — Уж стигам до някакви следи, а после се оказва, че не водят доникъде.

— Какво имаш предвид?

— Открих една жена, която видяла Фред да се качва в колата на друг човек в деня на изчезването му. Работата е там, че не можа да опише нито човека, нито колата му. После пък в погребалното бюро се случи нещо много странно. Имам чувството, че има някаква връзка със случая, но не мога да си обясня защо.

— Какво беше това странно нещо?

— Една от посетителките, изглежда, бе имала проблеми, подобни на проблема на Фред с боклукчийската компания. Само че в нейния случай ставаше дума за телефонна компания.

— За какви проблеми става дума?

— Не знам точно. Това ми го каза баба. Спомена, че били подобни на проблемите на Фред.

— Според мен няма да е зле да поговорим с тази жена.

— Дватамата с теб? Изключено.

— Бях останал с чувството, че работим заедно. Нали ме нахрани с агнешко.

— Стана ми жал за теб. Имаше много страдалчески и самотен вид.

Бънчи размаха шеговито пръст.

— Не си искрена. Според мен започвам да ти харесвам.

Колкото може да ти хареса бездомно куче. Или почти толкова. В едно нещо обаче Бънчи бе прав. Защо пък да не поговорим с Маргарет Бъргър? Какво лошо можеше да има в това? Нямах представа къде живее Маргарет, така че се върнах при нашите и помолих баба да ми даде адреса.

— Ще ти покажа къде живее — рече тя.

— Не е необходимо да ми показваш. Само ми обясни.

— И да изтърва екшъна? Няма да го бъде!

Всъщност защо пък да не дойде? Нали и без това и Бънчи се мъкнеше подир мен? Може би трябваше да поканя също и госпожа

Чиак, и Мери Лу, и сестра си Валери. Поех си дълбоко дъх. Сарказмът винаги повдига тонуса ми.

— Влизай в колата — казах на баба.

Тръгнах по „Чамбърс“. Стигнахме до „Либерти“, а после завих по „Ръслинг“.

— Една от тези къщи е. Като я видя, ще я позная — каза баба. — Навремето ѝ ходех на гости. — После погледна през рамо. — Струва ми се, че някой ни следи. Бас държа, че е някой от боклукчиите.

— Това е Бънчи — казах. — С него уж работим заедно.

— Без майтап? Това издирване стана много мащабно. Станахме цял екип.

Спрях пред дома, посочен от баба, а после всички се струпахме на тротоара. Бе спряло да вали.

— Внучката ми ми каза, че работите заедно — каза баба на Бънчи и го огледа. — И вие ли сте търсач на съкровища?

— Не, госпожо, аз съм букмейкър — отвърна той.

— Букмейкър! — възкликна баба. — Чудесно! Винаги съм искала да се запозная с букмейкър.

Почуках на вратата на Маргарет Бъргър и когато тя отвори, се опитах да се представя, обаче баба ме изпревари.

— Надявам се да не те безпокоим, но и тримата сме заети с важно разследване — каза баба. — Стефани, аз и господин Бънчи.

Бънчи ме сръга и измърмори:

— „Господин“ Бънчи! Това ми хареса.

— Съвсем не ме безпокоите — отвърна Маргарет Бъргър. — Вероятно става дума за клетия Фред.

— Не ни е лесно да го открием — каза баба. — Внучката ми реши, че проблемът ти с телефонната компания прилича на нашия. Не ще и дума, има и разлика. Довели са Сол до инфаркт, вместо да го отвлекат.

— Ужасни хора, наистина — каза Маргарет. — Винаги сме си плащали сметките най-редовно. Не е имало един случай да сме закъснели. А пък после, когато си имахме неприятности с аппарата, се направиха, че не ни познават. Можеш ли да си представиш?

— Също както при Фред. Нали така, Стефани?

— Да, бабо. Наистина...

— И после какво стана? — попита Бънчи. — Сол направи ли оплакване?

— Отиде лично при тях и вдигна голяма дандания. Точно тогава получи сърдечен удар.

— Срамна работа — каза баба. — Сол бе само на седемдесет и няколко.

— Пазите ли разписките от телефонната компания? — попита Бънчи. — От времето, когато сте нямали проблеми с нея?

— Мога да проверя — каза Маргарет. — Пазя всички сметки поне по една-две години. От тези на телефонната компания обаче май нищо не остана. След смъртта на Сол онзи ужасен човек, Джон Кърли дойде у нас уж за да помогне да се оправи батакът с плащанията. Въобще не му повярвах. Просто се опитваше да прикрие следите си, защото той бе виновен за бъркотията с компютрите. Дори почти си го призна, обаче за Сол вече бе късно. Вече бе получил инфаркт.

Бънчи, изглежда, се бе примирил с това, което слушаше.

— Значи Джон Кърли е прибрал сметките — каза той. Думите му прозвучаха повече като констатация, отколкото като въпрос.

— Каза, че му трябвали за документацията.

— И не ги ли върна?

— Не. На всичкото отгоре ми пратиха съобщение, в което ме приветстваха като нов клиент. Уверявам ви, в тази телефонна компания цари пълна бъркотия.

— Имаш ли други въпроси? — попитах Бънчи.

— Не. Това ми е достатъчно.

— А ти, бабо?

— И на мен нищо не ми идва наум.

— В такъв случай, благодаря ви за отзивчивостта — казах на Маргарет.

— Дано Фред да се намери — каза тя. — Мейбъл сигурно не е на себе си.

— А, засега се държи — каза баба. — Фред май не е от тези съпрузи, които много липсват на съпругите си.

Маргарет кимна, сякаш бе разбрала напълно това, което иска да й каже баба.

Оставих баба и продължих към апартамента си. Бънчи ме последва и паркира зад мен.

— А сега какво? Сега какво ще правиш?

— Не знам. Ти имаш ли някакви идеи?

— Мисля, че в тази боклукчийска компания нещо не е наред.

Замислих се дали да не му разкажа за Лора Липински, обаче реших да се въздържа и вместо това попитах:

— Защо поиска да видиш сметките?

— Нямах никакви конкретни съображения. Просто ми се стори, че може да са интересни.

— Ясно.

Бънчи, с ръце в джобовете, се люшна на пети.

— Искан ми се да те попитам за сметките от боклукчийската компания. Запазила ли си някои от тях?

— Защо? И те ли според теб ще са интересни?

— Може би. Знае ли човек. — Погледът му се спря на нещо зад мен и изражението му се промени. Може би беше уморен.

Усетих как нечие тяло се доближава плътно до моето и нечия топла длан грижовно ляга на ключицата ми. Не ми трябваше да се обръщам, за да разбера, че е Рейнджъра.

— Това е Бънчи — казах на Рейнджъра, за да ги запозная. — Букмейкърът.

Бънчи отстъпи две крачки. Човек прави такива маневри, когато пред него е застанала мечка гризли.

— Пак ще се видим — каза той, обърна се и тръгна към колата си.

— Не е букмейкър — каза Рейнджъра, без да отлепва ръка от ключицата ми.

Обърнах се към него. Реших, че е добре между двама ни да има някакво разстояние.

— Защо трябваше да го сплаваш?

Рейнджъра се усмихна.

— Според теб сплаших ли го?

— Не особено.

— И аз така мисля. Той има основание да не се плаши.

— Ще сгреша ли, ако кажа, че не ти стана симпатичен?

— Просто съм предпазлив. Беше въоръжен и лъжеше. И отгоре на всичко е ченге.

Всичко това вече ми бе известно, така че казах:

— От няколко дни ме следи. Досега беше безобиден.

— Какво търси?

— Не знам. Нещо, което има връзка с Фред. Засега знае повече от мен. Следователно си струва да не прекъсваме играта. Според мен е федерален агент. Мисля, че е инсталирал в колата ми сигнално устройство, за да може да ме следи. Полицаяте от Джърси са твърде бедни, за да си позволяват такъв лукс. Вероятно работи в тандем с партньор, който също ме следи. Досега обаче не съм го открила.

— Той дали е разбрал, че ти е станал ясен?

— Да, обаче не желае да говори по въпроса.

— Ще ти помогна да решиш проблема със следенето — каза Рейнджъра и ми подаде комплект ключове.

— Какво е това?

ГЛАВА 10

— Изкушението — каза Рейнджъра и посочи едно чисто ново черно „Порше Бокстър“.

— Би ли се изразил по-конкретно? Какво изкушение имаш предвид?

— Изкушението да достигнеш нови хоризонти.

Не ми се щеше да се замислям за разбиранията на Рейнджъра за нови хоризонти. Според мен тези негови нови хоризонти се намираха прекалено близко до пъкъла за моя вкус. На начинаещите се предлагаше кола, чието притежание може би не бе съвсем издържано от законова гледна точка.

— Къде ги намираш тези коли? — попитах. — Имам чувството, че разполагаш с неизчерпаеми запаси от скъпи нови черни коли.

— Имам си източник.

— Това порше да не е крадено?

— Има ли значение?

— За мен има.

— В такъв случай, не е крадено.

Поклатих глава.

— Колата наистина е страхотна. Много ценя предложението ти, обаче не мога да си позволя кола като тази.

— Още не знаеш каква е цената ѝ — каза Рейнджъра.

— Да не би да струва под пет долара?

— Не е за продан. Фирмена е. Ще я получиш, ако продължиш да работиш с мен. С този буик ми разваляш имиджа. Всички, които работят при мен, карат черни коли.

— Е, не бих искала да развалям имиджа ти.

Рейнджъра просто продължи да ме гледа.

— Това благотворителност ли е? — попитах.

— Сама си отговори на този въпрос.

— Да не би да трябва да продам душата си?

— Не купувам души — каза Рейнджъра. — Не съм в този бизнес. Колата е инвестиция. Част от трудовите взаимоотношения.

— И какво се иска от мен в рамките на тези трудови взаимоотношения?

— Ще има най-различни задачи. Не си длъжна да ги приемаш, ако ти се сторят неприятни.

— Всичко това да не го правиш само за да се забавляваш? За да провериш на какво съм готова за една скъпа кола?

— Е, това любопитство би се вместило някъде в средата на списъка на мотивите ми — каза Рейнджъра и си погледна часовника. — Имам делова среща. Карай колата и мисли.

Неговият мерцедес бе паркиран до поршето. Той седна зад кормилото и потегли, без да ме поглежда.

Почти щях да припадна. Подпрях се на поршето, за да не се олюлявам, и веднага отдръпнах ръката си, за да не оставя отпечатащи.

Прибрах се в апартамента си и потърсих Ранди Бригс. Портативният му компютър бе на масичката, но якето му го нямаше. Замислих си дали да не прибера всичките му неща в двата куфара, да ги оставя в хола и да заключа вратата на моята стая, но се отказах.

Отворих една бира, обадих се на Мери Лу и казах:

— Помощ!

— Каква помощ ти трябва?

— Той ми даде кола. И ме докосна. — Огледах се в огледалото на хола, за да проверя дали не съм дамгосана.

— Кой какво ти е дал и за какво въобще говориш?

— За Рейнджъра.

— Подарил ти е кола?

— Каза, че било инвестиция в трудовите ни взаимоотношения.

Какво може да означава това?

— Каква е колата?

— Ново порше.

— Значи най-малкото орален секс.

— Дръж се сериозно!

— Всъщност права си... Това предполага нещо повече от орален секс. Например задна прашка.

— Ще върна колата.

— Стефани, та това е порше!

— Струва ми се, че флиртува с мен, но не съм съвсем сигурна.
— Как флиртува?
— С физически допир.
— Колко физически?
— Докосва ме.
— Боже мой! И къде те докосна?
— По шията.
— Само там ли?
— И по косата.
— Хм — каза Мери Лу. — Сексуално докосване ли беше?
— Аз го възприех като сексуално.
— И ти даде порше — констатира Мери Лу. — Порше!
— Не е подарък. Колата е фирмена.
— Добре де, фирмена. Кога ще ме повозиш в нея? Искаш ли тази вечер да отидем в търговския център?
— Не знам дали е редно да я карам за неслужебни цели. Всъщност не знаех дали е редно да я карам въобще.
Поне, преди да съм си изяснила въпроса за задната прашка.
— Наистина ли вярваш, че колата е фирмена? — попита Мери Лу.
— Доколкото съм забелязала, всички, които работят при Рейнджъра, карат нови черни коли.
— Поршета?
— Обикновено разкошни лимузини, но явно в склада вчера са доставили порше. — В дома на Мери Лу се разнесоха писъци и крясъци — Какво става у вас?
— Децата са изпаднали в конфликтна ситуация. Ще трябва да им посреднича.
Мери Лу бе започнала да посещава специални курсове за родители, защото не успяваше да попречи на двегодишните хлапета да изяждат храната на кучето. Преди това казваше „децата ще се изпотрепят“, а сега се изразяваше иначе: „децата са изпаднали в конфликтна ситуация“. Вярно, че това звучи много по-цивилизовано, но истината е, че децата щяха да се изпотрепят.
Затворих телефона, бръкнах в чантата си и извадих чека на Фред за „Ар Джи Си“. Нищо особено. Обикновен стар чек.
Телефонът иззвъня и прибрах чека в чантата.

— Сама ли си? — попита Бънчи.

— Да.

— Има ли нещо между теб и онзи мъж, Рейнджъра?

— Да.

Не знаех обаче какво е това нещо.

— Последния път не можахме да си поговорим — каза Бънчи. — Нямам представа какво още се гласиш да направиш.

— Защо не ми кажеш протичко какво искаш от мен?

— Нали не си забравила, че просто те следя?

— Добре де, ще продължавам да играя играта. Ще ти кажа и какво мисля да направя. Мисля утре да отида в банката и да поговоря с една моя приятелка, която работи там. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че това е добра идея.

Наближаваше пет. Джо вероятно вече се бе прибрал, гледаше телевизионните новини и си приготвяше нещо за вечеря в очакване на „Футбол в понеделник вечер“. Ако се самопоканех у тях по време на предаването, можех да му покажа чека и да го попитам какво мисли по въпроса. Можех и да го помоля да разбере какво става с Лора, съпругата на Липински. Ако имах късмет, може би щях да наваксам нещата, които не успях да свърша в събота вечер.

Набрах телефонния му номер.

— Здравсти — казах. — Реших, че може би ще ти е приятно да не си сам, когато гледаш „Футбол в понеделник вечер“.

— Ти не обичаш футбол.

— Започнах да го обичам. Много ми е приятно, когато всички се струпат един върху друг. Това е много интересно. Та кажи, искаш ли да дойда?

— Съжалявам, но тази вечер съм служебно зает.

— През цялата нощ ли ще си служебно зает?

Настъпи кратко мълчание. Морели се опитваше да разбере скрития смисъл на думите ми. После каза:

— Май наистина съм ти притрябвал.

— Просто се държа приятелски.

— А утре ще си настроена ли отново приятелски? Утре вечер май нямам никаква работа.

— Поръчай само една пица.

Затворих телефона, погледнах виновно клетката на хамстера и казах на Рекс:

— Просто се държа приятелски. Не смятам да спя с него.

Рекс не излезе от консервената кутия, но талашът се раздвижи. Стори ми се, че се смее. Към девет телефонът отново позвъни.

— Имам една работа за теб за утре — каза Рейнджъра. — Интересува ли те?

— Може би.

— От гледна точка на морала е напълно издържана.

— А от законова гледна точка?

— Можеше да е и по-зле. Трябва ми примамка. Един човек трябва да се раздели с ягуара си.

— Ще го крадеш ли, или ще го връщаш на законния собственик?

— Ще го връщам на законния собственик. От теб се иска само да седиш в един бар и да разговаряш с този човек, докато натоварваме колата на платформа.

— Звучи ми приемливо.

— Ще те взема в шест. Облечи дрехи, които да задържат вниманието му.

— За кой бар става дума?

— Барът на Майк на централния булевард.

След половин час Бригс се прибра и попита:

— Какво правиш в понеделник вечер? Футбол ли гледаш?

В единадесет си легнах и два часа по-късно продължавах да се въртя в леглото, без да мога да заспя. Мислех си за Лора, безследно изчезналата съпруга на Лари Липински. За задната част на главата ѝ, отрязана при шията и натикана в чувал за боклук. За съпруга ѝ, самоубил се с огнестрелно оръжие. Първо насякъл на парчета жена си, а после застрелял колежката си. А може би това не бе Лора Липински. Чие тяло в такъв случай бе в чувала? Колкото повече разсъждавах, толкова по-вероятно ми се виждаше това да е Лора Липински.

Погледнах часовника за стотен път.

Лора Липински не бе единствената причина да не заспивам. Имах хормонална атака. Виновен бе Морели. Какво ли не ми прошепна в ухото. Че и изглеждаше много сексапилен в италианския си костюм. Сигурно вече се бе прибрал. Можех да се обадя и да му кажа, че ще го

навестя. В крайна сметка именно той бе виновен за сегашното ми адско състояние.

Ами какво щеше да стане, ако не си бе у дома и ме запишеше телефонният секретар? Щеше да стане още по-неудобно. Я по-добре да не звъня. „Мисли за някой друг“ — казах си.

През мислите ми се стрелна Рейнджъра. Не, само не той!

— Майната му. — Станах и отидох в кухнята да си наляя портокалов сок. Разбира се, портокалов сок нямаше. Нямаше въобще никакъв сок, защото никога не купувах хранителни продукти. Имаше малко храна от тази, която ми даде мама, но никакъв сок.

За нещастие, наистина исках сок. И шоколад. Ако пийнех сок и хапнех шоколад, нямаше да мисля за секс. Впрочем, ако имах шоколад, нямаше да мисля и за сок. Шоколадът бе достатъчен.

Навялякох долницето на един стар анцуг, нахлузих едни маратонки и облякох якето направо върху памучната си нощница. Взех чантичката с ключовете си и, тъй като се опитвах да не бъда глупава, взех и пистолета.

— Нямам представа какво точно ти трябва — разнесе се гласът на Бригс откъм дивана, — обаче купи и за мен.

Хлопнах вратата, излязох на стълбището и влязох в асансьора.

Едва когато стигнах до паркинга осъзнах, че съм взела ключа на поршето. Значи така бе решила съдбата, а коя бях аз, за да я предизвиквам? Било ми писано да карам поршето.

Подкарах към магазин „7-11“. Стигнах там за нула време и ми се стори грехота да се прибера, без поне да съм се опитала да усвоя чалъмите на колата. Не можеше карането й да не се нуждае от чалъми. Продължих по „Хамилтън“, навлязох в Бърг, излязох от Бърг и — хоп! — преди да се усетя, се озовах пред дома на Морели. Джипът му бе паркиран до тротоара, а всички прозорци бяха тъмни. Поставях около минутка пред входа. Мислех си за Морели и за това колко хубаво би било сега да съм в леглото с него. Ами, дявол да го вземе, защо пък да не позвъня на вратата му и да не кажа, че случайно съм минавала през квартала и съм решила да се отбия? Какво лошо щеше да има в това? Междувременно обаче зърнах образа си в огледалото. Нее... С такава коса никъде не можех да се покажа. А и се сетих, че отдавна трябваше да си обръсна краката. Тъпа работа.

Всъщност май не биваше да се отбивам у Морели точно сега. Може би щеше да е по-добре първо да се прибера у нас, да си обръсна краката и да облека сексапилно бельо. Или още по-добре, да изчакам утрешния ден. Двадесет и четири часа плюс-минус един-два. Морели бе прав. Много го желяех.

„Я се стегни! Та в случая става дума за най-обикновен полов акт. Това не е нещо неотложно, като помощта при инфаркт. Креватът спокойно може да почака двадесет и четири часа.“

Поех си дълбоко дъх. Двадесет и четири часа. Започнах да се чувствам по-добре, след като установих, че мога да се контролирам. Бях разумна жена. Включих на скорост и подкарах.

Значи мога да се контролирам.

На ъгъла забелязах нечий светлини в огледалото.

В този квартал няма много хора, които да работят нощна смяна. Завих зад ъгъла, спрях, изключих светлините и проследих с поглед как колата спира пред дома на Морели. След две минути той излезе от нея, запъти се към входната врата, а колата тръгна и се насочи към мен.

Стиснах здраво кормилото, за да не би поршето да се поддаде на изкушение, да се включи само на задна скорост и да поеме към дома на Морели. Само двадесет и четири часа, казах си, и краката ми ще бъдат гладки като коприна, а косата ми — измита. Ама нали всъщност Морели има и душ, и самобръсначка. Защо се самозалъгвам? Защо трябва да чакам?

Включих на задна точно в момента, когато другата кола навлезе в кръстовището. Успях да зърна шофьора и сърцето ми се сви. Това бе Тери Гилмън.

В очите ми избухна нещо червено. Глупачка! Нищо не бях подозирала. Бях повярвала, че се е променил. Бях повярвала, че е различен от другите мъже от техния род. Аз се тревожа за косматите си крака, а Морели през това време кой знае какво е правил с Тери Гилмън. Направо удар по главата.

Погледнах с присвити очи колата, докато тя прекосяваше кръстовището. Тери въобще не ме забеляза. Вероятно планираше как да прекара остатъка от нощта. Вероятно бе тръгнала да пречука нечий баба.

Всъщност кой се интересуваше от Морели? Не и аз. Най-малко пък аз. Мен ме интересуваше само едно нещо — шоколадът.

Настъпих педала за газта и излетях от завоя. Дайте път. Стефани си има порше и ѝ се яде шоколад.

Стигнах до „7-11“ пак за нула време, профучах през магазина и излязох с пълна чанта. Хей, Морели, ей това е истинският оргазъм.

Нахлух в паркинга пред моя блок като светкавица, заковах спирачките, изкачих стълбите на един дъх, отворих вратата с ритник и изкрещях:

— Майната му!

Рекс спря да върти колелото си и ме погледна.

— Чу ме! — казах му. — Майната му! Майната му! Майната му!

Бригс приседна на дивана.

— Какво става, по дяволите? Опитвам се да подремна.

— Не си играй със съдбата! Не говори!

Той ме погледна учудено.

— Какво си облякла? Това някакво ново противозачатъчно средство ли е?

Сграбчих клетката с хамстера и кесията с шоколади, отнесох ги в спалнята си и хлопнах вратата. Първо изядох най-големия шоколад, после — „Кит-кат“, после — „Сникърс“. Започна да ми се гади, обаче продължих последователно с „Бейби Рут“, с „Бадемова радост“ и с фъстъчен шоколад.

— Слава Богу, сега се чувствам много по-добре — казах на Рекс.

След това избухнах в ридания.

След като приключих с плаченето, обясних на Рекс, че не се е случило нищо особено. Че става дума просто за реакция, предизвикана от хормоните, и за внезапното увеличаване на количеството на инсулина в резултат на преяждането с шоколад. Че няма за какво да се тревожи. Легнах си и почти веднага заспах. Плачът е страшно изтощително нещо.

Когато на другия ден се събудих, очите ми бяха лепкави и подути от плач, а настроението ми се бе свлякло на най-ниското възможно равнище. Полежах десет минути, опивайки се от страданието си, и започнах да обмислям как да се самоубия. Реших да го направя чрез пушене. Вкъщи обаче нямах никакви цигари, а никак не ми се ходеше отново в „7-11“. Както и да е, вече работех за Рейнджъра, така че може би щеше да е най-добре да оставя събитията да следват естествения си ход.

С усилия се измъкнах от леглото, влязох в банята и се огледах в огледалото.

„Я се стегни, Стефани — казах си. — Имаш си порше и шапка на ВМС, така че можеш да достигнеш нови хоризонти.“

Побоях се, че след всички тези шоколади задникът ми също може да достигне нови измерения, и реших, че малко спортуване няма да ми навреди. Бях все още с анцуга, така че си сложих спортен сутиен и обух маратонките.

Когато излязох от спалнята, Бригс вече работеше на компютъра.

— Я, ранобудницата! — възкликна той. — Божичко, изглеждаш ужасно!

— Това не е нищо. Почакай да ме видиш как ще изглеждам след тичането.

Завърнах се плувнала в пот и много доволна от себе си. Стефани Плъм умее да се контролира. Морели да върви на майната си. И Тери Гилмън да върви на майната си. И светът да върви на майната си.

Изядох пилешки сандвич за закуска и взех душ. Оставих бирата на най-горния рафт на хладилника, за да ядосам Бригс, и му пожелах отвратителен ден. След това се качих на поршето и отидох в „Гранд Юниън“. Щях да свърша две неща: да поговоря с Леона и Алън и да напазарувам истинска храна. Паркирах на километър от магазина, за да не би някой да паркира в близост до мен и да ожули колата ми. Излязох от поршето и го погледнах. Бе свършено. Бе наистина страхотна кола. С кола като тази няма защо да се тревожиш от мисълта, че приятелят ти ти слага рога с една никаквица.

Първо се заех с пазаруване. Докато приключа с него и прибера продуктите в багажника, започна работа и банката. Във вторник сутринта бизнесът не бе особено активен. Нямах нито един клиент. Двама касиери брояха пари. Вероятно загреваха. Никъде не видях Леона.

Намерих Алън Шемпски във фойето. Пиеше кафе и разговаряше с един от охранителите. Забеляза ме, махна ми и попита:

— Как върви търсенето на Фред?

— Никак. Търсех Леона.

— Днес не е на работа. Ако искаш, ще се опитам да ти помогна.

Поразрових се в чантата, открих чека и го подадох на Алън.

— Какво би могъл да ми кажеш за това?

— Използуван чек.

— Да намираш нещо странно в него?

Той го огледа още веднъж.

— Нищо. Какво му е странното?

— Нямам представа. Фред е имал проблеми в разплащанията си с „Ар Джи Си“. В деня, когато изчезна, трябвало да им покаже този чек. Предполагам, че не е искал да взима със себе си оригинала, и затова го оставил у дома на бюрото си.

— Съжалявам, че не мога да ти помогна — каза Шемпски. — Ако искаш, остави ми го, и ще разпитам и други хора. Може би те ще забележат нещо.

Прибрах чека в чантата си и казах:

— По-добре ще е да го задържа. Имам чувството, че някои хора са изгубили живота си заради този чек.

— Това е сериозно — каза Шемпски.

Върнах се при колата разтревожена, без да мога да си обясня защо. В банката не се бе случило нищо тревожно. Нито пък някой бе паркирал до поршето. Огледах паркинга. Бънчи не се виждаше. Не открих никъде и Рамирес. При все това продължавах да изпитвам тревога. Може би бях забравила нещо. Или може би някой ме наблюдаваше. Отключих колата и погледнах към банката. Оказа се, че съм усетила присъствието на Шемпски. Бе застанал пред банката, пушеше и ме наблюдаваше. Божичко, и това оставаше — да започна да се плаша от Шемпски. Въздъхнах облекчено. Въображението ми май наистина бе много развнтено. Човекът просто бе излязъл да запали цигара.

Единственото странно нещо бе, че Алън Шемпски имаше такъв вреден навик. Вредните навици някак си не пасваха на неговата личност. Шемпски бе добродушен човек, който никога не бе обидил никого и лесно можеше да бъде забравен. Бе такъв, откакто го помнех. Когато бяхме съученици, бе момчето от последния чин, което никога не привличаше вниманието на учителите. Кротка усмивка, никога никому не възразяваше, винаги чист и спретнат. Беше като хамелеон, чиято окраска съвпада с тази на стената зад него. Познавах Алън, откакто се помнех, и въпреки това щеше да ми бъде трудно да кажа какъв е цветът на косата му. Може би кестенява, с цвета на миши косъм. Не искам да кажа, че приличаше на гризач. Бе умерено

привлекателен мъж с обикновен нос, обикновени зъби и обикновени очи. Имаше стандартно телосложение и среден ръст. Предполагах, че и умствените му възможности бяха на средно равнище, обаче не можех да твърдя това е положителност.

Бе се оженил за Морийн Блум месец след като двамата завършиха колежа „Райдър“. Имаха две малки деца и къща в квартал „Хамилтън“. Никога не бях минавала покрай нея, но бях готова да се обзаложа, че и тя е лесна за забравяне. Това може би не беше зле. Може би бе хубаво лесно да те забравят. Предполагам, че Морийн Блум-Шемпски едва ли щеше да се бои, че ще бъде заплашвана от Бенито Рамирес.

Пред моя блок ме чакаше Бънчи. Бе в паркинга, седнал в колата си. И бе навъсен.

— Това порше откъде го измисли? — попита, като се доближи до мен.

— Даде ми го на заем Рейнджъра. И ако решиш и на него да поставиш радиомаяк, да знаеш, че няма да му стане приятно.

— Ти имаш ли представа колко струва такава кола?

— Много ли?

— Доста повече, отколкото би била готова да платиш.

— Надявам се да не си прав.

Той взе една от кесиите с продукти и ме последва по стълбището.

— Каза, че ще ходиш в банката. Ходи ли?

— Да. Дори говорих с Алън Шемпски, но не научих нищо ново.

— За какво говорихте?

— За времето. За политиката. За здравеопазването. — Подпрях една от кесиите върху крака си, докато отключвах.

— Много си потайна. Май никому нямаш доверие.

— Нямам доверие в теб.

— И аз не бих изпитвал доверие към него — обади се Бригс от хола. — Има вид на човек, нуждаещ се от социална помощ.

— Този пък кой е? — пожела да узнае Бънчи.

— Ранди — казах.

— Искаш ли да изчезне?

Погледнах Бригс. Изкушението бе голямо. После казах:

— По-добре някой друг ден.

Той отвори кесията, която носеше, и подреди съдържанието ѝ върху кухненския плот.

— Някои от приятелите ти са доста странни.

Нямаше да ги намери за странни, ако ги сравнеш с роднините ми.

— Ще те поканя на обяд, ако ми кажеш за кого работиш и защо изпитваш интерес към Фред — казах му.

— Не мога да го направя. Освен това имам чувството, че и без това ще ме поканиш на обяд.

За обяд приготвих доматиена супа от консерва и сандвичи с кашкавал на грил. Сандвичите направих, защото ми се ядяха точно такива сандвичи. Колкото до супата, реших, че ще е добре да имам подръка чиста резервна консервена кутия за Рекс.

По време на обяда погледнах Бънчи и се сетих за думите на Морели. Бе казал, че работи с двама мъже от данъчната служба, в сравнение с които той приличал на бойскаут. В главата ми зазвучаха ангелски хорове и ми дойде вдъхновение.

— Боже мой, та ти работиш в един екип с Морели — казах.

— Не работя в екип с никого — каза Бънчи. — Работя сам.

— Лъжеш.

Морели не за пръв път бе имал отношение към мои случаи, без да ми го казва, но за пръв път бе изпратил шпионин да ме следи. Морели падна още по-ниско в очите ми.

Бънчи въздъхна и отмести чинията си.

— Това означава ли, че няма да ми предложиш десерт?

Подадох му един от оцелелите шоколади.

— Депресирана съм.

— Това пък защо?

— Защото Морели е мръсник.

Той втренчи поглед в шоколада си.

— Казах ти, че работя сам.

— Да де. И освен това ми каза, че си букмейкър.

Той ме погледна в очите.

— Не можеш да си съвсем сигурна, че не съм.

Телефонът иззвъня и вдигнах слушалката, преди да се задейства телефонният секретар.

— Какво правиш, сладурано? — попита Морели. — Каква да бъде пицата тази вечер?

— Никаква. Пица няма да има. И между теб и мен повече нищо няма да има. И повече да не си посмяло да ми се обаждаш, подло мръсно кучешко лайно, накацано от мухи! — И треснах слушалката.

— Я да видя дали ще позная? — засмя се Бънчи. — Това беше Морели.

— И ти си същата стока! — извиках. Размахах пръст и стиснах зъби.

— Май вече трябва да си тръгвам — каза Бънчи, като продължаваше да се хили.

— Ти винаги ли имаш проблеми с мъжете? — попита Бригс. — Или това е нещо ново?

В шест часа вече бях във фойето на блока и чаках Рейнджъра, Бях се изкъпала и парфюмирала и с прическа загатваща за сексуална разкрепостеност. Барът на Майк е място за сваления, често посещавано от бизнесмени, в шест часа вече навярно бе пълен с костюмирани мъже с търсещи погледи, така че и аз се бях облякла по подходящ начин. Бях си сложила сутиен „Уондърбра“, който наистина правеше чудеса. Върху него бях облякла бяла копринена риза, разкопчана точно до мястото, където той вече ставаше видим. Полата на черния ми копринен костюм бе навита на кръста, за да бъдат краката ми по-разголени. Самият кръст бях обвила с колан от имитация на леопардова кожа. Краката ми, този път с чорапи, бяха обути в обувки с петнадесетсантиметрови токове от модела, известен като „чукай ме“.

От асансьора излезе господин Моргантал и ми смигна.

— Леле, какво страхотно маце! Ще се сваляме ли?

Господин Моргантал бе на деветдесет и две години и живееше на третия етаж, точно до госпожа Делгадо.

— Закъснял си — казах му. — Имам други планове.

— И по-добре. Вероятно щеше да ме умъртвиш — каза господин Моргантал.

Рейнджъра дойде с мерцедеса и спря до вратата. Мляснах господин Моргантал по бузата и излязох, като въртях кръшно бедра.

Качих се в мерцедеса и кръстосах крака.

Рейнджъра ме огледа и се усмихна.

— Казах ти да привлечеш вниманието му, не да предизвикваш граждански вълнения. Може би няма да е зле да закопчееш още едно копче.

Погледнах го кокетно, като си давах вид, че флиртувам. Всъщност кокетниченето ми не бе съвсем престорено.

— Защо, не ти ли харесвам? — Нека Морели да се пука от яд.

Рейнджъра посегна и разкопча следващите две копчета, като ме разголи до кръста.

— Щом държиш да знаеш, на мен ми харесваш ей така. — Усмивката не слезе от лицето му.

Дявол да го вземе! Веднага закопчах копчетата.

— Много искаш — казах му. Така, значи не се бои от блъфирането ми. Няма защо да се паникьосвам. Просто не трябва да забравям случилото се. Не съм готова за Рейнджъра!

От блока излезе господин Моргантал и шеговито ни се закани с пръст.

— Боя се, че току-що развалих репутацията ти — каза Рейнджъра и включи на скорост.

— Може би по-скоро ми помогна да оправдая очакванията ти.

Прекосихме града и паркирахме на половин пряка от бара, разположен на отсрещната страна на улицата. Рейнджъра измъкна снимка от сенника.

— Това е Райън Перен. Редовен посетител. Идва в бара всеки ден след работа. Изпива по две питиета. След това се прибира. Никога не паркира колата по-далеч от половин пряка от бара. Знае, че търговецът на коли се опитва да си я прибере, и е нервен. Излиза през няколко минути, за да проверява дали е на мястото си. Задачата ти се състои в следното: трябва да не откъсва поглед от теб, а не от колата. Трябва да го задържиш в сградата.

— Защо ще му я отнемате точно тук?

— Защото след като се прибере, я оставя в заключен гараж, до който хората на търговеца нямат достъп. Когато пък е на работа, я оставя в охраняван паркинг, където служителите се отнасят сериозно към коледните премии. — Рейнджъра протегна показалец, за да изобрази пистолет. — Освен това Перен винаги е въоръжен и

реакциите му не са забавени. Точно заради това работата трябва да се свърши цивилизовано. Никой от нас не иска кръвопролития.

— Този мъж какво работи?

— Адвокат е. Бъкан е с пари.

Покрай нас се плъзна тъмнозелен ягуар. На улицата нямаше свободни места за паркиране. В самия край на улицата една кола освободи едно място и ягуарът се шумгна в него.

— Извади късмет — коментирах.

— Не е късмет. Това е Танка. Запълнихме цялата улица с наши коли, за да принудим Перен да паркира чак там.

Перен слезе от колата, включи алармата и тръгна към бара. Погледнах Рейнджъра и попитах:

— Алармата не е ли проблем?

— Никакъв.

Перен изчезна в сградата.

— Добре — каза Рейнджъра. — Да почваме. Давам ти пет минути аванс, след което ще извикам платформата. — Подаде ми сигнално устройство. — Ако нещо не е наред, натисни аларменото копче. Ще дойда да те взема, след като приберем колата.

Перен бе облечен в син раиран костюм. Бе на малко повече от четиридесет години, с оредяваща пясъчноруса коса и атлетично телосложение с първи признаци на отпускане. Застанах до вратата и изчаках зрението ми да се настрои към полумрака. Барът бе пълен главно с мъже, но имаше и няколко жени. Жените бяха насядали на групички, а мъжете поединично, с поглед, вперен в телевизора. Лесно открих Перен. Бе седнал в най-отдалечения край на полирания махагонов бар. Барманът му поднесе питие. Нещо с лед.

И от двете страни на Перен имаше свободни столове, обаче не ми се искаше да седна до него и да го заговоря. Ако бе изнервен, номерът щеше да му стане ясен. Заради това тръгнах към него, като уж търсех нещо в чантата си. Тъкмо когато стигнах до неговия стол, се престорих, че се препъвам. Не така, че да падна, обаче достатъчно силно, за да се блъсна в него и да се хвана за ревера му, уж неволно.

— За Бога! — извиках. — Извинете! Не внимавах къде стъпвам и... — Погледнах надолу. — Май не съм родена за високи токове.

— За какво сте родена в такъв случай? — попита Перен.

Отвърнах му с усмивка за милион долара.

— Не знам — отвърнах. — Може би, за да ходя босонога. — Кацнах на стола до неговия и дадох знак на бармана. — Едно питие наистина ще ми дойде добре. Денят съвсем не беше лесен.

— Разкажете ми нещо за себе си — каза той. — С какво се занимавате?

— Аз ли? С купуването на бельо. — Поне с това се занимавах, преди да стана търсач на съкровища.

Той бе вперил поглед в деколтето ми.

— Без майтап?

Прищя ми се да приберат тази кола колкото се може по-скоро. Този човек вече си бе подпийнал и не след дълго щеше да ми налети. Чувствах го.

— Казвам се Райън Перен — каза той и ми подаде ръка.

— Стефани.

Перен не пусна ръката ми.

— Стефани, която обича да пазарува бельо. Звучи много секси.

Не обичам да се ръкувам с непознати мъже. Да вървят по дяволите Рейнджъра и хоризонтите му.

— Ами... професия.

— Обзалагам се, че имате страхотно бельо.

— Познахте. Имам всякакво. Каквото и да назовете, имам го.

Барманът ме погледна изпитателно.

— Едно от тези — посочих чашата на Перен. — И го донесете по-бързо, ако обичате.

— Разкажете ми нещо за бельото си — каза Перен. — Имате ли жартиери?

— Имам, разбира се. Постоянно ги нося: червени, черни, лилави.

— А прашки?

— И прашки — винаги, когато искам да си проветря задника.

Сигналното устройство на часовника му се включи.

— А това какво е? — попитах.

— Трябва да отида при колата си.

Не се паникьосвай. Само не се паникьосвай.

— Какво ѝ е на колата ви?

— Този квартал не е чак толкова безопасен в този час на деня. Миналата седмица ми откраднаха радиото. Заради това от време на

време я наглеждам. Колкото да се уверя, че никой не се опитва да я отвори.

— Нямате ли си алармена система?

— Имам.

— В такъв случай не би трябвало да се тревожите.

— Навярно сте права. И все пак... — Той погледна към вратата.
— И все пак за мое спокойствие...

— Вие да не сте маниак на тема сигурност? — попитах. — Не обичам такива хора. Прекалено са стегнати. Никога не се навиват на нови изживявания. Като например... групов секс.

С последните думи отново си върнах вниманието му. В единия край на устата му се бе събрала слюнка.

— А вие обичате ли групов секс?

— Как да ви кажа... Не го обичам с много мъже, обаче имам две приятелки. — Барманът донесе чашата ми. Обърнах я на екс и се задавих. Когато пристъпът премина, очите ми бяха горещи и насълзени. — Това какво е?

— Бомбайски сапфир.

— Май не издържам много на пиене.

Перен плъзна ръка по бедрото ми и стигна до полата.

— Разкажи ми още нещо за груповия секс.

„Свършена съм — помислих си. — Ако Рейнджъра не се появи веднага, ще си имам големи неприятности.“ Бях изчерпала номерата си и не знаех къде да отида, ако изляза оттук. Въобще няхах опит в тези неща. Колкото до груповия секс, познанията ми в тази област бяха нулеви. Което означаваше, че бяха по-големи от това, което исках да знам по въпроса.

— С групов секс се занимаваме всеки четвъртък — казах. — Правим го в четвъртък. Ако не намерим мъж, гледаме телевизия.

— Искаш ли още едно питие? — попита Перен.

И в същия миг излетя от стола си, стовари се върху една маса, масата се разпадна, а Перен остана да лежи на пода. Неподвижен като камък, с разперени ръце и крака, с широко отворени очи и уста. Приличаше на голяма мъртва риба.

Вледенена от уплаха се извърнах и почти се сблъсках с Бенито Рамирес.

— Не трябва да се държиш като курва, Стефани — каза Рамирес с мек глас и смахнати очи. — На Шампиона не му е приятно да те вижда с други мъже. Да гледа как те опипват. Трябва да се пазиш за Шампиона. — На лицето му се появи едва доловима налудничава усмивка. — Шампиона ще направи някои неща с теб, Стефани. Неща, които никой не е правил с теб. Питала ли си Лула на какви неща е способен Шампиона?

— Какво правиш тук? — изкрещях. С едното си око следях Перен. Страх ме бе да не се изправи и да не затича към колата си. С другото си око наблюдавах Рамирес. Боях се, че ще извади нож и ще ме изкорми като коледна пуйка.

— Не можеш да избягаш от Шампиона — прошепна Рамирес. — Шампиона вижда всичко. Шампиона видя как пазаруваш шоколади през нощта. Какво има, Стефани, не можеш да спиш ли? Шампиона може да ти помогне. Шампиона знае как да приспива жените.

Стомахът ми се сви и цялата се облях със студена пот. Въобще не го бях забелязала. Значи ме е дебнел, следял е всичките ми движения, наблюдавал ме е. А аз през цялото време не го бях забелязала. Вероятно все още бях жива само защото Рамирес обичаше да си играе на котка и мишка. Само защото обичаше миризмата на чуждия страх. Обичаше да изтезава, да удължава болката и ужаса.

В хода на времето се бе появила черна дупка. Всички посетители, с изключение на мен и Рамирес, бяха изпаднали във вцепенение. Сега всички се бяха изправили на крака.

— Какво става тук, по дяволите? — изкрещя барманът и тръгна към Рамирес.

Рамирес само го погледна и барманът веднага отстъпи.

— Виж какво, мой човек — извика барманът. — Ако имаш проблеми, решавай ги навън.

Междувременно Перен се бе изправил. Краката му все още трепереха. Бе вперил поглед в Рамирес.

— Ама ти откачен ли си? Ти нормален ли си?

— Шампиона не обича да му говорят по такъв начин — каза Рамирес и очичките му напълно изчезнаха в главата му.

Един едър безврат мъж се притече на помощ на Перен и каза на Рамирес:

— Остави човека на мира.

Рамирес се обърна към него.

— Никой не казва на Шампиона какво трябва да прави.

Тряс! Едно кроше на Рамирес докосна безвратия и безвратият се срина на пода.

Перен извади пистолет и стреля по Рамирес. Всички посетители се юрнаха към изхода. Всички, с изключение на Перен, Рамирес и моя милост. Барманът крещеше в телефонната слушалка и искаше от полицаите да побързат. През отворената врата видях движеща се платформа със зелен ягуар на борда.

— Не обичам полицията — каза Рамирес на бармана. — Не трябваше да викаш полицията. — Плъзна още веднъж празния си поглед по мен и излезе през задната врата.

— Беше ми приятно — казах на Перен. — Време е обаче да тръгвам.

В бара влезе Рейнджъра, огледа се, поклати глава, усмихна ми се и каза:

— Знаех си, че няма да ме разочароваш.

ГЛАВА 11

Мерцедесът на Рейнджъра бе паркиран пред бара на Майк. Качихме се и потеглихме преди Перен да успее да излезе на тротоара.

— Добре ли си? — попита Рейнджъра.

— Никога не съм се чувствала така добре.

Рейнджъра още веднъж ме погледна одобрително.

— Е, може и да съм малко замаяна — казах. — Май не биваше да изпивам цялата чаша.

Доближих се до Рейнджъра. Изглеждаше много добре. Много по-добре от дребния мошеник Морели.

Рейнджъра намали скоростта пред един светофар.

— Ще ми обясниш ли каква беше тази стрелба?

— Перен стреля. Никой не пострада обаче. — Усмихнах се на Рейнджъра. Не изглеждаше толкова страшен, след като си изпил на екс „Бомбайски сапфир“.

— По теб ли стреля?

— Не. Появи се един тип, на когото не му стана приятно, че Перен разговаря с мен. Последва кавга. — Докоснах диамантената обица на Рейнджъра и казах: — Красива е.

— Ти колко чаши изпи?

— Само една, но голяма. Не нося много на пиене.

— Ще трябва да го запомня — каза Рейнджъра.

Не разбрах какво има предвид. Надявах се да е нещо, свързано със секса и с обладаването ми.

Рейнджъра спря пред входа на блока ми. Изпитах разочарование. Това означаваше, че просто ме оставя у дома. А можеше да паркира колата и да се отбие при мен за една последна чашка... или за нещо друго.

— Имаш посетител — каза той.

— Кой? Аз ли?

— Това е мотоциклетът на Морели.

Озърнах се. Да Това бе мотоциклетът „Дукати“ на Морели. Точно до кадилака на господин Фейнстейн. Дявол да го вземе! Бръкнах в чантата си и започнах да търся нещо.

— Какво търсиш? — попита Рейнджъра.

— Пистолета.

— Вероятно няма да е умно да се стреля по Морели — каза Рейнджъра. — Ченгетата са много чувствителни на тази тема.

Слязох от колата, оправих си полата и влязох в сградата.

Заварих Морели на стълбищната площадка. Бе облечен в черни джинси, черни мотоциклетни ботуши, черна тениска и черно кожено яке. Брадата му бе на два дни и косата му бе твърде дълга дори по неговите собствени критерии. Ако не му бях сърдита, щях да се съблека гола още преди да стигна до вратата на апартамента си. Давах си сметка, че по същия начин бях възприемала и Рейнджъра, но така си беше. Какво можех да кажа? Не след дълго и Бънчи и Бригс щяха да започнат да ми харесват.

— Трябва да си много смел, щом си тук — казах на Морели и започнах да търся ключа си.

Той извади ключовете си от джоба и отключи.

— Ти откога имаш ключ от жилището ми? — попитах го.

— Откакто ми го даде. Когато бяхме по-приятелски настроени един към друг. — Погледна ме и изражението му омекна. — Пила ли си?

— Да, по служба. Трябваше да свърша една работа за Рейнджъра и в... в един момент пиенето се оказа най-подходящото занимание.

— Искаш ли кафе?

— Не, защото ще развали всичко. Пък и не бих пила кафе, приготвено от теб. А сега можеш да си вървиш, благодаря ти.

— Не съм съгласен с теб. — Морели отвори хладилника, огледа го и откри кутията кафе „Моча Ява“, което бях купила от „Гранд Юниън“. Зареди машинката и я включи. — Аз ще изпия едно. Сърдита си ми, познах ли?

Не му отговорих. Отместих поглед от него и се замислих. Междувременно се опитах да открия Бригс и не го видях. Къде ли бе изчезнал малкият дявол?

— Ще ми обясниш ли защо? — каза Морели.

— Не заслужавах да ти давам обяснения.

— Навярно си права, но все пак ми дай поне едно.

— Тери Гилмън.

— Какво?

— Това е обяснението. Друго обяснение няма да ти давам, мръсно!

Морели взе две големи чаши от шкафа над плота и ги напълни с кафе. Добави мляко и ми подаде едната.

— Трябва да ми кажеш нещо повече от едно име.

— Не, не трябва. Чудесно знаеш какво имам предвид.

Пейджърът му се включи и той произнесе няколко цветисти псувни. Погледна текста и се обади на някого по телефона ми. После каза:

— Трябва да тръгвам. Много бих искал да остана при теб и да изясним този въпрос, но ми се налага да изляза.

Отиде до вратата и след това се върна.

— Насмалко щях да забравя. Виждала ли си Рамирес?

— Да. И ще искам да бъде задържан и да се отмени освобождаването му под гаранция.

— Вече е отменено. Вчера е пребил почти до смърт една проститутка на улица „Старк“. Изтезавал я и след това я хвърлил в контейнер за боклук. Решил, че е мъртва. Тя някак си успяла да се измъкне и тази сутрин две деца я открили.

— Ще оживее ли?

— Изглежда, да, макар все още да е в критично състояние. Ти кога го видя?

— Преди половин час.

Разказах му за посещението на бара и за инцидента с Рамирес.

Видях, че в Морели започват да се развихрят чувства. Най-вече чувство на безсилие. Също и гняв.

— Защо не се преместиш при мен? — попита той. — Поне докато открият Рамирес.

Май у тях щеше да стане много пренаселено, като се отчете и присъствието на Тери.

— Не — казах.

— А ако се ожения за теб?

— Сега пък си решил да се ожениш за мен, така ли? Ами какво ще стане, след като заловят Рамирес? Тогава ще се разведем ли?

— В рода ми няма разведени хора. Баба Бела не би го позволила. Човек трябва да умре, за да прекрати брака си с представител на моя род.

— Чудесно, това няма как да не ми вдигне настроението. — Това бе и вярно. Донякъде разбирах отношението на Джо към женитбата. Мъжете от рода Морели имаха лошо минало. Пиеха прекалено много. Мамеха жените си. Биеха децата си. Страданията им продължаваха до гроба. За щастие на съпругите, смъртта навестяваше рано мъжете от рода Морели. Застрелваха ги при пиянски кавги. Загиваха при пиянски автомобилни катастрофи и взривяваха черните си дробове с алкохол. — Ще разговаряме друг път по този въпрос — казах му. — Сега по-добре си върви. За мен не се тревожи, знам как да се пазя. Заклучвам вратите и прозорците и освен това имам пистолет.

— Имаш ли разрешително за него?

— Вчера го получих.

— Не знаех — каза Морели. Наведе се и ме целуна леко по устните. — Провери дали е зареден.

Всъщност бе много мил човек и не беше наследил някои от най-лошите гени на рода Морели. Имаше красивата външност и чара на мъжете от този род, но не и грубиянството им. Колкото до слабостта към жените, това предстоеше да се изясни.

Усмигнах се и му благодарих. После се сетих, че не знам за какво му благодаря. Може би защото бе проявил разбиране към това, че имам пистолет. Или може би защото се разтревожи за моята безопасност. Така или иначе, усмивката и благодарността го окуражиха и той ме притисна към себе си и ме целуна отново, този път страстно и истински. Не бе от целувките, които лесно се забравят. Не ми се искаше тази целувка да свърши.

Когато свърши, той ме задържа в прегръдката си и отново се усмигна.

— Така е по-добре. Ще ти се обадя при първа възможност.

И си тръгна.

Дявол да го вземе! Заклучих вратата и се ударих по челото с опакото на ръката си. Бях пълна глупачка. Току-що бях целунала Морели, без да се замисля за утрешния ден. Въобще не исках да оставям у него такова усещане. А Тери? А Бънчи? А Рейнджъра?

Добре, Рейнджъра да го оставим. Рейнджъра не бе част от този проблем. Рейнджъра бе отделен проблем.

Бригс подаде глава от банята.

— Може ли да се излезе?

— Ти какво търсиш там?

— Чух те да влизаш в хола и реших да не ти провалям вечерта.

Виждам, че късметът ти най-сетне проработи.

— Благодаря, но това не го смятам за късмет.

— Виждам.

Бе един през нощта, а все още не можех да заспя. Виновна за това бе целувката. Не можех да престана да мисля за нея и за усещанията, които изпитах, когато Морели ме прегърна. После започнах да мисля как ли щях да се чувствам, ако бе разкъсал дрехите ми и ме бе целунал на други места. Представих си Морели гол. Представих си го гол и възбуден. Представих си това, което щеше да направи Морели, ако бе гол и възбуден. Не успях да заспя дори само заради въображението си.

Стана два, и пак не ми се спеше. Морели да върви по дяволите! Измъкнах се от кревата и боса отидох до кухнята. Прегледах съдържанието на шкафовете и хладилника, но не открих нищо, способно да утоли глада ми. Разбира се, трябваше ми Морели. Но ако не можех да се сдобия с Морели, трябваше ми шоколад. Трябваша ми много шоколади. Трябваше да се сетя да ги купя, когато бях в магазина.

„Гранд Юниън“ бе отворен денонощно. Изкушението бе голямо, но отиването там бе опасно. Там можеше да ме дебне Рамирес. Достатъчно ми бе, че се тревожа заради него през деня, когато навсякъде е пълно с хора и видимостта е чудесна. Излизането през нощта беше глупаво и рисковано.

Отново си легнах и установих, че вече не мисля за Джо Морели, а за Рамирес. Замислих се дали не се е скрил някъде наблизо, в някоя от съседните улици или в самия паркинг. Познавах всички коли, които ползваха паркинга. Ако се появише непозната кола, щях да я забележа.

Любопитството ми се усили. Както и възбудата от възможността да организирам залавянето му. Измъкнах се изпод завивките и отидох

до прозореца. Паркингът бе добре осветен. Нямаше сенки, под които да може да се крие кола. Хванах завесата и я дръпнах. Очаквах пред очите ми да се появи паркингът. Вместо това пред зора ми се появиха обсидиановите очи на Бенито Рамирес. Бе се качил на пожарната площадка, хилеше ми се и лицето му бе осветено от слабата светлина. Масивното му тяло изглеждаше още по-голямо и застрашително на фона на нощното небе. Бе се подпрял с длани на рамката на прозореца.

Отскочих и изпищях. Цялото ми тяло се изпълни с ужас. Не можех да дишам. Не можех да помръдна. Не можех да мисля.

— Стефани — викна тихо Рамирес. Тихият му глас бе приглушен още повече от стъклото. Засмя се и отново викна: — Стефани!

Излетях от стаята и хукнах към кухнята. Бръкнах в чантата си и с трескави движения потърсих пистолета. Открих го и бързо се върнах в спалнята, но Рамирес вече бе изчезнал. На пожарната площадка нямаше никого. На паркинга също нямаше нищо тревожно. Не забелязах там непозната кола. За миг ми се стори, че всичко случило се е плод на въображението ми. Едва тогава забелязах листа, залепен със скок от външната страна на прозореца. На листа с печатни букви пишеше:

„Бог чака. Скоро ще настъпи времето да отидеш при Него.“

Върнах се в кухнята и започнах да набирам номера на полицията. Ръцете ми трепереха, така че пръстите ми не успяваха да натиснат необходимите копчета на телефонния апарат. Поех си дълбоко дъх, за да се успокоя, и опитах отново. Поех си дъх още веднъж и започнах да разказвам на дежурния полицаи за Рамирес. Затворих и набрах номера на Морели. Още по средата на набирането изключих телефона. Ами ако ми отговореше Тери? Глупава мисъл, казах си, та тя го бе зарязала. Не биваше да придавам голямо значение на тези неща. Пък и случилото се можеше да намери обяснение. Пък и Джо, дори и да не бе най-верният приятел, продължаваше да е прекрасен полицаи.

Набрах още веднъж номера и изчаках седем сигнала. Накрая телефонният секретар прие обаждането ми. Морели не си беше вкъщи. Морели беше на работа. Шансът да е на работа бе 90 процента.

Останах с 10 процента съмнение. Именно тези 10 процента не ми позволиха да набера мобифона или пейджъра му.

Изведнъж осъзнах, че Бригс е до мен.

В гласа му вече липсваше обичайният сарказъм.

— Не съм сигурен дали съм видял човек, който да е страшен — каза. — Ти май въобще не чу това, което ти казах.

— На пожарната площадка имаше човек.

— Рамирес.

— Да. Знаеш ли кой е той?

— Боксьор.

— Той е нещо повече от боксьор. Той е ужасен човек.

— Ще направя чай — каза Бригс. — Не изглеждаш добре.

Взех възглавницата и одеялото си, преместих се в хола и седнах на дивана до Бригс. Включих всички светлини в апартамента и оставих пистолета на масичката. Останах в това положение, докато се развидели, като само от време на време се поддавах на дрямката. Когато слънцето изгря, се върнах в леглото си и спах до единадесет, когато ме събуди телефонът. Бе Маргарет Бъргър.

— Открих чек — каза. — Неправилно попълнен. От времето, когато Сол си имаше разпавии с телефонната компания. Спомням си, че господин Бънчи имаше желание да го види, обаче не знам как да го открия.

— Аз ще му го предам — обещах й. — Имам да свърша няколко неща навън, след което ще се отбия у вас.

— През целия ден ще си бъда у дома — каза Маргарет.

Нямах представа какво щях да правя с този чек, но реших, че няма да ми навреди да го разгледам. Направих прясно кафе и чаша портокалов сок. Взех набързо душ, облякох обичайната си униформа — джинси и тениска с дълги ръкави, — пих кафе, изядох една палачинка и позвъних на Морели. Отново не отговори никой, но този път му оставих съобщение. Заръчах му да се свърже с мен веднага по пейджъра, ако Рамирес бъде заловен.

Извадих спрея със сълзотворен газ от чантата си и го закопчах на колана на джинсите си.

— Пази се — каза ми Бригс, докато излизах.

В асансьора стомахът ми продължаваше да е свит. Продължих да го усещам и когато излязох от фойето и тръгнах към паркинга. Бързо

отключих поршето, запалих го и докато карах, не откъсвах поглед от задното огледало.

Дойде ми наум, че вече бях престанала да търся дядо Фред зад всеки ъгъл. Търсенето му се бе превърнало в част от мистерия, свързана с нарязана на парчета жена, с убити канцеларски работници и с неотзивчива боклукчийска компания. Реших, че между всички тези неща има връзка. Че всички те имат отношение към изчезването на Фред. Все още обаче не бях съвсем убедена в това.

Маргарет отвори вратата още след първото почукване. Бе приготвила чека и ме чакаше. Разгледах го внимателно, но и в него не открих нищо необичайно.

— Можеш да го вземеш, ако искаш — каза тя. — На мен не ми трябва. Може би онзи мил господин Бънчи също ще иска да го види.

Прибрах чека в чантата си и ѝ благодарих. Все още не бях на себе си след появяването на Рамирес на пожарната площадка и затова отидох в офиса, за да проверя дали Лула ще се съгласи да ми прави компания през деня.

— Не знам — каза Лула. — Да нямаш пак вземане-даване с онзи Бънчи? Има много идиотско чувство за хумор.

Казах ѝ, че ще ползваме моята кола. Че няма защо да се тревожи.

— Чудесно — рече Лула. — Ще си сложа шапка, така че никой да не ме познае.

— Няма нужда — казах. — Имам нова кола.

Кони вдигна поглед от монитора на компютъра си и попита:

— Каква е?

— Черна.

— Предпочитам черния цвят пред тъмносиния — каза Лула. — Що за кола е? Пак ли е някакъв малък джип?

— Не. Не е джип.

Кони и Лула ме погледнаха едновременно.

— Тогава каква е? — попита Лула.

— Ами порше.

— Я повтори — каза Лула.

— Порше.

За миг и двете се озоваха на вратата.

— Да пукна, ако това не е порше — каза Лула. — Ти какво? Банка ли си ограбила?

— Колата е фирмена.

Лула и Кони продължиха да ме гледат въпросително. Веждите им се бяха качили до прическите.

— Ами нали знаете, че от известно време работя с Рейнджъра, и...

— Какво имаш предвид? — попита Лула. — Оня мъж, дето се взриви? Или шейха, дето ти избяга? Да не искаш да ми кажеш, че Рейнджъра ти е дал тази кола, задето работиш с него?

Изкашлях се и с крайчеца на тениската си избърсах един отпечатък от пръст от задния десен калник. Лула и Кони започнаха да се усмихват. Лула ме сръга закачливо.

— Оправно момиче си.

— Не е това, което си мислите — казах.

Усмивката на Лула стана още по-широка.

— Нищо не съм казала. Кони, ти да си чула да съм казала каква работа имам предвид?

— Знам за какво си мислите — рекох.

Кони се включи в разговора.

— Я да отгатна. Има орален секс, има и нормален секс, има и...

— Започваш да се доближаваш до истината — каза Лула.

— Всички мъже, които работят с Рейнджъра, карат черни коли — казах им.

— Те карат лимузини — отвърна Лула. — Рейнджъра не им дава поршета.

Захапах долната си устна.

— Значи според теб той ще поиска нещо в замяна?

— Рейнджъра тези неща не ги прави току-така — каза Лула. — Рано или късно ще поиска да си платиш. Да не би да искаш да ми кажеш, че не знаеш каква е цената?

— Надявах се, че се отнася към мен както към мъжете и че тази кола е необходима за работата ми.

— Забелязала съм какви погледи ти хвърля — каза Лула. — Никога не оглежда така мъжете, с които работи. Мисля, че ще трябва да поискаш от него да ти обясни каква точно работа трябва да вършиш. Не че мен това ме вълнува. Ако можех да докопам тялото на този мъж, аз щях да му купя порше.

Стигнахме до търговския център „Гранд Юниън“ и паркирах срещу филиала на банката „Фърст Трентън“

— Каква работа имаме тук? — попита Лула.

Уместен въпрос. Отговорът бе малко неопределен.

— Имам два използвани чека, които искам да покажа на братовчедка си. Тя работи тук като касиер.

— Какво им е особеното на тези чекове?

— Имат нещо особено, но не знам какво е. — Подадох ги на Лула. — Ти какво мислиш?

— На мен ми изглеждат два най-обикновени шибани чека.

По обяд в банката имаше много хора, така че ни се наложи да се подредим на опашка пред гишето на Леона. Докато чакахме, хвърлих поглед към офиса на Шемпски. Вратата му бе отворена и се виждаше как той седи зад бюрото си и разговаря по телефона.

— Здравсти — каза Леона, когато стигнах до гишето. — Какво има?

— Искам да разгледаш един чек. — Подадох ѝ чека на Маргарет. — Виждаш ли нещо необичайно в него?

Леона го огледа от двете страни.

— Не.

Подадох ѝ чека на Фред за „Ар Джи Си“.

— Ами в този?

— Не.

— А в такъв случай да има нещо странно в сметките?

— Поне аз нищо не виждам — каза Леона. — Въведе информация в компютъра и сканира екрана. — По тази сметка на „Ар Джи Си“ парите се движат много бързо. Предполагам, че това е някаква малка ликвидна сметка на „Ар Джи Си“ на местно равнище.

— Защо мислиш така?

— „Ар Джи Си“ е най-големият извозвач на смет в нашия район, а тук не виждам голямо движение. Освен това и аз ползвам нейните услуги, а чековете ми се превеждат чрез „Ситибанк“. Когато работиш в банка, няма как да не забележиш тези неща.

— А чекът за телефонната компания?

Леона провери и него.

— Същата история. Моите чекове се превеждат чрез друга банка.

— Не е ли необичайно да насочваш клиентите към две различни банки?

Тя вдигна рамене.

— Не знам. Сигурно е в реда на нещата, щом тези две компании го правят.

Благодарих на Леона и прибрах чековете в чантата си. На излизане насмалко не се сблъсках с Шемпски.

— Хоп! — каза той и отскочи назад. — Не исках да те блъскам. Просто реших, че няма да е зле да ти се обадя и да те питам как върви работата.

— Добре — отговорих и му представих Лула. Реших, че му прави чест да си дава вид, че не забелязва оранжевата ѝ коса. Както и това, че е пъхнала стокилограмовото си тяло в стегнати панталони девети размер, тениска „Чери Гарсия“ и яке от изкуствена кожа, украсено с розова лъвска грива.

— Какво стана с онзи чек? — попита Шемпски. — Разгадахте ли тайната му?

— Не сме, обаче отбелязахме известен напредък. Открих подобен чек, издаден за друга компания. Любопитното е, че и двата чека са били преведени тук.

— Защо да е любопитно?

Реших да не споделям всичко. Не исках да замесвам в тази работа Леона или Маргарет Бъргър.

— Моите чекове за тези компании се превеждат чрез други банки. Това не ти ли се струва странно?

— Съвсем не — усмихна се Шемпски. — Някои компании често си откриват при нас малки ликвидни местни сметки, но депозират голямата част от парите си другаде.

— Това май вече съм го чувала — вметна Лула.

— Другият чек у теб ли е? — попита Шемпски. — Ще ми го покажеш ли?

— Не, но благодаря за предложението.

— Много си деловита — каза Шемпски. — Според теб май всичко това има някаква връзка с изчезването на Фред.

— Допускам, че такава връзка съществува.

— Оттук къде ще отидеш?

— В „Ар Джи Си“. Искам да си изясня тази история със сметката. Бях решила да го направя още миналия петък, но пристигнах там, след като Липински се бе самоубил.

— Моментът май не е много подходящ за бизнес — каза Шемпски.

— Прав си.

Шемпски ме дари с дружеската усмивка на banker и каза:

— Е, пожелавам ти късмет.

— Тя няма нужда от късмет — каза Лула. — Тя сама се оправя. Винаги постига целта си, не знам дали ме разбираш. Така добре си гледа работата, че сега кара порше. Познаваш ли други търсачи на съкровища, които да карат поршета?

— Колата всъщност е фирмена — поясних на Шемпски.

— Страхотна кола е — каза той. — Вчера те видях с нея.

В крайна сметка реших, че съм на път да открия нещо. Вече имах известна представа как може да се открие връзка между много от нещата. Тя все още не бе съвсем ясна, обаче даваше храна за размисъл. От „Клокнър“ завих по „Хамилтън“ и после пресякох „Саут Брод“. Навлязох в промишлената зона и изпитах облекчение, когато не забелязах полицейски коли и не чух сирени. Днес нямаше човешки жертви. В паркинга на „Ар Джи Си“ нямаше боклукчийски камиони и не вонеше. Най-добро време за посещение на боклукчийска компания са обедните часове.

— Тук хората може би са малко чувствителни — предупредих Лула.

— Майната й на тяхната чувствителност — каза Лула. — Дано са се сетили да пребоядисат стените.

Офисът не изглеждаше току-що боядисан, но не бе и окървавен. На едно от бюрата зад преградата работеше човек. Бе слаб, с кафява коса, на четиридесетина години. Когато приближихме, вдигна глава от бюрото.

— Искам да оправя една сметка — казах. — По този въпрос говорихме с Лари, но така и не се направи нищо. Вие отскоро ли работите тук?

— Работя в офиса на „Камдън“. Тук само замествам. Казвам се Марк Стемпър.

— Мозъкът му по тази стена ли се беше полепил? — попита Лула. — Няма вид да е прясно боядисана. Как сте успели да я почистите? Никога не съм успявала да почистя кръвта от стени.

— Изми я екип от чистачи — каза Стемпър. — Нямам представа какво точно са използвали.

— Жалко. Ако знаех какъв препарат е, щях да си взема.

Той я погледна уморено.

— Често ли ви се налага да почиствате стените си от кръв?

— Е, не точно моите стени.

— Та във връзка с тази сметка... — започнах.

— На чие име е?

— Фред Шуц.

Човекът набра името на клавиатурата и поклати глава.

— Нямаме човек с такова име.

— Разбрах. — Обясних му проблема и му показах чека.

— Не използваме услугите на тази банка — каза той.

— Може би там имате втора сметка.

— Да — вметна Лула. — Местна ликвидна сметка.

— Не. Всичките ни офиси използват само „Ситибанк“.

— Тогава как ще обясните този чек?

— Не знам как да го обясня.

— В тази служба само Марта Дийтър и Лари Липински ли работеха?

— В тази служба, да.

— Когато някой им изпрати по пощата плащането си за тримесечието, как се процедира?

— Обработка се тук. Въвежда се в системата и се депозира по сметката в „Ситибанк“.

— Много ви благодаря — казах. — Много ни помогнахте.

Тръгнахме си.

— Лично аз не разбрах с какво ти помогна — каза Лула. — Нищо не знаеше.

— Знаеше, че банката е объркана.

— Виждам, че това много те впечатлява.

— Докато разговарях с Шемпски, нещо ми дойде наум.

— Ще го споделиш ли с мен?

— Нека допуснем, че Лари Липински не е превеждал всички плащания. Че е задържал да речем десет на сто от тях за себе си и ги е депозирал другаде.

— Мислиш, че е завличал парите на „Ар Джи Си“, така ли? — каза Лула. — А след това дядо ти Фред е дошъл и е направил скандал. И заради това на Липински му се наложило да се отърве от Фред.

— Възможно е.

— Страхотна си — каза Лула. — Страхотно умно момиче си. Стиснахме си ръцете.

Всъщност нещата изглеждаха по-сложни. Не ми се вярваше, че Фред можеше да е убит само заради това, че е вдигнал скандал заради обърканата си сметка. По-вероятно ми се струваше изчезването му да е свързано с разчлененото женско тяло. Продължавах да мисля, че тази жена може би е Лора Липински. Нещата някак си повече се връзваха. Допуснах и сценарий, при който Фред вижда как Липински оставя чувала за боклук в двора на компанията за търговия с недвижимо имущество. След това не знаех какво да мисля.

Тъкмо щяхме да влезем в колата, когато вратата на сградата се отвори, оттам се подаде Стемпър, махна ни и извика:

— Хей! Почакайте! В този чек има нещо, което ме смущава. Имате ли нещо против да си направя фотокопие?

Реших, че от това нищо няма да загубим, така че двете с Лула се върнахме в офиса и го изчакахме да включи фотокопирната машина.

— Този боклук никога не ще да работи — каза той. — Почакайте ме малко, докато му сменя хартията.

Половин час по-късно получих чека заедно с извинение.

— Съжалявам, че ви отнех толкова много време — каза той, — но може би си струва труда. Ще го изпратя в „Камдън“, за да видя какво мислят те по въпроса. Работата ми се вижда доста странна. Досега не бях попадал на такъв чек.

Върнахме се при поршето и потънахме в кожените седалки.

— Невероятна кола — каза Лула. — Чувствам се страхотно в нея.

Напълно я разбирах. Колата наистина бе фантастична. Когато шофираш такава кола, се чувстваш по-красива, по-сексапилна, по-смела и по-умна. Рейнджъра имаше право, когато говореше за нови хоризонти. Когато карах поршето, имах чувството, че пред мен наистина се разкриват нови хоризонти.

Потеглих по алеята, по която се излизаше от паркинга. Той бе ограден с вериги, неизползваните камиони бяха паркирани в задната му част, а предната се използваше от служителите и от действащите камиони. Към улицата водеше двойна порта. Вероятно през нощта я заключваха. През деня бе отворена. Бе достатъчно широка, за да се разминат два камиона.

Спрях до отворената врата, погледнах наляво и видях как първият боклукчийски камион се прибира. Беше гигантски. Боядисан в бяло и зелено великан, който разтърсваше земята. От него се разнасяше силна миризма на гнило, а отгоре му се спускаха чайки.

Камионът направи широк завой, за да влезе в паркинга, и Лула подскочи в седалката си.

— Божичко, та този не ни вижда! Завива така, сякаш пътят е само негов.

Опитах се да дам заден ход, но закъснях. Камионът ожули поршето, като одраска половината от обшивката му от фибростъкло. Натиснах клаксона. Шофьорът спря и ни погледна удивено.

Лула енергично изскочи от колата. Последвах я, като се измъкнах през нейната врата, тъй като моята бе затисната от чудовищния боклукчийски камион.

— Не ви видях, госпожа — каза шофьорът. — Разбрах, че сте тук, едва когато натиснахте клаксона.

— Това няма да те спаси! — изкрещя Лула. — Това е порше! Знаеш ли какви неща ѝ се наложи да направи, за да ѝ дадат това порше? А бе, още нищо не е направила, ама ако извади късмет, ще има доста неща да прави. Дано да е застраховано. — Лула се обърна към мен. — Трябва да провериш за застраховките. Това винаги е първото нещо, което трябва да се направи. Ти имаш ли застрахователна полица?

— Не знам. Предполагам, че всички тези неща трябва да са вътре.

— Аз ще ги донеса — каза Лула. — Просто не мога да повярвам, че такова нещо се случва на порше. — Наведе се, порови в жабката и след миг каза: — Май е това. — И ми подаде полицата. — Взех ти и чантичката. Сигурно ще ти се наложи да покажеш шофьорската си книжка.

— Май е най-добре да извикаме човека от офиса — каза шофьорът. — При нас той попълва тези хартии.

Реших, че това е добра идея. Замислих се дали няма да е добре да се измъкна незабелязано и да си купя еднопосочен билет до Рио де Жанейро. Не ми се искаше да давам обяснения на Рейнджъра.

— Да, трябва да повикаме мъжа от офиса — каза Лула. — Както е тръгнало, мога и удар да получа. Чувствам, че ще ми стане нещо. Я по-добре да поседна.

При други обстоятелства можех да се отчая, но реших, че трябва да си пазя силите за в случай, че Лула изведнъж остане парализирана от сблъсъка със скорост от половин километър в час, който току-що бе преживяла.

Влязохме в сградата. И в същия миг се разнесе силен взрив. Замръзнахме и се спогледахме. Вцепенението ни не продължи дълго и излязохме навън, за да видим какво се е случило.

В този момент се чу втора експлозия. Изпод поршето блъвнаха пламъци и облизаха дъното на боклукчийския камион.

— Укрийте се! — изкрещя шофьорът. — Резервоарът ми е пълен с бензин!

— Какво каза? — попита Лула.

И тогава се раздаде истинският взрив. Бууум! Камионът подскочи във въздуха. Гумите и вратите му излетяха като картонени, после той падна на земята с трясък, наклони се на една страна, стовари се върху горящото като цепеница порше и го направи на палачинка.

Прилепихме се плътно към стената на сградата. Около нас валяха парчета разкъсан метал и гума.

— Дааа — каза Лула. — Това порше сега и цялото кралско войнство не може да го сглоби.

— Нищо не разбирам — каза шофьорът. — Та това бе само драскотина! Та аз само ожулих колата ви. Защо избухна така?

— Нейните коли винаги избухват — обясни му Лула. — Ще ти кажа обаче, че по-хубаво избухване от туй не съм виждала. Досега не беше взривявала боклукчийски камион. Веднъж улучиха колата ѝ с противотанкова ракета. И онова си го биваше, обаче не може да се сравнява с туй нещо.

Извадих мобифона от чантичката си и се обадох на Морели.

ГЛАВА 12

На местопроизшествието остана само една пожарна кола. Пожарникарите разчистваха остатъците. Докараха кран, който вдигна боклукчийския камион. Когато го откъснаха от колата, това, което бе останало от поршето, можеше да се събере в джоба ми. Междувременно дойде Кони, прибра Лула и я върна в офиса. Повечето от завръщащите се шофьори на камиони изгубиха интерес към случилото се и се разотидоха.

Морели пристигна само секунди след първата пожарна кола и сега бе застанал застрашително близо до мен, с ръка на кръста и присвити очи, сякаш се готвеше да ме обвини в убийство трета степен.

— Обясни ми още веднъж защо Рейнджъра ти даде порше — каза Морели.

— Колата е фирмена. Всички, които работят с Рейнджъра, карат черни коли, а тъй като моята е синя...

— Дал ти е порше.

И аз присвих очи.

— Какъв ти е проблемът?

— Искам да разбера какво става с теб, а проблемът е Рейнджъра.

— Обясних ти, че работя за него. — Освен това бях започнала да флиртувам с него, но не намирах за необходимо да го споменавам в показанията си. Точно пък Морели нямаше право да ми иска сметка за това.

Той не бе удовлетворен от отговора ми и съвсем определено не бе на кеф.

— И не си си направила труда да провериш регистрационния номер на поршето, нали?

— Не съм — отговорих. Пък и едва ли този номер можеше да се провери сега, когато остатъците от поршето имаха дебелина от десет сантиметра.

— Не ти ли мина през ума, че може би караш крадена кола?

— Рейнджъра не би ми дал крадена кола.

— Рейнджъра и на собствената си майка би дал крадена кола — каза Морели. — Откъде мислиш, че взема тези коли, които раздава наляво и надясно? Да не би да му ги носи някаква добра фея?

— Сигурна съм, че има някакво обяснение.

— Какво например?

— Нямам представа. Пък и сега имам по-важни неща за изясняване. Защо избухна колата ми?

— Съвсем уместен въпрос. Не вярвам ожулването, причинено от камиона, да е предизвикало взрива. Ако ти бе нормален човек, щеше да ми е трудно да намеря обяснение. Тъй като това обаче се случи именно с теб, предполагам, че някой е поставил бомба в колата.

— Защо обаче това стана толкова късно? Защо бомбата не избухна още когато запалих двигателя?

— Попитах Мърфи. При нас той отговаря за бомбите. Според него по всяка вероятност бомбата е била с часовниково устройство, за да избухне, когато си на улицата, не в паркинга.

— Може би бомбаджията е човек от боклукчийската компания, който не е искал колата да избухва близко до службата му.

— Потърсихме Стемпър, но не можахме да го открием.

— Потърсихте ли колата му?

— Още е тук.

— Вие майтап ли си правите? И той ли е изчезнал?

Морели вдигна рамене.

— Не мога да твърдя това. Възможно е да е отишъл да изпие нещо с някой приятел. Възможно е и да му е омръзнало да чака да разчистят паркинга и да е намерил друг начин да се прибере.

— Обаче твоите хора ще го потърсят. Нали?

— Да.

— Още ли не се е прибрал у тях?

— Не.

— Имам теория за случилото се — казах.

Морели се усмихна.

— За мен това е най-интересната част.

— Според мен Липински е извършвал злоупотреби. Възможно е да е правил това в комбина с Марта Дийтър. Възможно е и тя да го е усетила или просто да му е пречела. Така или иначе, според мен

Липински е отклонявал някои плащания за себе си. — Показах на Морели чековете и му разказах това, което бях научила за банките.

— Според теб и другият човек, Джон Кърли от телефонната компания, също е вършел нещо подобно, така ли?

— Има известни прилики.

— Допускаш, че Фред може да е изчезнал, защото е вдигнал твърде много шум, така ли?

— Има и други неща. — Разказах му за рекламното приложение на вестника в чувала за боклук, за Лора Липински, за Фред и изхвърлянето на изсъхналите листа.

— Цялата тази работа не ми харесва — каза Морели. — Трябваше да ми кажеш по-рано.

— Едва сега започнах да правя връзката.

— Вървиш две крачки пред мен. Не се проявих много добре, в този случай. Разкажи ми нещо за фалшивия букмейкър.

— За Бънчи?

— Няма значение как се казва.

Погледнах го въпросително.

— Останах с чувството, че работите заедно.

— Бънчи как изглежда?

— Прилича на пожарен кран с вежди. Ръст — като моя. Кестенява коса. Нуждае се от подстригване. Оплешивява откъм челото. Има вид на скитник. Походката и приказките му са като на полицай. Пие бира „Корона“.

— Познавам го, но няма да е точно да кажа, че сме работили заедно. Той не работи в екип с никого.

— И няма да ми кажеш какво ти е известно за него, така ли?

— Не мога.

Грешен отговор.

— Добре, хайде да се разберем — казах. — Един федерален агент ме следи денонощно, спи пред прага ми, нахлува в апартамента ми, и според теб всичко това е нормално, така ли?

— Не. Съвсем не го намирам за нормално. Намирам, че това е достатъчно основание да бъде спукан от бой. Не знаех, че го е правил, и ще взема мерки да престане да го прави. Просто нямам право да ти кажа точно сега за какво става дума. Мога само да ти кажа, че би

трябвало да се оттеглиш от тази работа и да оставиш с нея да се занимаваме ние. Очевидно вървим по една и съща писта.

— Защо пък трябва точно аз да се оттегля?

— Защото именно ти ставаш жертва на бомбени атентати. Да не би някой да е взривил моята кола?

— Денят още не е свършил.

Пейджърът на Морели се включи. Той погледна съобщението и въздъхна.

— Трябва да тръгвам. Искаш ли да те хвърля у вас?

— Благодаря, но трябва да остана. Трябва да се свържа с Рейнджъра. Още не знам какво е решил да прави с поршето.

— Скоро ще се наложи да си поговорим и за Рейнджъра — каза Морели.

Реших, че ще очаквам с нетърпение този разговор.

Морели заобиколи крана и влезе в колата на своята компания — прашен кафяв „Феърлейн“. Запали двигателя и излезе от паркинга.

Загледах се в краниста.

Зад крана се стрелна нещо черно. Мерцедесът на Рейнджъра.

— Идваш тъкмо навреме — казах, когато дойде при мен.

Той огледа сплесканото обгоряло парче метал, набито в чакъла.

— Това е поршето — поясних. — Първо се взриви и се запали, а после върху него падна боклукчийският камион.

— Най ми харесва моментът с боклукчийския камион.

— Страх ме беше да не се ядосаш.

— Коли се намират, маце. По-трудно е да се замени човек. Ти добре ли си?

— Да. Извадих късмет. Бе ми любопитно какво ще искаш да направиш с поршето.

— С този загинал боец нищо не може да се направи — каза Рейнджъра. — Ще трябва да го изоставим.

— Голяма кола беше.

Рейнджъра погледна останките за последен път и каза:

— На теб може би ще ти отива повече друга марка. — И ме поведе към мерцедеса.

Когато пресякохме „Броуд“, здрачът се сгъсти и уличното осветление се включи. Рейнджъра се спусна по „Роублинг“ и спря пред „Росини“.

— Имам тук делова среща, която ще продължи няколко минути. Ела изпий нещо и след това ще хапнем, ако не възразяваш. Срещата не би трябвало да ми отнеме много време.

— Има ли отношение към издирването на укриващи се от съда?

— Има отношение към търговията с недвижимо имущество — каза той. — Срещата е с адвокатата ми. Носи ми документи за подпис.

— Къща ли ще купуваш?

Той отвори вратата на ресторанта и ме изчака да вляза.

— Не. Офис сграда в Бостън.

„Росини“ е един от най-хубавите ресторанти в Бърг. Уютен и същевременно елегантен, с ленени покривки и салфетки и храна за чревоугодници. На дъбовия тезгях на малкия бар в дъното на салона вече се бяха подпрели няколко мъже в костюми. Бяха заети само някои от масите, но след половин час ресторантът щеше да е пълен.

Рейнджъра ме придружи до бара и ме представи на своя адвокат.

— Стефани Плъм — повтори името ми адвокатът. — Струва ми се, че ви познавам.

— Не съм имала намерение да подпалвам погребалното бюро — казах. — Бе нещастен случай.

Той поклати глава и се усмихна.

— Моля ви, не това имах предвид. Вие бяхте омъжена за Дикий Бар. Той работи за кратко време в нашата фирма.

— На Дикий всичките му работи бяха кратки — отвърнах. Включително и бракът ни. Мръсно прасе!

След двадесет минути Рейнджъра приключи разговора си, адвокатът му допи чашата си и си тръгна и ние се преместихме на една от масите. Днес Рейнджъра бе в черно. Черна тениска, черни хамалски панталони, черни високи обувки и черно яке. Не съблече якето и всички в помещението много добре знаеха защо. Рейнджъра не бе от тези, които оставят пистолета си в жабката на колата. Поръчахме вечерята и той се отпусна в стола си.

— Не обичаш да говориш много за брака си.

— Ти пък не обичаш да говориш за нищо.

Рейнджъра се усмихна.

— Предпочитам да не привличам хорското внимание.

— Бил ли си женен?

— Много отдавна.

Не очаквах такъв отговор.

— А деца имаш ли?

Той замълча цяла минута, преди да отговори.

— Имам дъщеря на девет години. Живее при майка си във Флорида.

— Срещаш ли се с нея?

— Когато ходя из тези краища.

Кой бе този човек? Притежаваше офис сграда в Бостън. Бе баща на деветгодишно дете. Беше ми трудно да съчетая тази нова информация с представата си за Рейнджъра; човек, който носи пистолет и е търсач на съкровища.

— Разкажи ми нещо за бомбата — каза Рейнджъра. — Имам чувството, че не би трябвало да те разпитвам за личния ти живот.

Изложих му теорията си.

Той не помръдна от мястото си, но присви устни.

— Бомбите не са хубаво нещо, маце. Неприятна работа са. Развалят ти деня.

— Имаш ли мнение по случилото се?

— Да. Защо не си вземеш отпуск?

Смръщих нос.

— Не мога да си го позволя.

— Ще ти дам аванс за предстоящи услуги.

Поруменях.

— Що се отнася до тези услуги...

— Никога не плащам за този род услуги, които те тревожат — прекъсна ме тихо Рейнджъра.

Такива ми ти работи.

Започнах да се храня, после казах:

— И да имах такава възможност, нямаше да изляза в отпуск. Не съм приключила случая с дядо Фред. Няма на кого да оставя Рекс. Освен това приближава Денят на Все светии. Това е любимият ми празник.

Денят на Все светии наистина е един от любимите ми празници. Обичам щипещия студен въздух, издълбаните тикви и смешните маски. Сладкишите, които събирах като малка, никога не са ме интересували. За мен най-важно бе преобличането. Може би това е показателно за моята личност — сложи ми маска, и съм щастлива.

Нямам предвид грозните миризливи гумени маски, които покриват очите. Гримирането също ми доставя удоволствие.

— Разбира се, вече само ходя при нашите и им нося сладкиши. Но с баба винаги се маскираме, когато очакваме да дойдат деца. Миналата година аз бях Зоро, а баба — Лили Мънстер. Тази година май е решила да се преоблече като една от Спайските.

— Според мен на теб ти отива да се маскираш като Зоро — каза Рейнджъра.

Зоро наистина е един от любимците ми. Страхотен е.

За десерт си поръчах тирамису, защото Рейнджъра плащаше сметката, а в „Росини“ го приготвят наистина чудесно. Рейнджъра естествено отказа десерта. Не желаше да омърсява тялото си със захар и да наблюдава как върху плоския му корем се появяват гънки. Погълнах последните парченца от сладкиша и дискретно пъгнах ръка под покривката, за да разкопча най-горното копче на джинсите си.

Не съм вманиачена на тема тегло. Дори нямам кантар. Оценявам теглото си по джинсите. Неприятно ми е да го призная, но вече не можех да обуя някои. Значи се нуждаех от диета. И от упражнения. Реших да започна от утре. Още от утре щях да престана да ползвам асансьора, за да стигна до втория етаж, и да ям сладкиши на закуска.

Започнах да изучавам Рейнджъра, докато той ме връщаше у дома. Уличните светлини и фаровете на насрещните коли периодично осветяваха лицето му. Нямах пръстени. На лявата ръка имаше часовник с бяла найлонова каишка. Днес не носеше обица. Около очите имаше мрежа от ситни бръчици. Личеше, че са от слънцето, не от възрастта. Предполагах, че е някъде между двадесет и пет и тридесет и пет години. Не можех да кажа нещо повече с положителност. Никой не знаеше нищо за произхода му. Държеше се като свой в бедняшките квартали на Трентън, разбираше се с хората от малцинствата и говореше като тях. Тази вечер обаче от този Рейнджъра нямаше и следа. Тази вечер говореше като човек от улица „Уолстрийт“, а не от улица „Старк“.

Почти не разговаряхме. Рейнджъра влезе в моя паркинг и проверих набързо с поглед дали няма съмнителни хора. Не видях такива хора и отворих вратата още преди колата да е спряла напълно. Нямах смисъл да оставам в мрака насаме с Рейнджъра и да

изкушавам съдбата. Достатъчно се бях изложила при последната ни среща.

— Бързаш ли? — попита Рейнджъра. Ситуацията му изглеждаше забавна.

— Имам много работа.

Опитах се да сляза, но той ме стисна леко за врата и каза:

— Пази се.

— Ще се пазя.

— И си носи пистолета.

— Ще го нося.

— Зареден.

— Добре, зареден.

— Приятни сънища — каза той и най-после ме пусна.

Влязох в блока, изкачих стълбите на бегом, нахлух в апартамента и набрах номера на Мери Лу.

— Тази вечер трябва да проследя един човек и ми трябва помощ — казах. — Можеш ли да оставиш децата на Лени?

Лени е съпругът на Мери Лу. Симпатията е, макар и да не е пръв умник. Мери не се смущава от това, защото повече я интересува друга част от тялото му.

— Кого ще проследяваме?

— Морели.

— Ах, мила, значи си чула!

— Какво да съм чула?

— Хайде де, наистина ли не си чула?

— Какво да съм чула?

— За Тери Гилмън. Пряко попадение.

— Каква е връзката с Тери?

— Говори се, че тя се среща с Джо късно по нощите. В Бърг наистина не може да се скрие нещо.

— За тези срещи съм чувала. Нещо друго да знаеш?

— Не.

— Освен че се среща с Тери, участва в акция, свързана с изчезването на дядо Фред, но не иска да ми каже нищо за нея.

— Глупак.

— Такъв е. И това, след като му дадох някои от най-добрите седмици от живота си. Както и да е. Изглежда, че работи и нощно

време, така че реших да проверя с какво се занимава.

— С поршето ли ще ме вземеш?

— Поршето е неизправно. Искаше ми се да те помоля ти да шофираш. Ако карам буика, Морели ще ни забележи.

— Няма проблеми.

— Не забравяй да си с маратонки и тъмни дрехи.

Последния път, когато Мери Лу ми помогна в подобна акция, бе обута с ботуши с високи токове и носеше обици, големи колкото чинии. Не бе точно невидим съгледвач.

— Ще шпионираш Морели, така ли? — каза Бригс някъде под рамото ми. — Само това оставаше.

— Не ми оставя друг избор.

— Обзалагам се на пет долара, че ще те забележи.

— Приемам.

— За тази история с Тери може да се намери чудесно обяснение — казах на Мери Лу.

— Да де. Че е женкар.

Това е едно от нещата, които харесвам у Мери Лу. Готова е да повярва най-лошото за всекиго. Разбира се, не е трудно да повярваш най-лошото за Морели — той не се интересуваше особено от общественото мнение и не правеше опити да подобри репутацията си. А тази репутация си я бе заслужил.

Намирахме се в минибуса на Мери Лу. Додж. Миришеше на дъвчащи бонбони, на близалки с вкус на грозде и на чийзбургери на „Макдоналдс“. Когато се обърнах, за да надникна през задното стъкло, погледът ми падна върху две детски седалки, които ме накараха да се почувствувам малко неловко. Бяхме се установили пред дома на Морели, наблюдавахме предните стъкла на жилището му и не виждахме нищо. Лампите светеха, но завесите бяха спуснати. Джипът му бе паркиран до тротоара, така че вероятно си бе вкъщи, но нямахме гаранция за това. Къщите бяха прилепени една до друга и това затрудняваше наблюдението, тъй като не бе лесно да се заобиколи цялата редица.

— Така няма да свършим никаква работа — казах. — Хайде да паркираме на пресечката и да слезем.

В съответствие с инструкциите ми Мери Лу се бе облякла в черно. С черно кожено яке с ръкави с ресни и плътно прилепващи

черни кожени панталони. Бе обула черни каубойски ботуши — компромис между маратонките и любимите ѝ обувки с петнадесетсантиметрови токове.

Къщата на Морели се намираще в средата на редицата. Зад тесния ѝ двор имаше еднопосочна алея, а от двете страни на сградата имаше храсталаци. Морели нямаше вкус към градинарските занимания.

Небето бе тъмно. Нямаше луна. На алеята нямаше светлини. Това ми хареса. Колкото по-тъмно, толкова по-добре. На колана ми бяха закрепени аерозол със сълзотворен газ, фенерче, пистолет „Смит и Уесън“ калибър 38, електрошоково устройство и мобифон. Оглеждах се да не би наблизко да е Рамирес, но не го видях. Това не ме успокои, тъй като откриването на Рамирес очевидно не бе моята стихия.

Тръгнахме по алеята и спряхме зад къщата на Морели. Лампата в кухнята светеше. Щорите на единичния кухненски прозорец и на кухненската врата не бяха спуснати. Морели мина пред прозореца и двете с Мери Лу направихме крачка назад и се скрихме в сянката. След това той се върна и застана пред кухненския плот. Вероятно си приготвяше нещо за ядене.

Чу се позвъняването на телефон. Морели вдигна слушалката и започна да се разхожда из кухнята, докато говореше.

— Едва ли му звъни приятен събеседник — коментира Мери Лу. — Не се усмихва.

Морели затвори телефона и, все още изправен до плота, изяде някакъв сандвич. После пи кока-кола. Реших, че това е добър знак. Ако се подготвяше за бурна нощ, вероятно щеше да пие бира. След това изгаси лампата и излезе от кухнята.

Възникна проблем. Ако останех да наблюдавам тази част на къщата, можеше да изтърва Морели, когато излиза. Докато стигнех до колата и потеглех след него, щеше да е късно. Можеше да се разделим с Мери Лу, но това щеше да обезсмисли поканата ми да ме придружи. Искаше ми се един чифт очи да останат свободни, за да търсят с поглед Рамирес.

— Хайде — казах, като се примъкнах към къщата. — Трябва да се доближим.

Притиснах нос към стъклото на задната врата на Морели. Оттам, през кухнята и хола, можеше да се наблюдава предната част на къщата.

Чуваше се звукът на телевизор, който не се виждаше. Не се виждаше дори и следа от Морели.

— Виждаш ли го? — попита Мери Лу.

— Не.

И тя долепи лице до мен.

— Жалко, че не се вижда предната врата. Ако излезе, как ще разберем?

— Има навика да гаси лампите, когато излиза.

Лампите изведнъж угаснаха и се чу как предната врата се отваря и затваря.

— Майната му! — Отскочих от вратата и хукнах към автомобила.

Мери Лу ме последва. Справи се успешно с тичането, независимо от прилепналия панталон, каубойските ботуши и от факта, че краката ѝ бяха доста по-къси от моите.

Бързо се мушнахме в колата. Мери Лу пъкна ключа в контакта, запали я и родителският автомобил бе включен на скорост за преследване. Профучахме покрай ъгъла и видяхме задните мигачи на Морели да изчезват — той завиваше надясно на две преки от нас.

— Чудесно — казах. — Не трябва да сме толкова близо до него, че да може да ни забележи.

— Според теб при Тери ли отива?

— Възможно е. Нищо чудно обаче и да отива да смени някого.

След като се поотърсих от първия прилив на чувства, реших, че е малко вероятно Джо да има любовни или сексуални връзки с Тери. Нямах предвид Джо мъжа, а Джо полицаия. Джо полицаият нямаше да се свързва със семейство Гридзоли.

Бе ми казал, че с Тери имат нещо общо — връзка с престъпността. Предполагам, че именно тук трябваше да се търси причината за общуването им. Допуснах, че е възможно Джо и Тери да работят съвместно, макар и да не можех да си представя в какво качество. Тъй като в града имаше и агенти на ФБР, предположих, че към това има отношение и Вито Гридзоли. Може би Джо и Тери играеха ролята на посредници между Вито и агентите. Може би и интересът, който Бънчи прояви към чековете, потвърждаваше правилността на моята теория за злоупотребите. Не можех обаче да

открива причина от такива злоупотреби да се интересува самото правителство.

Джо зави по „Хамилтън“, измина още половин километър и спря пред магазина „7-11“. Мери Лу мина покрай него, заобиколи магазина и спря до тротоара със загасени светлини. Джо излезе от магазина с кесия в ръка и се върна при колата.

— Божичко, умирам от любопитство да знам какво има в тази кесия! — каза Мери Лу. — Дали в „7-11“ продават презервативи? Досега не се бях замисляла за това.

— В кесията навярно има нещо сладко — казах. — Ако питаш мен, сладолед. Шоколадов.

— Обзалагам се, че го е взел за Тери.

Джо запали колата и се върна по „Хамилтън“.

— Не отива у Тери — казах. — Прибира се.

— Колко жалко. Надявах се да погледаме малко екшън.

Самата аз нямах никакво желание да гледам екшън. Имах желание да открива дядо Фред и да продължа да си гледам живота. За нещастие, нямаше да науча нищо ново, ако Морели прекараше нощта пред телевизора със сладолед в ръка.

Мери Лу спря на пряка зад Морели, без да го губи от поглед. Той паркира пред дома си, а ние с Мери Лу — отново на пресечката. Слязохме, отново минахме по алеята и застанахме пред двора на Морели. Кухненската лампа светеше, а Морели се движеше пред прозореца.

— Какво прави? — попита Мери Лу. — Какво прави?

— Търси лъжица. Познах, купил е сладолед.

Светлината угасна и Морели изчезна. Ние с Мери Лу отново прекосихме задния двор и се лепнахме за прозореца.

— Виждаш ли го? — попита Мери Лу.

— Не, изчезна.

— Не чух да се отваря предната врата.

— И аз не я чух, а и телевизорът е включен. Накъде тук е, просто не го виждаме.

Мери Лу се доближи до мен.

— Жалко, че е спуснал завесите на предните прозорци.

— Следващия път ще го имам предвид — каза Морели зад нас.

Мери Лу и аз изпищяхме и инстинктивно се опитахме да отскочим, обаче Морели ни хвана за якетата.

— Я кой бил тук — каза Морели. — Да не би днес да имате свободна вечер?

— Търсехме котката ми — обясни Мери Лу. — Изгуби се и ни се стори, че я видяхме в двора ти.

Морели ѝ се ухили.

— Радвам се да те видя, Мери Лу. Отдавна не се бяхме срещали.

— Много съм заета с децата — отвърна тя. — Футбол ли не щеш, предучилищна подготовка ли не щеш, пък и на Кени все му се възпалява ухото...

— Как е Лени?

— Екстра е. Сега мисли дали да си наеме помощник. Татко му е решил да се пенсионира, нали ме разбираш...

След като завърши колежа, Лени веднага навлезе в семейния бизнес: „Станковик и синове — водопроводни услуги и отоплителни инсталации“. Справяше се добре с работата си, но често миришеше на мръсна вода и метални тръби.

— Искам да поговоря насаме със Стефани — каза Морели.

Мери Лу използва тези думи като повод да се измъкне.

— Говорете си, говорете си, аз няма да ви преча. Тъкмо си тръгвах. Колата ми е ей тук, зад ъгъла.

Морели отключи задната врата на къщата си и каза:

— Ти ме чакай вътре. Веднага идвам. Ще придружа Мери Лу до колата ѝ.

— Няма нужда — каза Мери Лу. Нервничеше и имаше вид на човек, готов да побегне. — Сама ще се оправя.

— Тук е доста тъмно — каза ѝ Морели. — Ще се разделим едва след като влезеш в колата си и я заключиш.

Изпълних нареждането на Морели и останах да го чакам, докато той придружаваше Мери Лу до колата ѝ. Веднага проверих телефонния му секретар, записах си номерата на хората, които го бяха търсили, върху оставено до телефона тефтерче, откъснах листчето и го прибрах в джоба си. Номерът на последния човек, който го бе търсил, не можеше да се прочете — бе блокиран. Всъщност нямаше номер.

Сладоледът, оставен върху кухненския плот, бе започнал да се разтапя. Май бе редно да го изям, преди да се разтопи напълно и да

трябва да се изхвърли.

Тъкмо лапах последната лъжица, когато Морели се върна. Затвори, заключи и дръпна щорите.

Погледнах го въпросително.

— Не искам да се тревожиш, но те преследват лоши хора — каза Морели. — Никак не ми се иска някой снайперист да те очисти през кухненския ми прозорец.

— Толкова ли е сериозно положението?

— Мила моя, поставиха бомба в колата ти. Вече бях започнала да свиквам с това.

— Как успя да ни откриеш с Мери Лу?

— Правило номер едно: когато си лепваш носа на нечий прозорец, не говори. Правило номер две: когато шпионираш някого, не използвай автомобил с гъзарски номера, на които е изписано името на най-добрата ти приятелка. Правило номер три: никога не подценявай любопитните съседи. Позвъни ми госпожа Руп и ме пита дали знам защо стърчиш в задната алея и надничаш в прозорците ѝ и дали трябва да извика полицията. Обясних ѝ, че по всяка вероятност надничаш в моите прозорци, и ѝ напомних, че тъй като самият аз съм полицай, няма защо да си прави труда да звъни другаде.

— Ами ти си виновен, защото не искаш нищо да споделиш с мен — рекох.

— Ако ти кажа каквото знам, ще го разкажеш на Мери Лу. Тя ще го разкаже на Лени, а Лени ще го разкаже на водопроводчиците от фирмата и утре ще го има във вестниците.

— Мери Лу никога не споделя нищо с Лени — отвърнах.

— Тя пък какво бе облякла, по дяволите? Приличаше на първа квартална курва. Липсваха ѝ само сутеньор и камшик в ръката.

— Искаше да изрази своите чувства чрез облеклото си.

Морели сведе поглед към колана ми.

— И какво чувство искаше да изрази?

— Страх.

Морели поклати глава недоверчиво.

— А знаеш ли какви са моите страхове? Най-големият ми страх е, че някой ден можеш да станеш майка на децата ми.

Не знаех дали да приема това като комплимент, или като обида, и затова смених темата.

— Имам право да бъда информирана за това следствие — казах.
— Оказах се в самия център на събитията.

Той обаче продължи безмилостно да мълчи, така че използвах най-силния си аргумент.

— Много добре знам, че по нощите се срещаш с Тери. Освен това няма да се махна. Да знаеш, че ще продължавам да те следя и да ти досаждам, докато не си изясня всичко.

— С удоволствие бих те вързал, бих те опаковал в килим и бих те изхвърлил на буницето — каза Морели. — Работата е там, че Мери Лу ще ме издаде.

— Добре, тогава да поговорим за секс. Може и да се разберем.
Морели се ухили.

— Слушам те най-внимателно.

— Добре, почвай да ми разказваш.

— Моля те да не бързаш. Искам да знам какво ще получа срещу тази информация.

— Какво искаш?

— Всичко.

— Тази нощ не си ли на работа?

Той си погледна часовника.

— Майната му, на работа съм. Че и съм закъснял. Досега трябваше да сменя Бънчи.

— Кого следите?

Той ме погледна.

— Добре, ще ти кажа. Обаче не за друго, а защото хич не ми се иска да започнеш да ме преследваш из цял Трентън. Само обаче да разбере, че си казала нещо на някого, кълна ти се, лошо ти се пише.

Вдигнах ръка като за клетва.

— Честна скаутска дума. Няма да си отварям устата.

ГЛАВА 13

Морели се подпря на плота и скръсти ръце.

— По някое време бе установено, че има несъвпадение между размера на парите, които постъпват в ателието за химическо чистене на Вито Гридзоли, и сумата, която той обявява пред данъчните власти.

— То пък една изненада.

— Е, хората от ФБР решиха да го олепят, така че се заеха с него. Скоро стана ясно, че Вито всъщност губи пари, за които нищо не знае.

— Някой краде от Вито, така ли?

Морели започна да се смее.

— Можеш ли да повярваш в такова нещо?

— Че защо не? Такива неща често се случват.

— Така или иначе, Данъчната служба се зае с Вито с надеждата чрез него да попадне на по-едра риба.

— Каква риба имаш предвид?

— Нямам представа. Двамата, с които работя, смятат, че става дума за нова престъпна организация.

— Ти самият какво мислиш по въпроса?

— Преди да ми покажеш чековете мислех, че става дума за човек със склонност към убийства, желаещ да погаси дълговете си. Сега вече не знам какво да мисля, но май започвам да надушвам нова престъпна организация. Иначе други признаци за съществуването ѝ не се забелязват.

— Може би става дума за съвпадение.

— Не ми се вярва. Твърде много съвпадения се насъбраха. Досега в историята са замесени три компании. Трима служители, материално отговорни лица, са мъртви. Друг е в неизвестност. Фред също е в неизвестност. Поставиха бомба в колата ти.

— А банката? Липсващите приходи на Вито във „Фърст Трентън“ ли се обработват?

— Да. Добре би било да надникнем в архивите ѝ, обаче замесените банкови служители ще разберат, че се води полицейско

разследване. Не искаме да ги предупреждаваме. „Ар Джи Си“ също попадна на мушката заради възможно укриване на данъци. „Ар Джи Си“ идва от първите букви на имената на Рубен, Гридзоли и Котел. Знаех, че Гридзоли е един от съсобствениците ѝ, обаче не бях чувал във фирмата да има нередности. Моите приятели от федералните служби нищо не ми казаха по въпроса.

— Какво излиза? Че работите като екип, а те нищо не ти казват за това, което знаят за „Ар Джи Си“?

— Нямаш представа що за хора са. Същински копои. Никак не обичат да работят в екип с хора от местната полиция.

Усмихнах се.

— Да де. Разбирам те. Излиза, че говоря за себе си. Както и да е. Бронфман, човекът, когото ти познаваш като Бънчи, е бил на пост пред „Ар Джи Си“, за да следи кой влиза и кой излиза. В онзи петък, когато Фред изчезна, бил на пост в кафенето от другата страна на улицата. Предполагам, че Фред е искал да избегне опашките, но се престарал и пристигнал, преди да започне работното време на „Ар Джи Си“. Тогава прекосил улицата и се отбил в кафенето. Там вързал лаф с Бронфман и Бронфман разбрал, че Фред е от клиентите, чиито плащания се отклоняват. На следващия ден Бронфман решил, че ще е добре по един или друг начин да се сдобие с някой от чековете, с които Фред си е плащал сметките, отишъл да го потърси и разбрал, че е изчезнал. Когато Мейбъл му каза, че със случая си се заела ти, Бронфман решил да те използва за фасада. Решил, че можеш да си завираш носа навсякъде и да задаваш каквито искаш въпроси, без това да направи впечатление. Планът му обаче се провалил, тъй като не успял да предвиди твоята мнителност и потайност.

— Не съм му казвала много неща.

— Така е. Усилията му не доведоха до нищо, и това е хубаво. — Морели ме погледна. — След като си в течение на нещата, защо не ми разкажеш ти какво знаеш?

— Ще ти разкажа. Може би.

— Боже! — възкликна Морели.

— Не бързай! Може и да ти разкажа нещо.

— Извинявай. Просто ми липсват доста елементи, за да сглобя картината.

— Това донякъде е по моя вина — казах.

— Така е. Не ми казваш много неща. Това донякъде е и по моя вина.

— Какви отношения имаш с Данъчната служба?

— Вито не иска да разговаря направо с тях. Каза, че е готов да разговаря само с познат човек. Предполагам, че така се чувства в по-голяма безопасност. Информацията минава през няколко души, така че при необходимост ще му е по-лесно да се отрече от това, което е казал. Вито споделя каквото има да споделя с Тери. Тя — с мен, а аз предавам информацията на Сульо и Пульо.

— Кого точно следите сега?

Морели загаси кухненската лампа.

— Харви Тип, материално отговорното лице при Вито.

— Добре ще е да го следите по-отблизо. Може би е застрашен от кратка продължителност на живота.

На път за Бронфман Морели ме остави у нас.

— Благодаря ти за возенето — казах му.

Когато понечих да сляза, той ме хвана за яката и каза:

— Не забравяй, че сключихме споразумение. Дължиш ми нещо.

— Сега ли?

— По-късно.

— Колко по-късно?

— Това ще го решим допълнително — каза Морели. — Важното е да не забравиш.

Едва ли щях да забравя.

Когато се прибрах, Бригс все още работеше.

— Много работиш — рекох му.

— Трябва да приключа тази задача. Когато ограбиха жилището ми, изгубих много материали. Извадих късмет, че бях оставил портативния си компютър в гардероба в спалнята и не са го видели. Повечето неща си ги бях записал на него, така че катастрофата не бе пълна.

Събудих се в четири часа и не можах да заспя. Лежах около час, вслушвах се в звуците, разнасящи се откъм пожарната стълба, и разработвах планове как да избягам, ако някой хвърли запалителна бомба през прозореца на спалнята ми. Накрая се уморих и тихичко се вмъкнах в кухнята, за да хапна нещо. Толкова много задачи ми се бяха

насъбрали в главата, че не знаех как да ги подредя. Обещанието, което бях дала на Морели, все пак бе на едно от челните места.

След малко се появи Бригс.

— Пак ли не можеш да заспиш?

— Не мога. Толкова много неща са ми на главата, че не мога да заспя — погледнах го. Имаше пижама като на Мечо Пух. — Много хубава пижама имаш.

— Не ми е лесно да си намирам подходящи дрехи. Когато искам да впечатля дамите, се обличам като Спайдърмен.

— Трудно ли е да си малък човек?

— Това си има и плюсове, и минуси. Общо взето съм на печалба, тъй като много хора мислят, че съм умен. А и се опитвам да се възползвам от привилегиите си на член на малцинство.

— Забелязах.

— Не се чуди — каза Бригс. — Човек трябва да се възползва от това, което му е дал Господ.

— Прав си.

— Искаш ли да поиграем на нещо? На „Монополи“?

— Да, но ще ми дадеш няколко хода аванс.

В седем — все още продължавахме да играем — иззвъня телефонът.

— Аз съм в твоя паркинг — уведоми ме Рейнджъра. — Ти ли ще слезеш, или аз да се кача?

— Как така се обаждаш по телефона? Ти обикновено направо си влизаш.

— Не искам да рискувам. Току-виж съм ти изкарал акъла и отнеса някой куршум.

— Правилно разсъждаваш. За какво става дума?

— За колела, маце.

Отидох до прозореца, дръпнах завесата и видях Рейнджъра. Бе застанал до черно беемве.

— Веднага слизам — казах му. — Изчакай само минутка, докато се облека.

Обух джинси, пъгнах набързо краката си в опърпани гуменки и навлякох горницето на сивия анцуг, което ми беше голямо. Грабнах ключовете си и се затичах по стълбите.

— Доста плашещ вид имаш, маце — каза Рейнджъра.

— Един мой приятел изказа предположение, че така можело да се постига по-голям контрол върху раждаемостта.

— Е, чак толкова плашещ не е.

Грижливо изгладих въображаема гънка върху анцуга и се вгледах в малко мъхче, оказало се на ръкава. Срецнах погледа на Рейнджъра и забелязах, че се усмихва.

— Топката е в твоята половина — каза Рейнджъра. — Обади ми се, когато си готова.

— Готова за колата ли?

Той се усмихна.

— Тази е оборудвана със сензори на шасито. — Извади малко дистанционно управление. — Включваш ги с натискане на зеленото копче. Ако под колата има нещо, включва се алармената уредба и червената светлинка на таблото непрестанно свети. За съжаление, колата не може да направи разлика между котка, бейзболна топка и бомба, така че когато лампичката светне, трябва да провериш какво има отдолу. Устройството не е съвършено, обаче все пак с него е по-добре, отколкото да натиснеш педала за газта и да станеш на парченца. Вероятно няма да е необходимо. Малко е вероятно някой да се опита да те взриви два пъти. — Сетне ми подаде дистанционното и ми обясни подробно как действа системата.

— Съвсем като при Джеймс Бонд — казах.

— Имаш ли някакви планове за днес?

— Трябва да се обадя на Морели и да разбера дали Марк Стемпър, човекът, който ме забави в „Ар Джи Си“, се е появил. Предполагам, че след това ще наобиколя хората си. Ще намина при Мейбъл, ще се отбия в офиса, ще отида да трия сол на главата на боклукчиите. Ще си отворям очите за Рамирес. Ще отида да си прегледам главата.

— На някого му е много неприятно, че не си мъртва. Няма да е зле да си сложиш защитната жилетка.

Изчаках го да си тръгне и задействах системата още преди да вляза в сградата. Приключих играта с Бригс, взех душ, разтърсих глава с надеждата, че така ще оправя косата си, и си сложих грим с очакването така хората да обръщат повече внимание на очите ми, отколкото на останалата част от мен.

Изпържих си едно яйце и го изядох с чаша портокалов сок и поливитамин. Хубава и здравословна закуска, подходяща за добро начало на деня. Оставаше само да оцелея поне до обяд.

Реших, че съветът на Рейнджъра за бронезилетката не е за пренебрегване. Вярно, че така изглеждах по-плоскогърда, но какво от това? Облякох джинси и тениска, обух ботуши, закопчах моряшко яке върху бронезилетката и реших, че не изглеждам чак толкова зле.

Влязох в колата и видях, че не примигва никаква светлина, предупреждаваща за наличието на бомби, така че седнах спокойно зад кормилото. Първо трябваше да отида при родителите си. Реших, че няма да ми навреди да изпия при тях чаша кафе и да чуя последните слухове.

Баба отвори вратата още когато паркирах до тротоара и каза:

— Страхотна кола. Каква марка е?

— Беемве.

— Вестникът писа, че си карала порше и че го взривили. Майка ти сега е в банята и гълта аспирини.

— И вестникът ли писа? — попитах, докато изкачвах стълбите, като взимах по две стъпала наведнъж.

— Да, само че не поместиха твоя снимка, както правят друг път. Затова пък имаше снимка на колата. Божичко, приличаше на палачинка.

Екстра.

— Нещо друго писаха ли?

— Описаха те като „Бомбаджийка, търсеца съкровища“.

Може би нямаше да е зле и аз да глътна един аспирин. Оставих чантата си на един от кухненските столове и посегнах към вестника, оставен върху масата. Боже мой! На първа страница!

— Във вестника пише, че според полицията почти сигурно става дума за бомба — каза баба. — Според мен сигурно им е било трудно да определят какво точно е станало, след като боклукчийският камион е паднал върху колата.

Влезе майка ми и попита:

— Чия е тази кола пред къщи?

— Това е новата кола на Стефани — поясни баба ми. — Нали е страхотна?

Майка ми присви въпросително вежда.

— Две нови коли? Откъде са тези коли?
— Фирмени са — казах.
— Тъй ли?
— Не ги получавам срещу анален секс — поясних.
Майка ми и баба ми сякаш се уплашиха от думите ми.
— Прощавайте — казах. — Просто ми се изплъзна от езика.
— Досега си мислех, че само педерастите правят анален секс — каза баба.
— Всеки, който си има анус, може да го прави — обясних й.
— Хм. И аз си имам — рече тя.
Налях си кафе и седнах на масата.
— Какво ново?
Баба също си наля кафе и седна срещу мен.
— Хариет Мълен роди момченце. Извадиха го в последния момент с кесарево сечение, но всичко мина добре. Мики Шаяк умря. Май му беше време.
— Тези дни да си чувала нещо за Вито Гридзоли?
— Миналата седмица го видях в касапницата и ми се стори надебелял.
— Как върви бизнесът му?
— Говори се, че печелел големи пари от това химическо чистене. Видях Вивиан с нов буик.
Вивиан бе жената на Вито. Шестдесет и пет годишна, с изкуствени мигли и с боядисана в яркочервен цвят коса, защото Вито я харесвал точно такава. Хората, изразяващи несъгласие с него, обикновено се сдобиваха с циментени ботуши и изчезваха в река Делауеър.
— Предполагам, че за „Фърст Трентън“ не се носят никакви слухове.
— За банката ли? — попита мама. — Какво искаш да знаеш за банката?
— Не знам. Фред имаше сметка в тази банка. Казах го просто така.
Баба се вгледа в гърдите ми.
— Днес ми се виждаш различна. Да не си сложила някой от онези спортни сутиени? — Погледна ме по-отблизо.

— Познах. Сложила си бронезилетка. Елън, ела да видиш — каза баба на мама. — Стефани си е сложила жилетка, която не може да бъде пробита от куршум. Не ти ли харесва?

Лицето на майка ми бе побеляло.

— Защо все на мен се случват такива работи? — възкликна тя.

Оттам продължих за дома на Мейбъл. Тя отвори вратата и се усмихна.

— Много мило, че дойде, Стефани. Искаш ли чай?

— Нямам време — отвърнах. — Отбих се, колкото да те видя.

— Много мило. Добре съм. Май ще посетя Бермудските острови. Взех една рекламна брошура, оставена върху масичката.

— Пътешествия за самотни възрастни хора, така ли?

— Тарифите им са много привлекателни.

— Да имаш да ми кажеш нещо? Да си чула нещо за Фред?

— Нищичко не съм чула за Фред. Мисля, че е мъртъв.

— Минаха само две седмици, откакто изчезна. Не е късно да се появи.

Мейбъл плъзна по брошурката поглед, изпълнен с копнеж.

— Все пак мисля, че е мъртъв.

След десет минути бях в офиса.

— Здравей, приятелко — каза Лула. — Видя ли вестника? Видя ли колко място са ти заделили? Не че се обиждам, обаче въобще не са ме споменали. Не можах да се сдобия с прякор като твоя — „Бомбаджийка, търсеца съкровища“. Нищо, че мога да взривя задника на всеки.

— Знам — казах. — Точно затова мислех да те попитам дали искаш и днес да ми правиш компания.

— Не знам. С каква кола си? Да не си пак с буика?

— С беемве съм.

Лула изтърча до прозореца и надникна.

— Екстра работа. Готова съм.

Вини подаде глава от кабинета си и попита:

— Какво става?

— Стефани си има нова кола — каза Лула. — Ей я там, до тротоара.

— Някой да е чул да се говори нещо за „Фърст Трентън“? — попитах. — Да се чува нещо за нечисти дела там?

— По-добре попитай човечеца, с когото разговаряхме вчера — каза Лула. — Не си спомням как се казваше, но ми се стори симпатяга. Допускаш ли и на него да не му е чист косъмът?

— Вече е трудно да разбереш кой какъв е — отговорих. Помислих си, че за Шемпски нечистите дела щяха да са по-скоро достижение.

— Откъде имаш тази кола? — попита Вيني.

— Фирмена е. Сега работя с Рейнджъра.

На лицето на Вيني се появи широка мазна усмивка.

— Рейнджъра ти е дал колата, тъй ли? С какво се занимаваш при него? Сигурно с нещо хубаво, щом ти е дал такава кола.

— Попитай него, ако искаш — отговорих.

— Добре, ще го попитам. Когато реша, че не ми се живее повече.

— Има ли нови непесета? — попитах Кони.

— Вчера изникнаха двама, ама са дребосъци. Реших, че едва ли ще искаш да се занимаваш с тях. Като те гледам, сега си имаш доста работа.

— Какви са?

— Единия го хванали да краде в магазин, другият бие жена си.

— Ще се заемем с този, който бие жена си — каза Лула. — Не ни е приятно, когато такива побойници остават безнаказани. На такива поборници им осигуряваме специално обслужване.

Взех папката от Кони и я прелистих. Кениън Лали. Двадесет и осем годишен. Безработен. Отдавна биел съпругата си. Две присъди за шофиране в пияно състояние. Живее в общинско жилище. Не се споменаваеше някога да е стрелял по търсачи на съкровища.

— Добре — казах. — Взимаме този.

— Чудесно! — рече Лула. — Ще го размажа като дървеница.

— Никакви размазвания няма да има. Никакво прибягване до сила, ако не е необходимо.

— Ако не е необходимо, не възразявам — каза Лула. — Обаче ако се окаже необходимо, това е друга работа, нали?

— Такава необходимост няма да възникне.

— Само вече не ги съдирай от бой, моля те, както направи с компютърния гений — каза Вيني. — Ако трябва, ритай ги по бърбеците, там не остават белези.

— Сигурно е страхотна работа да имаш такава роднина — каза Лула на Вини.

Кони попълни разрешителното ми за арест и ми даде папката.

Прибрах ги в чантата и я преметнах през рамо.

— Довиждане.

— Довиждане. И се пази от боклукчийски камиони — каза Кони. Изключих алармата и с Лула се качихме в беемвето.

— Бива си я — каза Лула. — На голяма жена като мен точно такава кола ѝ трябва. Много ми се иска да узная откъде взима Рейнджъра всички тези коли. Я виж, сребърна лентичка с цифри. Това е регистрационният номер. Значи поне теоретически тази кола не е крадена.

Поне теоретически. Рейнджъра вероятно закупуваше такива лентички на едро. Набрах номера на Морели от телефона на колата и след шест сигнала чух включването на телефонния му секретар. Оставих му съобщение и се опитах да се свържа по пейджъра.

— Не че ми е работа, обаче какво става между теб и Морели? — попита Лула. — Когато се изнесе от тях, реших, че сте скъсали.

— Историята е много сложна.

— Проблемът ти е, че все си имаш вземане-даване с мъже, които в леглото много ги бива, ама за венчило хич не ги търси.

Телефонът иззвъня и включих микрофона.

— Чий е този номер? — попита Морели.

— Новият телефонен номер на колата ми.

— На буика ли?

— Не.

Мълчание.

— Каква кола е този път? — най-сетне попита той.

— Беемве.

— Има ли регистрационен номер?

— Да.

— Фалшив ли е?

— Не изглежда фалшив.

— Това ще се зачете от съда.

— Да си чул нещо за Марк Стемпър?

— Не. Вероятно в момента играе карти с дядо ти Фред.

— А за Лора Липински?

— Изчезнала от лицето на света. Напуснала дома си в четвъртъка преди дядо ти да изчезне.

Много подходящо време, за да те нарежат на парчета и да те натикат в чувал за боклук.

— Благодаря ти. Това ми е достатъчно.

Влязох в паркинга на „Гранд Юниън“ и отидох до края на търговската алея. Там, където се намираше банката. Паркирах на безопасно разстояние от останалите автомобили, излязох от колата и включих алармата.

— Искаш ли да остана в колата и да следя дали някой не се мотае наоколо с бомба на задната седалка и да търси място, където да я лепне? — попита Лула.

— Не е необходимо. Рейнджъра каза, че колата има специални сензори.

— Рейнджъра ти е дал кола със сензори за бомби, така ли? Че то и шефът на ЦРУ няма кола със сензори за бомби. Чух, че си проверявал колата с пръчка със закрепено огледалце.

— Не вярвам да става дума за някаква джаджа от космическата ера. Навярно са обикновени детектори, монтирани под шасито.

— Много бих се радвала да науча откъде се е сдобил с такива детектори. Би било хубаво да се ограби резиденцията на губернатора.

Вече се чувствах като редовен клиент на банката. Поздравих охранителя на входа и магнах с ръка на Леона. Потърсих Шемпски, но не се виждаше никъде. Офисът му бе празен.

— Отиде да обядва — обясни охранителят. — Днес излезе по-рано от обикновено.

Нямаше проблеми. Междувременно Леона ми магна с ръка да ида при нея.

— Писаха за теб във вестниците — каза тя. — Сложили бомба в колата ти.

— Да. А после върху нея се стовари боклукчийски камион.

— Бе много красиво. Направо страхотно — каза Лула.

— Никога не ми се случват интересни неща — оплака се Леона. — Никога не са слагали бомба в колата ми.

— Затова пък си имаш хубава работа в банката — казах ѝ. — Имаш си и деца. Нима има нещо по-хубаво от децата? — Вярно е, че за

децата малко попрекалих. Исках да ѝ повдигна тонуса. Не всеки има късмета да си държи хамстер у дома.

— Дойдохме да проверим дали при теб не работят никакви подозрителни личности — каза Лула.

— Тук? В банката? — изненада се Леона.

— Е, „подозрителни“ е може би малко силно казано — вметнах. — Дали работят тук служители, за които може да се допусне, че имат връзка с хора, не съобразяващи се винаги със законите?

Леона се ококори.

— Пълно е с такива. На Марион Бедъл моминското ѝ име е Гридзоли. Нали си чувала за Вито Гридзоли? На Фил Дзък от бюро за ипотекни съсед му е Сай Бърнстейн, адвокатът, дето го лишиха от адвокатски права заради измама. Братът на охранителя пък в момента е в затвора — излежава присъда за грабеж. Да продължавам ли?

— Нека разгледаме нещата в друга плоскост. Има ли тук хора, които да се ширят не според чергата си? Да разполагат с необяснимо много пари? Или пък хора, нуждаещи се отчаяно от пари? Комарджии? Хора, нуждаещи се от скъпи наркотици?

— Хм... Не е лесно да се отговори. На Ани Шуман детенцето ѝ е болно. Има някакво рядко заболяване на костите и ѝ се налага да дава много пари по лекари. Няколко души играят на тото. И аз съм сред тях. Роуз Уайт пък понякога ходи в Атлантик Сити да си опита късмета на игралните автомати.

— Не мога да разбера за какво са ти тези сведения — каза Лула.

— Известни са ни три компании, които имат паралелни сметки в тази банка. Допускаме, че има възможност тези сметки да са открити, за да се превеждат по тях незаконно придобити пари. Нищо чудно да има някакво сериозно основание сметките да са открити именно тук.

— Искаш да кажеш, че е възможно да е замесен човек от банката — каза Лула.

— Виждам накъде биеш — каза Леона. — Намекваш, че перем пари. Парите, които пристигат на сметките, за които ме попита, после веднага се превеждат другаде.

— Не знам дали става дума именно за пране — казах. — Къде отиват тези пари?

— Не разполагам с такава информация — отвърна Леона. — Такава информация би следвало да поискаш от някого от началниците.

По всяка вероятност и те не биха ти казали нищо. Сигурна съм, че е от поверително естество. По този въпрос би трябвало да поговориш с Шемпски.

Поседяхме още петнадесетина минути, обаче Шемпски не се появи.

— Може би ще е по-добре да потърсим оня, дето бие жена си — каза Лула. — Бас държа, че сега е седнал в хола на къщата си, пие си бирата и си гледа кефа.

Погледнах си часовника. Бе пладне. Може би Кениън Лали точно сега ставаше от леглото. Безработните пияници обикновено не са ранобудни. Може би моментът бе подходящ, за да го заловим.

— Добре, ще се отбием при него — казах.

— Беемвето тъкмо ще ни свърши работа като маскировка — каза Лула. — Всички хора от квартала ще си помислят, че търгуваш с наркотици.

Чудесно.

— Знам, че колата има сензори за бомби — каза Лула, след като изминахме километър — обаче пак ме полазват мравки, като седя близо до теб.

Разбирах я. И аз имах подобно усещане.

— Ако не се чувстваш добре, мога да те върна в офиса.

— Недей, моля ти се. Чак толкова не съм се уплашила. Просто се чувствам странно. Това ми се е случвало, когато работех на тротоара. Като влезеш в някоя кола, не знаеш на какъв маниак ще попаднеш.

— Сигурно не ти е било леко.

— Повечето ми клиенти бяха редовни и това ме устройваше. Най-лошото бе стърченето на тротоара. Топло, студено, дъжд, жега — трябва да си там. Повечето хора си мислят, че при тази професия трудното е лежането по гръб, ама от мен да знаеш, трудното е по цял ден да стоиш права. Хванах разширени вени от това стърчене. Ако си разбирах повече от работата, щях повече време да работя по гръб, а не да стоя изправена.

От „Нотингам“ продължихме по „Гринууд“, после завихме надясно и прекосихме железопътната линия. Субсидираните от общината на Трентън жилища винаги ми напомняха военнопленнически лагер. А и в редица отношения те наистина представляваха военнопленнически лагер. Признавам обаче, че не са

най-лошите, които съм виждала. Бяха за предпочитане пред жилищата на улица „Старк“. Предполагам, че са били проектирани като къщи с дворове, но на практика се бяха получили бункери от цимент и тухли върху трамбована пръст. Ако трябваше да характеризирам квартала само с една-единствена дума, щях да кажа, че е унил.

— Ние сме за следващата сграда — каза Лула. — Апартамент 4 В.

Паркирах зад ъгъла, за да не ни забележи Лали. Огледах още веднъж снимката му.

— Това с бронезилетката добре си го измислила — каза Лула. — Може да свърши работа при посрещането.

Небето бе сиво и вятърът брулеше дворовете. На улицата бяха паркирани няколко коли, но нямаше признаци на живот. Нямаше кучета, нямаше деца, нямаше минувачи. Сякаш призрачен град, проектиран от Хитлер.

С Лула отидохме до апартамент 4 В и позвънихме.

Кениън Лали отвори. Беше висок колкото мен, отпуснат, с провиснали джинси и риза — грейка. Небръснат и с чорлава коса. Наистина приличаше на човек, който бие жени.

— Хм — каза Лула, когато го видя.

— Нищо не купувам — каза Лали и хлопна вратата.

— Много мразя да ме посрещат така — рече Лула. Позвъних отново, но никой не отговори.

— Отваряй! — изкрещя Лула. — Служители на съда сме. Отвори вратата!

— Еби си майката — изкрещя Лали отвътре.

— Ама аз какво съм седнала да се разправям с тоя? — рече Лула, ритна вратата и тя се отвори.

Замръзнахме от изненада. Не бяхме очаквали да се отвори.

— Държавно строителство — коментира Лула и поклати глава. — Наистина ли се учудваш?

— Ще ми платите за това — каза Лали.

Лула бе застанала пред него с ръце, пъхнати в джобовете на якето си.

— И как ще ме накараш да ти платя? Като си такъв юнак, можеш ли да ме надвиеш?

Лали се хвърли върху нея. Тя протегна ръка, докосна гърдите му и той се свлече като чувал с картофи.

— Най-бързодействащото електрошоково устройство в източната част на страната — каза Лула. — Хоп, я го виж. Май, без да искам, го ритнах.

Щракнах белезници на Лали и проверих дали диша.

— Понякога съм толкова разсеяна... — каза Лула. — Май неволно пак го сригах. — Наведе се над Лали с устройството в ръка. — Искаш ли да го накарам да подскочи?

— Не, моля те! Никакви подскачания!

ГЛАВА 14

След петнадесетина минути Лали отвори очи и пръстите му започнаха да потрепват. Реших, че може да мине още доста време, преди да е в състояние да се движи самостоятелно.

— Трябва да се занимаваш с фитнес — каза му Лула. — И да откажеш бирата. Хич не си във форма. Само веднъж те сгрях, и я се виж на какво заприлича. Не бях виждала толкова кекав човек — така да се размекне от едно нищо и никакво шокче.

Подадох на Лула ключовете на колата.

— Докарай колата, за да не му се налага да се движи много-много.

— Може повече да не ме видиш — каза Лула.

— Рейнджъра ще те открие.

— Дано. Това ще е най-веселата част — отвърна Лула. След пет минути се върна и каза: — Няма я.

— Какво?

— Колата. Колата я няма.

— Как така да я няма?

— Какво не ти е ясно? — попита Лула.

— Да не искаш да кажеш, че са я откраднали?

— Точно това искам да кажа. Откраднали са я.

Сърцето ми се сви. Не исках да повярвам на ушите си.

— Как са могли да я откраднат? Не чухме алармата.

— Алармата сигурно се е включила, след като влязохме тук. Разстоянието не е малко, а и вятърът духа в обратна посока. Виждам, че си разбират от работата. Да ти кажа правичката, изненадана съм. Мислех си, че в този квартал, като видят хубава кола, ще решат, че е на наркодилър. А пък кражбата на кола на наркодилър не удължава живота. Сигурно тези момчета не са си изпълнили дневния план. Когато пристигнах, платформата с колата тъкмо завиваше на две преки от мен. Сигурно са местни.

— И сега какво да кажа на Рейнджъра?

— Ще му кажеш, че за него има и добра новина. Оставили са му номерата. — Лула ми подаде две номера. — Явно не им е трябвал и регистрационният номер, защото и него са оставили. Май са го свалили с ацетиленова горелка. — Подаде ми малко парче овъглена материя от таблото, върху която се бе запазила металната пластинка.

— Само това ли са оставили?

— Да. Само това.

Междувременно Лали се размърда и се опита да се изправи. Координацията му обаче бе нарушена, а и белезниците му пречеха. Пъхтеше, псуваше и фъфлеше.

— Майка ти да еба, кучко — рече ми. — Майка ти лайняна да еба.

Бръкнах в чантата, извадих мобифона и набрах номера на Вини. Обясних му, че вече съм задържала Кениън Лали, но че имам малък проблем с колата, така че го моля да дойде и да прибере и трима ни — Лали, Лула и мен.

— Какъв е този малък проблем? — поинтересува си Вини.

— Нищо особено. Банална история. Няма защо да те занимавам с нея.

— Няма да дойда, докато не ми кажеш. Бас държа, че е нещо интересно.

От гърдите ми се изтръгна дълбока въздишка.

— Откраднаха колата.

— Само това ли е?

— Да.

— Аз пък очаквах да чуя нещо по-интересно. Че я е блъснал влак. Или че отгоре ѝ е седнал слон.

— Ти ще дойдеш ли да ни прибереш, или не?

— Веднага тръгвам. Не се впрягай.

Седнахме и започнахме да чакаме Вини. Мобифонът ми иззвъня.

— Очакваш ли някой да ти се обади? — попита Лула.

И двете си мислехме, че звъни Рейнджъра.

— Добре де. Обади се — каза Лали. — Тъпа курва.

— Може би е Вини — предположи Лула. — Може да е видял черна котка и да е решил да направи обратен завой.

Бръкнах в чантата, извадих мобифона, преплетох пръсти, затворих очи и отговорих. Беше Джо.

— Открихме Марк Стемпър.

— И?

— И не изглежда никак добре. Дявол да го вземе!

— Как по-точно изглежда?

— Мъртъв. Застрелян в главата. Някой се е опитал да инсценира самоубийство, обаче отгоре на всичко е объркал ръката, в която е пъхнал пистолета. Стемпър е бил левак.

— Олеле!

— Така е. Работата не е изпитана професионално.

— Къде го открихте?

— В изоставена сграда на две преки от „Ар Джи Си“. Открил го един нощен пазач.

— Не се ли учудвате, че Харви Тип все още е жив?

— Сигурно защото не представлява заплаха за никого — отвърна Морели. — Или пък е близък на най-главния. Или просто не е замесен. В действителност нямаме никакви улики против него.

— Струва ми се, че е време да поговорите с него.

— Май си права. — Настъпи кратко мълчание. — Да не забравя: още ли караш беемвето?

— Не. Вече не. Отказах се от това сладурче.

— Какво му се случи?

— Откраднах го.

В слушалката се разнесе смехът на Морели.

— Никак не е смешно! — изкрещях. — Според теб редно ли е да подам оплакване в полицията?

— По-добре първо поговори с Рейнджъра. Искаш ли да дойда да те взема?

— Не. Вини вече тръгна.

— Довиждане, сладурано.

Затворих мобифона и разказах на Лула за Стемпър.

— Някой не обича да оставя следи — каза Лула.

Поех си дъх и набрах домашния номер на Рейнджъра. Никой не отговори. Набрах номера в автомобила му. Отново мълчание. Можех да го потърся на мобифона му, но не исках да изкушавам съдбата, така че оставих номера си на пейджъра му. Така обречената жена се сдоби с още няколко минути.

Не бях отместила поглед от прозореца и видях как се появява кадилакът на Вини. Реших, че мога да се опитам да си направя удоволствието да го забавя за половин час, за да видя дали и неговата кола няма да изчезне. Отказах се от тази идея, защото ми се видя непрактична. После щеше да се наложи да извикам друг да дойде да ни прибира. Което е по-лошо, щеше да ми се наложи да прекарам известно време в компанията на Вини:

Двете с Лула изведохме Лали на тротоара и изчакахме Вини да деблокира вратите на колата.

— Най-загубеният да седне на задната седалка — каза Вини.

— Хм — каза Лула, с ръка на хълбока. — Кой според теб е най-загубен?

— Той си знае — отговори Вини.

— Ако наистина си знае, точно твоят перверзен задник трябва да се окаже на задната седалка — каза му Лула.

Защо все на мен се случват такива неща? След като си зададох този въпрос, се сетих, че се държа досущ като майка си, и се паникьосах. Обичах майка си, но не исках да съм като нея. Не исках да готвя яхнии и манджи. Не исках да живея в къща с трима възрастни хора и само една баня. Не исках да се омъжа за баща си. Исках да се омъжа за Индиана Джоунс. Реших, че именно той се намира някъде по средата на пътя между баща ми и Рейнджъра. Морели също се вписваше в този диапазон. Всъщност Морели не се различаваше много от Индиана Джоунс. Това обаче нямаше значение, тъй като Морели не смяташе да се жени.

Вини ни остави с Лула в офиса и отведе Лали в полицейския участък в Северен Клинтън.

— Е, беше забавно — каза Лула. — Жалко обаче за колата. С нетърпение очаквам да видя каква ще е следващата.

— Следваща няма да има. Друга кола няма да приема. Отсега нататък ще си карам буика. На буика досега нищо не му се е случвало.

— Права си — каза Лула. — Това обаче не е непременно нещо хубаво.

Обадих се във „Фърст Трентън“ и помолих да ме свържат с Шемпски. Отговориха ми, че си тръгнал рано, тъй като го болял корем. Намерих домашния му телефон в указателя и му позвъних там. Никой не се обади. За всеки случай проверих какво е финансовото му

положение. Не открих нищо необичайно. Ипотеки, кредитни карти — всичко му беше наред.

— Защо се интересуваш от Шемпски? — попита Лула. — Смяташ ли, че и той е замесен?

— Мисля си за бомбата в поршето. Шемпски знаеше, че карам порше.

— Възможно е да е споделил това с други хора. Да е споменал пред някого, че ще отидеш в боклукчийската компания с чисто новото си порше.

— Права си.

— Искаш ли да те закарам някъде? — попита Лула.

Поклатих глава.

— Няма да ми навреди малко да се пораздвижа. Ще се прибера пешком.

— Ще има доста да вървиш.

— Не е чак толкова далеч.

Излязох на улицата и вдигнах яката си, за да ме пази от вятъра. Бе застудяло и небето бе сиво. Макар и да бе ранен следобед, в много къщи бяха включили осветлението, за да прогони здрача. По „Хамилтън“ се движеха коли. По улиците почти не се виждаха минувачи. Бе един от тези дни, когато е добре да си стоиш у дома, да подреждаш гардероби, да вариш горещо какао и да се подготвяш за зимата. Бе също така един от тези дни, когато е добре да си навън, да стъпваш по нападалите есенни листа и да чувстваш как поруменяваш от студения въздух. Бе любимият ми сезон. Ако не бяха непрестанно умиращите хора, все още неоткритият Фред, тези, които се опитваха да ме убият, и Рамирес, решил да ме изпрати при Исус, денят наистина щеше да е много хубав.

След час вече бях във фоайето на блока си и се чувствах добре. Буикът се намираше на мястото си в паркинга, здрав като скала и излъчващ спокойствие. Ключовете от него бяха в джоба ми и се замислих дали да не посетя Шемпски. Може би си струваше да го навестя. Навярно вече се бе прибрал у дома.

Вратата на асансьора се отвори и се подаде госпожа Бестлър.

— Нагоре ли си?

— Не, размислих. Ще свърша още някоя работа.

— Всички дамски принадлежности на втори етаж се продават с двадесет процента намаление — каза госпожа Бестлър, прибра се в асансьора и вратата му се затвори.

Прекосих отново паркинга и чевръсто отворих буика. Нищо не се взриви, така че се наместих зад кормилото. Запалих двигателя и бързо излязох от колата. Отдалечих се на разумно разстояние и изчаках да минат десет минути. Отново не се чу взрив. С облекчение се върнах при колата, включих на скорост и излязох от паркинга.

Шемпски живееше в Хамилтън Тауншип, близо до „Клокнър“ и непосредствено зад колежа. Типично предградие с единични семейни къщи. В тях на семейство се падаха по два автомобила, две заплати и две деца. Не ми бе трудно да намеря улицата и дома. Маркировката бе чудесна. Къщата му имаше два входа. Бяла къща с черни капаци на прозорците. Много спретната.

Позвъних. Тъкмо щях да натисна звънеца повторно, когато една жена отвори вратата. Бе спретнато облечена с кафяв пуловер, хармониращи му панталони и пантофи с гумени подметки. Косата ѝ бе късо подстригана. Гримът ѝ бе в стил Марта Стюарт. Усмивката ѝ бе автентична. Представляваше идеалната съпруга за човек като Алън. Предположих, че щях веднага да забравя всичко, което ми каже, и че след половин час вече няма да ми е по силите да опиша външността ѝ.

— Морийн?

— Да?

— Аз съм Стефани Плъм. Бяхме съученички.

Тя се плесна по челото.

— Разбира се! Как не се сетих! Алън завчера те спомена. Каза, че си се отбила в банката. — Усмивката изчезна. — Научих за Фред. Много съжалявам за случилото се.

— Ти случайно да си го виждала? — Зададох въпроса за всеки случай. Току-виж го бе заровила в мазето си.

— Не!

— Винаги задавам този въпрос — поясних, тъй като ми се стори, че той я изненада.

— И добре правиш. Можеше и да съм го видяла да се разхожда по улицата.

— Така е.

Никъде не забелязах следи от Алън. Ако беше болен, разбира се, навярно щеше да е в леглото си на втория етаж.

— Алън у дома ли е? — попитах. — Потърсих го в банката, но ми казаха, че излязъл да обядва. После пък бях заета с друго нещо, така че реших, че по това време вече може да се е прибрал.

— Не. Той винаги се прибира към пет. — Усмивката отново се бе появила на лицето ѝ. — Няма ли да влезеш и да го изчакаш? Ще сваря билков чай.

Любопитната част от личността ми с удоволствие щеше да направи оглед на дома на Шемпски. Другата част, тази, която желаше да оживее, реши, че не е мъдро буикът да се оставя без надзор.

— Благодаря ти, може би ще се отбия по-късно — казах на Морийн. — Не бива да оставям буика без надзор.

Чу се детски гласец:

— Мамо! На Тими му се залепи една дъвка на носа.

Морийн поклати глава и се усмихна.

— Деца. Влизаш ми в положението.

— Аз имам хамстер. Досега не му се е залепвала дъвка на носа.

— Веднага ще се върна, Само минутка — каза Морийн.

Докато Морийн се занимаваше с децата в кухнята, влязох в антрето и се огледах. Вдясно се падаше холът: голяма, приятно обзаведена стая в меки тонове. До едната стена имаше пиано, покрито със семейни снимки. Алън, Морийн и децата на плажа, в Дисниленд, на Коледа.

Снимките бяха много. Едва ли някой щеше да усети липсата на една от тях.

Чу се детски писък, последван от чуруликането на Морийн.

— Вече всичко е наред, мило, лошата дъвка вече я няма.

Телевизорът в кухнята бе включен. Светкавично взех най-близката снимка, пъхнах я в чантата си и се върнах в антрето.

— Много съжалявам — каза Морийн. — Тези деца не ме оставят на мира.

Дадох ѝ визитната си картичка.

— Нека Алън, ако му е удобно, ми се обади, когато се прибере.

— Ще му предам, разбира се.

— Да не забравя. Каква е колата му?

— Кафяв „Таурус“. И „Лотус“.

— И „Лотус“ ли има?

— Ами, това е неговата играчка. Скъпа играчка.

По пътя си към къщи така или иначе трябваше да мина покрай търговския център, така че завих към паркинга и се отбих до банката. Главният вход вече бе затворен, но гишетото за обслужване на клиенти с автомобили бе отворено. Това не ме грееше. Алън не работеше на това гише. Започнах да търся с поглед таурус, но не извадих късмет.

— Къде си, Алън? — казах на глас.

Тъй като така или иначе бях в квартала, реших, че няма да ми навреди да се отбия при Айрин Тъли. А защо пък и да не ѝ покажа снимката на Алън Шемпски? Човек никога не знае какво може да раздвижи чуждата памет.

— За Бога, още ли търсиш Фред? — попита Айрин, щом отвори вратата. После погледна с разбиране буика. — Баба ти с теб ли е?

— Баба си е у дома. Просто ми се искаше да ви покажа още една снимка.

— Пак ли на мъртвец?

— Не. Този е жив. — Подадох ѝ снимката на семейство Шемпски.

— Много мило — каза Айрин. — Много мило семейство.

— Познавате ли някого от тези хора?

— Не мога да отговоря веднага. Мъжа май съм го виждала. Не мога обаче да се сетя къде.

— Възможно ли е той да е човекът, с когото дядо Фред е разговарял на паркинга?

— Възможно е. А и да не е бил той, беше някой, който много прилича на него. Най-обикновен невзрачен човек. Предполагам, че точно заради това не съм запомнила как изглежда. Просто нямаше какво да се запомня по него. Е, друго щеше да е, ако беше с шапка като на Мики Маус и къси панталони. Прибрах снимката.

— Много ви благодаря.

— Няма защо. Снимките ти винаги са много интересни.

Задминах улицата, която водеше към къщи, и продължих по „Хамилтън“ към квартал Бърг. След поставянето на бомбата бях решила да се пазя. Щях да заключа буика в гаража на родителите си и да помоля татко да ме закара у дома. Така щях не само да реша проблема със сигурността на колата, но и проблема с вечерята.

Не допусках гаражът да е зает — баща ми никога не оставяше там колата си. Гаражът се използваше за складиране на туби с масло и стари гуми. Освен това покрай една от стените му баща ми бе направил тезгях. Над него имаше етажерка, на която бе подредил бурканчета, пълни с гвоздеи и други подобни неща. Никога не го бях виждала да майстори нещо на тезгяха, но когато му омръзнеше да се разправя с баба, често се укриваше в гаража и запалваше пура.

— Здравсти — каза баба, щом ме видя. — Тази работа не ми харесва. Къде е черната кола?

— Откраднаха я.

— Толкова скоро? Че ти не можа и ден да й се порадваш.

Влязох в кухнята и взех ключа от гаража.

— Реших тази нощ да оставя буика в гаража — казах на мама. — Нали не възразяваш?

Тя се хвана за сърцето.

— Божичко, решила си да взривиш и гаража ни!

— Никой няма да го взривява — казах. Освен ако не знаеха с положителност, че съм вътре.

— Задушила съм бут — каза мама. — Ще останеш ли на вечеря?

— С удоволствие.

Вкарах буика в гаража, заключих го най-старателно и влязох в къщата да ям бут.

— Утре ще станат две седмици, откакто изчезна Фред — каза баба, когато седнахме на масата. — А бях сигурна, че ще се върне. Дори и извънземните не държат хората в плен толкова дълго. Изследват им вътрешностите и ги пускат.

Баща ми мълчаливо наблюдаваше чинията си.

— Разбира се, възможно е Фред да е изкрякал, когато са започнали да го изследват. Според вас как са могли да реагират? Възможно е летящата им чиния да е била тогава над Афганистан и да са го оставили там. Ако е тъй, никога няма да го намерим. Пак добре, че не е жена, защото жените там много-много не ги уважавали.

Ръката на мама, в която държеше вилницата, за миг застина. Стрелна за миг с поглед страничния прозорец, вслуша се за малко и едва след това възобнови храненето.

— Никой няма да взривява гаража — опитах се да я успокоя. — Напълно съм сигурна в това.

— Хубаво би било някой наистина да го взриви — каза баба. — После ще има какво да разправам във фризьорския салон.

Започнах да се чудя защо Рейнджъра не се обажда. Това не бе в стила му — обикновено ми се обаждаше при първа възможност. Сложих чантата в скута си и започнах, да ровя в нея. Търсех мобифона.

— Какво търсиш? — попита баба.

— Мобифона си. В тази чанта държа какво ли не и не ми е лесно да го намеря. — Започнах да подреждам съдържанието на чантата на масата. Лак за коса, четка за коса, кесийка с цип за съхраняване на гримове, фенерче, мини бинокъл, номерата на колата на Рейнджъра, лак за нокти, електрошоково устройство...

Баба се наведе над масата, за да огледа по-добре изложените предмети.

— А това пък какво е?

— Електрошоково устройство.

— И за какво служи?

— Изпуска електрически заряд.

Баща ми си бодна още една хапка и съсредоточи още по-усърдно вниманието си върху чинията.

Баба стана, обиколи масата и дойде при мен, за да огледа по-внимателно електрошоковото устройство.

— И за какво ти е това нещо? — попита, след като го взе и започна да го изучава. — Как работи?

Продължавах да ровя в чантата.

— Опираш двете метални пластини в някого и натискаш копчето — отговорих.

— Стефани, вземи веднага това нещо от баба си, преди да е получила токов удар! — извика мама.

— Ето го най-сетне — възкликнах. Бях намерила мобифона. Извадих го и видях, че батерията му е мъртва. Нищо чудно, че не се бях свързала с Рейнджъра.

— Франк, я погледни — каза баба на татко. — Виждал ли си такова чудо? Стефани каза, че трябва само да го опреш до някого и да натиснеш копчето...

С мама скочихме едновременно от столовете си.

— Не!

Прекалено късно. Баба вече бе опряла пластините до ръката на баща ми. Бъззззз.

Очите на баща ми се изцъклиха, хапката падна от устата му, а самият той — на пода.

— Инфаркт — каза баба, докато оглеждаше татко. — Викам му аз на този човек да не си слага толкова много сос, ама на...

— Бабо! Това е шок! — изкрещях й. — Нали искаше да знаеш какво представлява електрошокът?

Баба се надвеси над тялото и започна да го разглежда по-внимателно.

— Да не съм го убила?

Майка ми коленичи до татко.

— Франк! Франк, чуваш ли ме?

Опипах китката му и казах:

— Нищо му няма. Баба просто е разместила някои от нервните му клетки. Няма постоянни увреждания. След няколко минути ще се оправи.

Баща ми отвори едно око и се изпърдя.

— Леле, завоня на развалени яйца! — извика баба.

Всички се отдръпнахме и проветрихме помещението.

— За десерт съм приготвила шоколадова торта — каза мама.

Обадих се от кухненския телефон и оставих съобщение на телефонния секретар на Рейнджъра:

— Съжалявам, че не можахме да се чуем. Батерията на мобифона ми издиша. След половин час съм си у дома. Трябва да поговорим.

После позвъних на Мери Лу и я помолих да ме откара вкъщи. Татко не ми се виждаше във форма за шофиране. А и никак не ми се искаше да ме откара мама и да остави през това време татко насаме с баба. А най-вече никак не ми се искаше да присъствам на предстоящото събеседване на татко с баба Мазур.

— Направо си умирах от нетърпение да те чуя — каза Мери Лу, когато се качих в колата. — Снощи какво направи с Морели?

— Нищо особено. Поговорихме си за случая, с който се занимава сега, после той ме откара у дома.

— Само това ли?

— Само това.

— Не се ли чукахте?

— Не.

— Чакай сега. Нека да видя дали съм те разбрала правилно. Снощи си била в компанията на двамата най-сексапилни мъже в целия свят и не си се чукала с нито един от двамата. Така ли?

— В живота има много други неща, освен чуването — казах.

— Какви например?

— Би трябвало да опозная самата себе си.

— Че ти можеш да окъоравееш, докато се опознаваш.

— Имам предвид друго. Че бих могла да си осмисля живота. Например да усвоя някаква професия и да напредна. Или да си определя система от морални ценности и да се придържам към нея.

— Какво? — Мери Лу бе зинала от удивление. Подтекстът на въпроса ѝ бе: „Ти мен на идиотка ли ме правиш?“

— Е, вярно е, че такива неща не ми са се случвали. Обаче биха могли да ми се случат.

— Точно така — съгласи се Мери Лу. — И прасетата биха могли да полетят. Лично аз обаче бих предпочела един оргазъм.

Мери Лу зави в паркинга и внезапно закова спирачките.

— За Бога! Виждаш ли?

В сянката непосредствено до входа на блока бе паркиран мерцедесът на Рейнджъра.

— Ако чакаше мен, щях да се нуждая от успокоителни — коментира Мери Лу.

Рейнджъра, съвършено неподвижен, се бе облегал на колата със скръстени ръце. В мрака изглеждаше застрашително. Успокоителните съвсем определено щяха да свършат работа.

— Благодаря ти за услугата — казах на Мери Лу, без да откъсвам поглед от Рейнджъра. Чудех се какво ли е настроението му.

— Ти ще се справиш ли? Нещо ми се вижда... опасен.

— Личи му по косата.

— Не само по косата.

Личеше му по всичко. По косата, по очите, по устата, по тялото, по пистолета на бедрото му...

— Ще ти се обадя утре — казах на Мери Лу. — Не се плаши от Рейнджъра. Не е толкова лош, колкото изглежда.

Понякога наистина послъгвам, но го правя от благородни подбуди. Нямаше смисъл Мери Лу да изкара цялата нощ в напрежение.

Мери Лу хвърли последен поглед на Рейнджъра и потегли. Поех си дълбоко дъх и тръгнах към Рейнджъра.

— Къде е беемвето? — попита той.

Извадих от чантата си двата номера и парчето от таблото и му ги подадох.

— Имах проблем...

Той присви удивено вежди и в крайчеца на устата му започна да се оформя усмивка.

— Само това ли остана от колата?

Кимнах и преглътнах.

— Откраднаха я.

Усмивката му се разшири.

— Все пак са ти оставили номерата и регистрационната пластинка. Много мило.

Никак не ми се виждаше мило. Даже беше много гадно. Реших, че и целият ми живот е много гаден. Сетих се за бомбата, за Рамирес и за дядо Фред. И за това, че тъкмо в момента, когато ми се стори, че съм постигнала някакъв успех, някой ми открадна колата! Целият гаден свят ми се хилеше и ми се подиграваше.

— Гаден живот — казах на Рейнджъра. Една сълза се стече по бузата ми. Само това оставаше.

Рейнджъра ме стрелна с поглед, обърна се и остави номерата на задната седалка.

— Това беше само кола, маце. Не се безпокой за нея.

— Не е само за колата. Всичко... — Потече още една сълза. — Животът ми е пълен само с проблеми.

Той се доближи до мен. Почувствах топлината на тялото му. Видях, че очите му сякаш са се разтворили в тъмнината на паркинга.

— Ето ти още нещо, за което да се тревожиш — каза. И ме целуна. Хвана ме зад врата и ме целуна в устата. В началото нежно, а после — сериозно и страстно. Притисна ме към себе си и ме целуна още веднъж. Изпълних се с желание. С горещо, силно и плашещо желание.

— Боже мой! — прошепнах.

— Да... Помисли си за това.

— Мисля... Мисля, че не е добра идея.

— Разбира се, че не е добра — каза Рейнджъра. — Ако беше добра, отдавна да съм се оказал в леглото ти. — После извади тефтерче от джоба на якето си. — Имам работа за теб. Младият шейх заминава и някой трябва да го закара до летището.

— И дума да не става! Този малък чекиджия повече няма да го возя!

— Погледни на нещата другояче, Стефи. Той заслужава такова наказание.

В тези думи имаше логика. Добре. И без това нямах друга работа.

— Указанията са написани на листчето. Танка ще ти докара колата.

След това се качи в мерцедеса и потегли.

— Божичко, какво направих? — казах на глас. Влязох бързо във фойето и натиснах копчето на асансьора. Продължавах да си говоря на глас.

— Той ме целуна, и аз го целунах. За какво мислех? Да, знам за какво мислех.

Асансьорът се отвори и пред мен се появи Рамирес.

— Здравей, Стефани. Шампиона отдавна те чака.

Изпицях и отскочих, но все още продължавах да мисля за Рейнджъра, а не за Рамирес, и не се оказах достатъчно бърза. Рамирес ме хвана за косата и ме повлече към вратата.

— Време е — каза той. — Време е да разбереш какво значи истински мъж. Когато Шампиона свърши с теб, ще си готова да се срещнеш с Бога.

Пицях с все сили и се опитах да се отскубна. Отвориха се две врати.

— Какво става тук? — попита господин Сандърс.

И госпожа Кийн подаде глава през вратата.

— Да. Какво е това безобразие?

— Извикайте полицията! — закрещях. — Помощ! Извикайте полицията!

— Не се безпокой, мила! — извика госпожа Кийн. — Имам пистолет.

После стреля два пъти и разби една от крушките на тавана.

— Улучих ли го? — попита. — Да стрелям ли още?

Госпожа Кийн имаше пердета на двете очи и носеше очила със стъкла, дебели колкото дъната на бирени бутилки.

Рамирес се бе изпарил през вратата още при първия изстрел.

— Не го улучихте, госпожо Кийн, но всичко е наред. Уплашихте го и избяга.

— Все пак да позвъня ли в полицията?

— Благодаря ви, вече не е необходимо — отвърнах.

Всички обитатели на блока ме смятаха за опитен професионален търсач на съкровища и не възнамерявах да разрушавам този имидж. Започнах спокойно да изкачвам стълбите — по едно стъпало. Заповядах си да не се паникьосвам. Ще се прибера в апартамента, ще заключа вратата и ще се обадя в полицията. Всъщност трябваше да извадя пистолета си и да потърся Рамирес в паркинга. Честно казано обаче, хич ме нямаше като стрелец. Реших все пак да оставя тази работа на полицията.

Стигнах до апартамента си, поех си дълбоко дъх и улучих ключалката още с първия опит. Апартаментът бе смълчан и тъмен. Часът бе твърде ранен, та Бригс да си е легнал. Сигурно беше излязъл. Рекс тихичко въртеше колелото си. Червената лампичка на телефонния секретар светеше. Две съобщения. Предположих, че едното е от Рейнджъра и е оставено в ранния следобед. Светнах, оставих чантата си на кухненския плот и включих телефонния секретар.

Първото съобщение наистина беше от Рейнджъра. Казваше ми да му се обадя на пейджъра.

Второто бе от Морели.

„Обаждам ти се по важен въпрос. Трябва да разговаряме.“

Набрах номера на домашния му телефон. Хайде, вдигни слушалката. Никой не се обади, така че го потърсих на телефона в колата му. И там никой не отговори. Оставаше да го потърся на мобифона. Взех телефона и тръгнах към спалнята, обаче стигнах само до вратата.

На леглото ми седеше Алън Шемпски. Стъклото на прозореца зад него бе разбито. Нямаше защо да умувам как се е озовал в спалнята ми. Държеше пистолет. И видът му беше страшен.

— Затвори телефона — каза той. — Иначе ще те убия.

ГЛАВА 15

— Какво правиш тук? — попитах го.

— Уместен въпрос. Мислех си, че знам какво. Мислех си, че съм планирал всичко както трябва. — Той поклати глава. — А сега цялата работа отиде по дяволите.

— Изглеждаш ужасно — казах му.

Лицето му бе почервенияло и подпухнало. Очите му — воднисти и кървясали. Косата му бе разрошена. Беше облечен с костюм, но ризата се бе измъкнала от панталона, а вратовръзката му се бе изкривила на една страна. Панталоните и сакото му се нуждаеха от гладене.

— Пиян ли си?

— Зле ми е — каза той.

— Може би няма да е зле да махнеш този пистолет.

— Не мога. Трябва да те убия. Що за човек си? Всеки друг на твое място отдавна да се е отказал от тази работа. Фред никой не го обичаше.

— Къде е той?

— Още един уместен въпрос.

Зад вратата на килера се разнесе приглушен шум.

— Джуджето е — поясни Шемпски. — Изкара ми акъла. Мислех си, че у вас няма никого. А сетне изведнъж се появи това малко чудовище.

С два скока се озовах до килера, отворих вратата и погледнах надолу. Бригс бе обездвижен като коледна пуйка. Ръцете му бяха вързани зад гърба с въжето за пране, а върху устата му бе залепен скоч. Изглеждаше жив и здрав. Само че много уплашен и много сърдит.

— Затвори вратата — заповяда Шемпски. — Ако я затвориш, няма да вдига толкова шум. Сигурно ще трябва да убия и него, обаче още се колебая. Все едно да убиеш Прасчо. Трябва да ти кажа, че никак не ми се иска да убия Прасчо. Прасчо наистина ми е много симпатичен.

Ако срещу вас не е бил насочван пистолет, няма как да знаете какъв ужас изпитва човек в такъв момент. Колко съжالياва, че животът е кратък и нищо не струва.

— Не вярвам, че сериозно си решил да убиеш Прасчо и мен — казах. Положих големи усилия гласът ми да не се разтрепери.

— Ще ви убия, разбира се. Защо да не ви убия? Нали вече убих всички останали. — Подсмръкна и изтри носа си с ръкава на сакото. — Май съм настинал. Като тръгнат веднъж работите наопаки... — Приглади косата си с ръка. — А замисълът бе толкова добър. Взимаш няколко клиенти и ги запазваш за себе си. Съвсем чиста работа. Само дето не съобразих, че ще се намери някой като Фред, за да обърка всичко. Всички печелехме от тази работа. Никой не бе оцетен. След това обаче нещата взеха да се объркват, а хората — да се паникьосват. Първо Липински, после Джон Кърли.

— И заради това ги уби?

— Какво друго можех да направя? Има ли друг начин да накараш някого наистина да мълчи?

— А Марта Дийтър?

— Марта Дийтър... — Шемпски въздъхна. — Ако съжالياвам за нещо, то е, че не може да възкръсне, за да я застрелям. — Поклати глава. — Марта Дийтър... Извини ме за израза, но тази жена ценеше изрядните сметки повече от задника си. Държеше всичко да се върши по правилника. Взе да си пъха носа в историята с Шуц, макар че не й беше работа. Бе тъпа деловодителка, но си пъхаше носа навсякъде. Решила за назидание да накаже теб и жената на Фред. Решила да изпрати до общината факс с предложение да ви съди, задето се опитвате да я мамите. Представяш ли си какво можеше да последва, дори и да не й бяха обърнали внимание? Можеше да започне разследване.

— И заради това я уби?

— Това беше единственото разумно решение. На пръв поглед може да ти се стори малко крайно, но вече казах, че това е единственият начин да накараш някого наистина да мълчи. Човекът е ненадеждно същество. Знаеш ли, покрай това открих още нещо. Никак не е трудно да убиваш.

— Къде се научи да правиш бомби?

— В библиотеката. Тази бомба я бях направил за Кърли, но за негов лош късмет случайно го засякох, когато пресичаше улицата, за да се качи в колата си. Беше късно и той излизаше от един бар. Наоколо нямаше никакви хора. Просто не повярвах на късмета си. Прегазих го десетина пъти. Трябваше да се уверя, че наистина е мъртъв. Не исках да се мъчи. Иначе не беше лош човек, но можеше да проговори.

Неволно изтръпнах.

— Да... — продължи Шемпски. — При първото прегазване се опитах да си внуша, че съм го ударил случайно. Бомбата обаче така или иначе беше готова, а и разбрах, че пак си отишла в „Ар Джи Си“. Обадих се на Стемпър и му казах да се опита да те задържи около половин час, за да може да проверим чека по банков път.

— И заради това реши да убиеш и Стемпър.

— Стемпър умря по твоя вина. И досега щеше да си е жив и здрав, ако ти не се беше заяла заради този чек. Заради два долара. — Шемпски отново започна да подсмърча. — Всички тези хора са мъртви и животът ми изгуби смисъл само заради два шибани долара.

— Аз пък си мислех, че всичко е започнало с Лора Липински.

— И това ли разбра? — Той сякаш се изненада. — Създаваше неприятности на Лари. Бе имал глупостта да ѝ разкаже всичко за парите, а тя взе, че му ги поиска. Решила да го напуска и ѝ трябвали пари. Заплашила го, че ако не ѝ ги даде, ще го обади в полицията.

— Така че уби и нея, така ли?

— Грешката ни в случая бе укриването на тялото. Дотогава не бях вършил подобни неща, така че реших, че това е лесна работа: нарязваш тялото на парчета, слагаш го в два чувала за боклук и ги оставяш някъде през нощта, за да ги приберат боклукчиите. Да ти кажа обаче, преди всичко никак не е лесно да нарежеш тяло на парчета. А пък и пинтията Фред решил да спести някой долар от окапалите листа и ни видял как с Лари мъкнем чувала. Представяш ли си?

— Не мога да разбера къде се вписва Фред в тази история.

— Видял ни как оставяме чувала, но това не го впечатлило. Нали и той правел същото. На следващия ден отишъл в „Ар Джи Си“, Марта го сиктирдосала и му казала да върви на майната си. Фред изминал една пряка и се сетил, че лицето на колегата на Марта му е познато. Минал още една пряка и съобразил, че това е човекът, който изхвърлил чувала с боклук. Тогава Фред отишъл до фирмата за търговия с

недвижимо имущество до магазина за деликатеси, извадил фотоапарат и започнал да прави снимки. Предполагам, че е смятал да ги завре под носа на Лари и да го сплаши само дотолкова, доколкото да му върне парите. Само че след две снимки му се сторило, че чувалът е прекалено тежък и вони твърде силно. И решил да го отвори.

— Защо не е уведомил полицията?

— Как защо? Заради парите.

— Значи е смятал да ви шантажира?

Разбрах защо Фред се беше отказал да изпраща чека и го бе оставил на бюрото си. Вече не му беше трябвал. Нали е имал снимките.

— Фред ни каза, че не се бил погрижил за пенсионното си осигуряване. Работил петдесет години във фабриката за копчета, но не успял да събере пари за старини. Някъде чел, че за прилично старопиталище трябвали деветдесет хиляди долара. Толкова ни поиска. Деветдесет хиляди долара.

— А Мейбъл? Не поиска ли да осигури и нейните старини?

Шемпски сви рамене.

— Мейбъл въобще не я спомена. Наистина стиснато копеле.

— Защо уби Лари? — Отговорът на този въпрос вече не ме интересуваше. Интересуваше ме да печеля време. Трябваше ми време. Не исках да натиска спусъка. Ако това предполагаше да продължавам да разговарям с него, значи щях да продължавам да разговарям с него.

— Липински се паникьоса. Искаше да си прибере парите и да избяга. Опитах се да го разубедя, но той вече си бе изгубил ума. Така че реших да се срещна с него и да се опитам да го успокоя.

— Успял си. По-спокоен човек от мъртвец здраве му кажи.

— Не пожела да ме послуша, така че... Какво друго можех да направя? Според мен тази работа я свърших като хората. Помислиха, че е самоубийство.

— Нищо не ти липсваше. Имаш хубава къща, хубава жена и хубави деца. Имаш и хубава работа. Защо започна да крадеш?

— В началото ми трябваха само малко пари за разтоварване. В понеделник вечер заедно с Тип играехме на покер с едни пичове. На Тип жена му никога не му даваше пари, така че той започна да бърка в меда. В началото отклони само две сметки, колкото да има пари за покер. После обаче осъзнахме, че работата е страхотно лесна. В

смисъл, че никой не забелязва изчезването на парите. Тогава разширихме операциите, докато захапахме една голяма част от сметките на Вито. Тип познаваше Липински и Кърли и ги включи в играта. — Шемпски отново си обърса носа. — А и без това в банката никога нямаше да спечеля истински големи пари. Там съм на трета глуха. И то заради физиономията ми, не защото съм глупав. Можеше да постигна нещо, но не ме забелязваха. Бог е раздал дарби на всички хора. Знаеш ли коя е моята? Никой не ме запомня. Физиономията ми лесно се забравя. Реших да използвам тази си дарба. Това ми отне доста време, но в крайна сметка разбрах какво трябва да направя. — Изкиска се като ненормален, от което цялата настръхнах. — Дарбата ми е следната: мога да ограбвам хората или да ги убивам на улицата, без някой да ме запомни.

Беше или пиян, или откачен, или и двете едновременно. Както се развиваше разговорът, нямаше да му се налага да ме застрелва, защото щях да умра от ужас. Сърцето ми биеше лудо и ушите ми кънтяха.

— А сега какво ще правиш?

— Какво ще правя, след като те убия ли? Ами ще се прибера къщи. А мога и да се кача в колата и да духна нанякъде. Имам много пари. Не съм длъжен да се връщам в банката, ако нямам такова желание.

Шемпски се потеше. Под нездравата руменина лицето му бе бледо.

— За Бога, наистина се чувствам много зле — каза той и насочи пистолета към мен. — Имаш ли някакви лекарства против настинка?

— Само аспирин.

— Трябва ми нещо по-силно. Приятно ми е да седим и да разговаряме, обаче ми трябва нещо против настинка. Май имам температура.

— Наистина не изглеждаш добре.

— Лицето ми сигурно е подпухнало.

— Подпухнало е. И очите ти са зачервени.

Откъм пожарната площадка под прозореца се разнесе стържещ звук и двамата едновременно погледнахме натам. Зад счупеното стъкло се виждаше само мрак.

Шемпски се обърна към мен и свали предпазителя на пистолета.

— А сега стой мирно, за да те убия още с първия изстрел. Така ще е по-добре, всичко ще е по-угледно. Като те застрелям в сърцето, ще могат да те изложат в отворен ковчег. Знам, че всички обичат да ги излагат така.

И двамата си поехме дълбоко дъх. Аз, за да умра. Шемпски, за да се прицели. И в този момент се разнесе ужасяващ рев, пълен с ярост и безумие, и Рамирес скочи през прозореца. Лицето му бе разкривено от омраза.

Шемпски инстинктивно се извърна, стреля и изпразни пистолета си в Рамирес.

Въобще не си губих времето да тичам — направо излетях от стаята и после от апартамента. Засилих се към долния етаж, като вземах по две стъпала наведнъж, и насмалко не се пребих във вратата на госпожа Кийн.

— Божичко, ти май наистина си уплътняваш добре нощта — каза госпожа Кийн. — Сега пък какво има?

— Пистолета! Дайте ми пистолета си!

Обадих се в полицията и се върнах в апартамента си с пистолет в ръка. Вратата бе широко отворена. Шемпски го нямаше. А Бригс си беше в килера, жив.

Отпрах скоча от устата му и попитах:

— Добре ли си?

— Майната му — каза той. — Напиках се.

Първо дойдоха униформените полицаи, после санитарите, а накрая дойдоха детективите, специализирали се в убийства, и съдебният лекар. Не им бе трудно да открият апартамента ми. Повечето от тях вече бяха идвали тук. Морели пристигна заедно с униформените.

Бяха минали три часа и празненството угасваше. Вече бях дала показания и сега единственото нещо, което оставаше да се свърши, бе да се прибере Рамирес в чувал за трупове и да се спусне от пожарната стълба. Докато професионалистите си гледаха работата, заедно с Рекс ги изчакахме в кухнята. Ранди Бригс също даде показания и си тръгна. Вероятно реши, че неговият апартамент, макар и без врата, е нещо по-безопасно от съжителството с мен.

Рекс бе запазил бодростта си, но аз бях направо изтощена. Имах чувството, че съм изгубила литър кръв.

В кухнята влезе Морели и за пръв път през тази нощ можахме да останем за малко насаме.

— Би трябвало да чувстваш известно облекчение — каза той. — Поне няма повече да се тревожиш за Рамирес.

— Знам, че звучи грозно, но се радвам, че е мъртъв — казах аз. — Какво става с Шемпски?

— Няма следа нито от него, нито от колата му. Не се е прибирал у тях.

— Според мен е решил да избяга. Освен това е болен. Наистина изглеждаше много зле.

— И ти би изглеждала зле, ако те търсят за няколко убийства. Тази нощ ще оставим тук един униформен, за да не влизат други хора през прозореца, но спалнята ти е студена. Може би ще е по-добре да нощуваш другаде. Бих предложил да дойдеш при мен.

— При теб бих се чувствала сигурна — отговорих. — Благодаря.

Колелцата на количката с тялото издрънчаха по пода на хола, после я изкараха през вратата. Стомахът ми се сви и се притиснах до Морели. Той ме прегърна и каза:

— Утре ще се почувстваш по-добре. Просто трябва малко да поспиш.

— Да не забравя. В телефонния ми секретар имаше съобщение от теб, че трябва да ти се обадя.

— Разпитахме в участъка Харви Тип и той веднага изпя всичко. Искях да те предупредя да се пазиш от Шемпски.

Когато се събудих, слънчевите лъчи изпълваха спалнята на Морели. Него обаче го нямаше до мен. Бегло си спомнях, че бях заспала още в колата. И че бях легнала до него. Не си спомнях обаче да сме имали сексуален контакт. Бях по тениска и долни гащи. Щом гащите бяха на мен, а не захвърлени на пода, работата бе ясна.

Измъкнах се от леглото и се запътих към банята. На вратата висеше влажна хавлия. За мен бе оставен комплект чисти кърпи, грижливо сгънати до ваната. На огледалото над мивката бе залепена бележка.

„Наложи ми се да изляза рано. Чувствай се у дома си.“

Тя също потвърждаваше това, което подозирах — че съм заспала мъртвешки веднага след като главата ми е докоснала възглавницата. Тъй като Морели обичаше при секса да има отзивчивост, не бе използвал нощта, за да си прибере дълга.

Взех душ, облякох се и отидох в кухнята, за да потърся нещо за закуска. Тъй като Морели не държеше в хладилника сладкиши, се задоволих със сандвич с фъстъчено масло. Бях изяла половината, когато си спомних, че днес трябва да работя като шофьор. Така и не ми бе останало време да погледна листчето и да видя в колко часа трябва да откарам шейха. Порових се в препълнената си чанта и го намерих. Там пишеше, че Танка ще ми остави лимузината в девет. Трябваше да взема шейха в десет и да го закарам на летището в Нюарк. Беше почти осем, така че набързо дояхох сандвича, напъхах вчерашните дрехи в найлонова торба и помолих по телефона Мери Лу да ме закара у дома.

— Наистина си много делова — каза Мери Лу. — Когато снощи те оставих у вас, беше с Рейнджъра. Навярно си изкарала много бурна нощ.

— Още нищо не си чула — казах ѝ. После ѝ разказах за целувката, за Рамирес и за Шемпски. Накрая и за Морели.

— Не мога да си представя да съм толкова уморена, че да не мога да легна с Морели — каза Мери Лу. — Все пак признавам, че никога не ме е нападал изнасилвач и убиец, никога не ме е заплашвал с пистолет откачен банкер и никога не са убивали хора под прозореца на спалнята ми.

Когато влязох в блока, госпожа Бестлър вече управляваше асансьора.

— Нагоре ли си? — попита тя. — Втори етаж: колани, чанти, куфари...

— Ще се кача по стълбите — казах ѝ. — Трябва малко да се раздвижа.

Отворих вратата на апартамента и с появата си стреснах един млад полицаец, който хранеше Рекс с бисквити.

— Беше гладен — обясни полицаецът. — Надявам се, че не се сърдите.

— Ни най-малко. Ако искате, направете му компания. Потърсете в хладилника нещо, което да ви хареса.

Полицаецът се усмихна.

— Благодаря. Тук един майстор оправя прозореца ви. Морели го докара. Щом приключи с работата си, веднага си тръгвам.

— Добре.

Отидох в спалнята и взех шофьорската си униформа: черен костюм, черни чорапи и обувки с висок ток. Преоблякох се в банята, сложих си малко червило и грим и напръсках косата си с лак. Когато излязох, майстора го нямаше и прозорецът изглеждаше кристалночист. Полицаят също си бе отишъл.

Взех си чантата, сбогувах се с Рекс и слязох на паркинга.

Появих се точно в девет, но Танка вече ме чакаше. Даде ми карта и указания.

— Ще стигнеш до него за около половин час.

— Знае ли, че аз ще го карам?

Танка се ухили.

— Решихме, че заслужава една приятна изненада.

Взех ключовете, отворих лимузината и седнах зад кормилото.

— Не си забравила да вземеш оръжие, нали? — попита Танка.

— Не съм.

— Добре ли си след нощес?

— Ти откъде знаеш за нощес?

— Пише го във вестниците. Страхотни са!

Махнах на Танка с пръст за довиждане и потеглих. Стигнах до „Хамилтън“ и завих надясно. След няколко пресечки се оказах в Бърг. Нямах намерението да унищожавам още една черна кола, така че спрях пред дома на родителите си и влязох, за да взема ключовете от гаража.

— Пак пишат за теб във вестника — каза баба. — Телефонът звъни непрекъснато. Майка ти е в кухнята и глади.

По време на катастрофи майка ми глади. Някои хора пият, други гълтат наркотици, а майка ми глади.

— Как е татко? — попитах.

— Отиде до магазина.

— След шока има ли проблеми?

— Е, не бих казала, че е най-щастливият човек на света, но иначе нищо му няма. Виждам, че имаш нова кола.

— Взех я на заем. Днес ще поработя като шофьор. Ще оставя черната кола тук и ще взема буика. В него се чувствам по-сигурна.

Майка ми излезе от кухнята и попита:

— Каква е тази шофьорска работа?

— Нищо особено. Просто ще закарам един човек до летището.

— Чудесно — каза мама. — Ще вземеш и баба си.

— Не мога!

Майка ми ме улови за ръката, отведе ме в кухнята и продължи обясненията си тихичко:

— Ако ще и папата да возиш, баба ти ще дойде с теб. Ако вземе да се озъби на баща ти, когато се върне, той ще я подгони с кухненския нож. Ако не искаш повече кръв по ръцете си, ще изпълниш задълженията си на добра внучка и ще отведеш баба си извън този дом за няколко часа, докато обстановката се успокои. И без това всичко стана по твоя вина. — Майка ми метна поредната риза на дъската за гладене и грабна ютията. — И я ми кажи: защо на хорските дъщери не им устройват престрелки по пожарните площадки? Телефонът цяла сутрин звъни. Какво да кажа на хората? Как да им обясня тези чудесии?

— Ами кажи им простичко, че съм търсела дядо Фред и нещата са се объркали.

Майка ми размаха ютията.

— Ако този човек вече не е мъртъв, лично ще го убия.

Лошо. Мама действително изглеждаше малко потисната.

— Добре, добре — съгласих се. — Ще взема баба.

Всъщност това не бе лоша идея. Не ми се вярваше извратеният шейх да започне отново да си показва оная работа пред баба.

— Много жалко, че не можем да се повозим в тази хубава черна кола — каза баба. — На такава кола повече ѝ отива шофьор.

— Не искам да рискувам — казах ѝ. — Не искам нищо да се случи на тази черна кола. Искам да я видя заключена в гаража, за да съм спокойна.

Натоварих баба в буика, дадох заден ход и го изкарах на улицата. След това внимателно вкарах линкълна в гаража и заключих вратата.

Пътуването до посочения от Танка адрес ми отне точно тридесет и пет минути. Намираше се в квартал, пълен със скъпи къщи с дворове от по един-два хектара. Повечето къщи бяха скрити зад високи огради, зад които се виждаха огромни дървета. Натиснах копчето на домофона и съобщих името си. Порталът се отвори и след малко спрях колата пред къщата.

— Мястото ми харесва, обаче до такива къщи на Все светии трудно стигат дечица — каза баба.

Казах ѝ да не мърда от колата и отидох до вратата. Тя се отвори и от нея се подаде Ахмед и се намръщи.

— Пак ли си ти! Какво правиш тук?

— Аз съм шофьорът ти. Реших да те изненадам.

Той погледна буика.

— А това какво е?

— Буик.

— В него има някаква бабичка.

— Това е баба ми.

— Няма да го бъде. Няма да дойда с теб. Некомпетентна си.

Прегърнах го и го придърпах към себе си.

— Чуи ме хубавичко. Последните ми два дни бяха много тежки — казах му съзаклятнически. — Не съм добре с нервите. Така че ще е най-добре да се качиш в колата, без да вдигаш много шум. Иначе ще се наложи да те застрелям.

— Няма да посмееш.

— Ами дай да проверим.

Зад Ахмед бе застанал един мъж. Държеше два куфара и сякаш се чувстваше неловко.

— Сложете ги в багажника — казах му.

На вратата се появи жена.

— Коя е тази жена? — попитах момчето.

— Леля ми.

— Усмихни ѝ се, махни ѝ с ръка за довиждане и се качвай в колата.

Той въздъхна и ѝ махна с ръка. И аз ѝ магнах. Въобще, всички се размахаме. После потеглих.

— Поначало трябваше да дойдем с черната кола, но напоследък на Стефани не ѝ върви с колите — каза баба на Ахмед.

— Без майтап? — каза момчето.

— За тази кола обаче няма защо да се безпокоиш — продължи баба. — Тази досега я държахме заключена в гаража, за да не ѝ сложат бомба. И да чукам на дърво, още не е избухвала.

Продължих по автострада 1, стигнах до Ню Брънзуик и излязох на платената автострада. Оттам завих на север и благодарих на

съдбата, че пътникът ми все още е напълно облечен, а баба е заспала със затворена уста.

— Изненадан съм, че все още те държат в тази компания — каза Ахмед. — Ако аз бях твой работодател, отдавна да съм те изгонил.

Не му обърнах внимание и включих радиото. Той се приведе към мен.

— Може би кадърните хора трудно биха се навили на слугинска работа като твоята.

Стрелнах го с поглед в огледалото.

— Ако си покажеш циците, ще ти дам пет долара.

Въздъгнах и засилих звука.

Той се отпусна в седалката и изкрещя:

— Скучно ми е! И тази музика е тъпа!

— Жаден ли си?

— Да.

— Искаш ли да спрем някъде да изпиеш една кола?

— Искам!

— Искаш, ама няма да го бъде.

— Жалко.

Бях включила мобифона в гнездото на запалката и за моя изненада той запищя. Беше Бригс.

— Къде си? — попита ме. — Нали това е номерът на мобифона ти?

— Да. Сега съм на платената автострада за Дясърси, при изход номер десет.

— Чудесно! Слушай сега: цяла нощ се занимавах с хакерство и се рових във файловете на Шемпски. И открих нещо. Късно снощи е ангажирал място в самолет. Ще излети от Нюарк след час и половина. Ще вземе самолета на „Делта Еърлайнз“ за Маями.

— Страхотен си!

— Не подценявай малките хора.

— Обади се в полицията. Потърси първо Морели. — Дадох му номера. — Ако не го откриеш, обади се в участъка. Те ще се свържат, с когото трябва в Нюарк. А пък аз ще си отварям очите. Току-виж зърна Шемпски някъде по пътя.

— Не мога да призная на полицията, че съм влизал във файловете на банката!

— Тогава им кажи, че тази информация съм ти я дала аз с молба да им я предадеш.

След петнадесетина минути намалих скоростта, защото приближавахме кабинката на изхода на платената автострада. Баба се бе събудила и търсеше с поглед кафяв таурус. Ахмед, със скръстени на гърдите ръце, бе мрачен и мълчалив.

— Ето го! — извика баба. — Точно пред нас е. Онази кафява кола, която излиза от лявата кабинка.

Платих таксата и хвърлих едно око на колата. Наистина приличаше на колата на Шемпски, но през последните пет минути баба цели четири пъти бе съвсем сигурна, че е видяла именно него. На автострадата за Джърси имаше много кафяви коли.

Натиснах педала на газта и с рев се преместих зад въпросната кола. Бе таурус, наистина, а и цветът съвпаднаше. Виждах обаче само тила на шофьора и не можех да определя дали е Шемпски.

— Трябва да го погледнеш отстрани — каза баба.

— Ако мина встрани от него, и той ще ме забележи.

Баба извади от чантичката си магнум 44 и каза:

— Вие двамата се наведете, а аз ще му спускам гумите.

— Недей! — изкрещях. — Не стреляй! А си стреляла, а съм те обадила на мама! Че и не знаем дали това наистина е Алън Шемпски.

— Кой е Алън Шемпски? — заинтересува се Ахмед. — И какво всъщност става тук?

Вече се бях наместила плътно зад тауруса. Щеше да е по-безопасно между нас да има още една-две коли, но пък можех да го изгубя в оживеното движение.

— Баща ми ти плаща, за да ме охраняваш, а не за да преследваш разни типове — каза Ахмед.

Баба се наведе към него, без да изпуска от поглед тауруса.

— Според нас този човек е убил Фред.

— Кой е Фред?

— Падаше ми се дядо — казах му. — Беше женен за Мейбъл.

— Аха, значи отмъщавате за убийството на роднина. Това е чудесно!

Виж ти, културната пропаст можела да се преодолее с едно малко отмъщение.

Таурусът пое по автострадата към летището и когато завиваше, шофьорът му погледна в огледалото. След това се обърна назад и се взря в нас. Имаше изражението на човек, който не вярва на очите си. Беше Шемпски. И ме беше видял. Не са много хората в Джърси, които се возят на синьо-бял буик модел 1953 година. Навярно се чудеше как ли съм го открила.

— Видя ни — казах.

— Блъсни го! — каза Ахмед. — Разбий му колата! След това всички ще изскочим и ще хванем това престъпно псе.

— Правилно казва момчето — подкрепи го баба. — Я му тресни задника!

На теория това звучеше много разумно. Боях се обаче, че на практика резултатът може да се окаже друг: двадесет и три коли, накатерени една върху друга, и вестникарско заглавие:

**БОМБАДЖИЙКА И ТЪРСАЧКА НА СЪКРОВИЩА ПРЕДИЗВИКВА ГРУПОВА
КАТАСТРОФА**

Шемпски внезапно зави и излезе от платното си. Задмина две коли и после се върна в него. Наближаваше терминала и се бе паникьосал. Бе решил на всяка цена да се отърве от мен. Отново смени платното и насмалко не остърга странично една синя камионетка. Не можа да прецени скоростта си и блъсна отзад една лимузина. Всички, оказали се зад местопроизшествието, спряха. От Шемпски ме делеаха четири коли и не можах да се доближа до него. Колите не помръднаха.

Шемпски не можеше да продължи, защото предният му десен калник се бе забил в предното дясно колело. Видях, че отваря вратата. Искаше да избяга. Изскочих от колата и хукнах след него. Зад мен тичаше Ахмед. Зад него тичаше баба.

Шемпски си проби път през контролния пункт, като разблъска хора, деца и куфари. За миг го изгубих от поглед в навалищата, после го забелязах непосредствено пред мен. Тичах с все сили, без да гледам кого блъскам. Успях да го настигна, скочих и го хванах за самото. Половин секунда след мен върху Шемпски се нахвърли и Ахмед и

тримата се затъркаляхме по пода. Шемпски не оказа особена съпротива.

С Ахмед бяхме приковали Шемпски на пода, когато дотича и баба, тракайки с обувки. В едната си ръка държеше пистолета, а в другата двете ни чанти.

— Никога не забравяй чантата в колата си — каза тя задъхано. — Трябва ли ти пистолет?

— Не. Махни този пистолет и ми подай белезниците.

Тя се порови в чантата, намери белезниците, подаде ми ги и аз ги закопчах на китките на Шемпски.

Ахмед и аз станахме, потупахме се по гърбовете и се поздравихме. После Ахмед и баба се поздравиха взаимно с поредица сложни жестове, на които не успях да разбера смисъла.

Константин Стива стоеше до входа на салона и зорко наблюдаваше ковчега. Баба Мазур и Мейбъл приемаха съболезнования и поднасяха извинения на посетителите.

— Много се извинявам, но трябваше да сложим капака — обясняваше баба Мазур на госпожа Патучи. — Фред беше гнил в земята две седмици, преди да го открият, и червеите бяха изяли почти цялото му лице.

— Колко жалко! — каза госпожа Патучи. — Човек се чувства оцетен, когато не може да види покойника.

— И аз се чувствам оцетена — съгласи се баба. — Стива обаче не можа да го докара на външност и не ни позволи да вдигнем капака.

Госпожа Патучи се обърна и погледна Стива. Той усети погледа ѝ, кимна ѝ съучастнически и се усмихна.

— Пустият му Стива — коментира госпожа Патучи.

— Дебне ни като ястреб — каза баба.

Алън Шемпски бе погребал Фред в плитък гроб в малка горичка до гробището за домашни любимци на булевард „Клокнър“. Твърдеше, че бил застрелял Фред, без да иска, но никой не му повярва, защото фаталният куршум бе улучил Фред точно между очите.

Фред бе ексхумиран в петък сутринта, в понеделник направиха аутопсията, а в сряда тялото му бе изложено за поклонение. Мейбъл бе

в добро настроение, а и Фред щеше да се зарадва на многото хора, които дойдоха да го видят, така че всичко протече както трябва.

Бях в дъното на салона, до самата врата, и броях минутите до момента, когато можеше да си тръгна. Опитвах се да съм незабележима и не отместих поглед от мокета, тъй като няхах настроение да водя разговори, свързани с Фред или Шемпски.

В полезрението ми изведнъж се оказаха обувките на мотоциклетист. Над тях имаше облечени в джинси крака, които познавах много добре.

— Здравей, сладурано — каза Морели. — Забавно ли ти е?

— Да. Много обичам поклоненията. Днес „Рейнджърс“ играят срещу „Питсбърг“, но това изобщо не може да се сравни с поклоненията. Отдавна не сме се виждали.

— За последен път се видяхме, когато ти изпадна в кома в спалнята ми. Напълно облечена.

— Когато се събудих, не бях напълно облечена.

— Значи го забеляза.

Изчервих се.

— Сигурно си бил много зает.

— Трябваше да приключа случая с данъчната служба. Държаха Вито да отиде във Вашингтон, а пък той държеше да го придружа. Върнах се едва днес следобед.

— Аз пък залових Шемпски.

Морели се усмихна.

— Чух за това. Поздравявам те.

— Още не мога да разбера защо на този човек му трябваше да убива хора — казах. — Не можеше ли да си върши далаверата като banker просто като открива сметки на клиентите?

— Трябвало е да прехвърля парите чрез една банка на Каймановите острови, за да ги превърне в необлагаеми влогове. За негово нещастие, Шемпски започнал да обира обирджиите. Когато Липински и Кърли се паникьосали и си поискали парите, пари вече нямало.

Шемпски не ми бе казал нищо за това.

— Защо не им ги е дал?

— Защото междувременно ги инвестирал във венчърни предприятия, които фалирали. Струва ми се, че точно тогава нещо се е

променило в него. Нещо, което започнало да става все по-лошо и по-лошо, докато не излязло от контрол. Освен това и в самата банка не всичко е било наред. Шемпски е знаел, че там се перат мръсни пари.

Почувствах нечий горещ дъх до шията си. Морели погледна дъхация и на лицето му се изписа неприязън. Беше Бънчи.

— Много хубава огърлица имаш, красавице.

Сега косата му бе подстригана и чиста, а лицето обръснато. Беше с риза, пуловер с широка яка и тъмни панталони. Познах го само по веждите.

— Какво правиш тук? — попитах го. — Нали този случай е приключен? Няма ли да се върнеш във Вашингтон?

— Не всички федерални агенти работят във Вашингтон. Аз съм от тукашните, от Джърси. — Той огледа салона. — Твоята приятелка Лула защо не я виждам?

Присвих вежди.

— Лула ли те интересува?

— Да. Нали ме разбираш — с нея може да си прекараме весело.

— Виж какво, ако си мислиш, че само защото някога е била проститутка...

Бънчи вдигна ръце, уж за да се защити.

— Не ме разбирай неправилно. Тя просто ми допада и толкова.

— Ами тогава обади ѝ се.

— Според теб удобно ли е? Да не вземе да ми затвори телефона заради онази история с гумите?

Измъкнах химикалка от чантата си и написах телефонния номер на Лула на ръката му.

— Опитай си късмета.

— Ами аз? — попита Морели, след като Бънчи си тръгна. — Ще напишеш ли и на моята ръка някакъв номер?

— Ти имаш толкова номера, че ще ти стигнат за цял живот.

— Дължиш ми нещо — каза Морели.

Усетих гъдел под стомаха.

— Знам. Но не съм ти казала кога ще ти се издължа.

— Топката е в твоето поле — каза Морели.

Това вече го бях чувала.

Баба ми даваше знаци от другия край на салона.

— Трябва да те оставя — казах на Морели.

Той взе химикалката от ръката ми и написа своя номер на моята ръка. После каза:

— Чао. — И излезе.

— Поклонението свършва — каза баба. — Решили сме след това всички да отидем у Мейбъл, за да видим новата ѝ спалня и да хапнем кекс. Искаш ли да дойдеш?

— Благодаря, но няма да мога. Ще се видим утре.

— Много ти благодаря за всичко — каза Мейбъл. — Много съм доволна от новата боклукчийска фирма, която ми препоръча.

Паркирах буика и реших да се порадвам на нощта. Въздухът бе свеж, а небето — беззвездно и черно. В моя блок бяха запалили лампите. Старците гледаха телевизия. Бомбаджиите и изнасилвачите ги нямаше, така че тази мъничка част от Трентън отново се бе превърнала в спокойно място. Влязох в блока, отидох до пощенската кутия и я отворих. Сметка за кредитна карта, напомняне за час при зъболекаря и плик от компанията „Рейнджмън“. В него имаше чек за заплащане на оказани шофьорски услуги. Бе придружен от бележка, написана с почерка на Рейнджъра.

„Радвам се, че линкълнът оцеля, но като го заключи в гаража, наруши правилата на играта.“

Спомних си за целувката му и отново усетих прилив на познатите приятни тръпки.

Качих се по стълбите тичешком, влязох в апартамента, заключих вратата и огледах владенията си. Апартаментът бе приятен и почистен. Бях го чистила целия уикенд. На кухненския плот нямаше неизмити съдове. По пода не се търкаляха чорапи. Клетката на Рекс бе чиста и с подменен боров талаш, който миришеше на гора. Бе уютен. И сигурен. И интимен.

— Редно е да поканя някого у дома — казах на Рекс. — В края на краищата жилището е почистено. Да си спомняш кога за последен път се случи това? И краката ми са избръснати. И имам страхотна рокля, която досега не съм обличала.

С погледа си Рекс ми даде недвусмислено да разбере, че много добре схваща какво ми се иска.

— Добре де — казах му. — За какво ми се сърдиш? Аз съм пълнолетна. И желанията ми са като на пълнолетна.

Отново се сетих за Рейнджъра и се опитах да си представя какво ли представлява в леглото. Сетих се и за Джо. За него пък знаех чудесно какво представлява в леглото.

Сложна дилема.

Взех две листчета и на едното написах името на Джо, а на другото името на Рейнджъра. Сгънах ги, сложих ги в една чашка, разтърсих я, затворих очи и извадих едното листче, „Господ си знае работата“ — казах си.

Прочетох името и стиснах ръце. Надявах се Господ наистина да знае какво прави. Показах листчето на Рекс и той не го одобри, така че покрих клетката му с една кухненска кърпа.

Успях да набера телефонния номер, преди да се развълнувам.

— Облякох новата рокля и ми се ще да науча мнението ти за нея — казах.

Кратка пауза. После:

— Кога искаш да го научиш?

— Веднага.

Всъщност винаги се намира място и време за всичко. Днес бе дошло времето за черната рокля. Облякох я и я пригладих. Стоеше ми чудесно. Разтърсих глава, за да оправя косата си, а после пръснах на китката си малко „Долче Вита“. Обух сексапилните си обувки с високи токове и си сложих червило. Яркочервено. Бе страхотно.

Запалих една свещ върху масичката и втора — в спалнята. Загасих осветлението. Чух как вратата на асансьора се отваря и сърцето ми се разтуптя. Стегни се! Нямах основания да се вълнуваш. Та това е Божията воля.

„Лъжеш — пошушна ми един гласец. — Не игра честно. Отвори очи, когато бръкна в чашката.“

Добре де, какво като съм хитрувала? Чудо голямо! Важното е, че избрах този, когото трябва. Може би нямаше да ми трябва за вечни времена, но за тази нощ щеше да свърши работа.

Отворих вратата чак след второто почукване. Не исках да ми проличи, че наистина много се вълнувам. Направих крачка назад и погледите ни се срещнаха. Той с нищо не показа, че се вълнува като

мен. Може би изпитваше любопитство. И желание. А може би и
потребност да разбере какво чувствам.

— Здравсти — казах.

Това май го развесели. Не толкова обаче, че да го накара да се
усмихне. Влезе в антрето, затвори вратата и после я заключи. Дишаше
бавно и дълбоко. Очите му бяха тъмни. И ме оглеждаха сериозно.

— Много хубава рокля имаш — каза. — Я я свали.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.